NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

MYRON BOLITAR SERİSİ

ZAMAN TÜKENİYOR

MARTI

Zaman Tükeniyor
Özgün Adı: Darkest Fear
Yazar adı: Harlan Coben

Çevirmen	: Derya Engin
Editör	: Sibel Çelik
Sayfa Tasarım	: Elif Aydın
Kapak Tasarım	: Filiz Odabaş
Türü	: Polisiye, Gerilim
Kitap No	: 422

Baskı: Eylül 2020
ISBN: 978-605-348-207-9
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright© Harlan Coben, 2000
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil telif hakları ajansı tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16
Topkapı/İstanbul Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

MYRON BOLITAR SERİSİ

ZAMAN TÜKENİYOR

Çeviren: Derya Engin

MARTI

Bir baba oğluna verdiğinde, ikisi de güler.
Bir evlat babasına verdiğinde ise ikisi de ağlar.

Eski İbrani atasözü

Bu, sizin babanız için. Benimki için de.

"En büyük korkun ne?" diye fısıldıyor ses. Gözlerinizi kapatın ve hayal edin. Görebiliyor musunuz? Hayal edebildiniz mi? En büyük acıyı gözünüzde canlandırabildiniz mi?

Uzun bir sessizlikten sonra, "Evet," diyorum.

"Güzel. Şimdi daha kötüsünü hayal edin, daha derin, çok daha acı olanı..."

– Stan Gibbs'in 16 Ocak tarihli *New York Herald*'daki "The Mind of Terror" adlı köşesinden

1

Dünyası, topuklu ayakkabının topuğu altında ezilen olgun bir domates gibi paramparça olmadan bir saat önce, Myron tadı tuvalet kokularını çağrıştıran bir pasta yiyordu.

"Güzel mi?" diye sordu annesi.

Myron yutkunmaya çalıştı ve zaferi kazanarak lokmasını yuttu. "Fena değil."

Annesi başını salladı, hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ne oldu?"

"Ben bir avukatım," dedi annesi. "Daha iyi bir yalancı yetiştirebilirdim."

"Sen elinden geleni yaptın," dedi Myron.

Omuzlarını silkti ve "pastayı boş ver" dercesine elini salladı. "İlk kez hamur işi yapıyorum *bebeğim.* Bana gerçeği söyleyebilirsin."

"Sanki bir tuvalet kokusunu ısırıyormuşum gibi hissettim," dedi Myron.

"Ne ısırıyormuş gibi?"

"Erkekler tuvaletinden bahsediyorum. Pisuarlarda olanlardan. Koku için filan koyarlar oraya."

"Onları yiyor musun?"

"Hayır..."

"Babanın tuvalette bu kadar uzun süre kalmasının sebebi bu mu? O Lezzetli Kek'ten mi yiyor? Ben de prostatı azdı sanmıştım."

"Dalga geçiyorum anne."

Visine göz damlasının bile işe yaramayacağı derecede kızarmış gözlerinin arasından masmavi gözleriyle gülümsedi; gözler ancak uzun süre ve çok ağlandığında bu kadar kızarırdı. Annesi normalde duygularını gizleyen biriydi. Uzun süre ve sürekli ağlamak hiç onluk bir iş değildi. "Ben de, Bay Çok Bilmiş. Bu ailede espri anlayışı olan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

Myron hiçbir şey söylemedi. Pastaya baktı; onun yürüyüp gideceğinden korkuyordu ya da aslında umuyordu. Otuz küsur yıldır annesi bu evde yaşıyordu ve bu süre zarfında bir kez bile hamur işi yapmamıştı; ne tariflerden, ne akıldan, ne de hazır Pillsbury kruvasanlarından. Katı kurallar olmadıkça su bile kaynatamazdı ve neredeyse hiç yemek yapmamıştı ama mikrodalga fırında donmuş pizzaları ısıtmaya çalışırken, parmakları Lincoln Center'da gösteri yapan Nureyev gibi büyük bir çeviklikle tuşların üzerinde dans ediyordu. Hayır, Bolitarlar'ın evinde mutfak, mutfak sanatlarıyla uzaktan ya da yakından ilgisi olmayan, daha çok bir toplanma yeriydi, aile odası da diyebiliriz. Yuvarlak mutfak masasının üzerinde

dergiler, kataloglar ve eve sipariş verilmiş Çin yemeklerinin boş kutuları vardı. Ocak, bir Merchant-Ivory yapımı filmden bile daha az aksiyon yaşamıştı. Fırın, tıpkı politikacıların incili gibi, tamamen göstermelikti.

Belirgin şekilde eksik bir şeyler vardı.

Eskimiş suni deri, beyaz modüler kanepede oturuyorlardı ve yerdeki, maviye çalan kilimin pürüzlü hali Myron'a klozet kapağı örtülerini hatırlatmıştı. Büyümüş Greg Brady. Myron büyük pencereden, sanki bir uzay gemisiymiş de az sonra içinden kötü biri inecekmiş gibi, bahçenin ön tarafında duran Satılık tabelasına bakıyordu.

"Babam nerede?"

Annesi yorgun bir ifadeyle kapıyı işaret etti. "Bodrumda."

"Benim odamda mı?"

"Senin *eski* odanda, evet. Taşındın, unuttun mu?"

Taşınmıştı, hem de otuz dört yaşındayken. Çocuk bakım uzmanları, kozasından çıkıp da kelebek olma zamanı çoktan geçmiş bu çocuk için endişe ederlerdi. Ama Myron aksini iddia edebilirdi. Nesillerdir ve birçok kültürde çocukların olgun bir yaşa gelene dek ailelerinin evinde yaşadığı gerçeğini savunur; nükleer aileler çağında tutunacak bir şeye sahip olmaya inanırdı. Eğer bu mantık sizin aklınıza yatmazsa da, Myron başka bir tane bulurdu. Milyonlarcası vardı aklında.

Ama işin aslı çok daha basitti aslında: Böyle bir duyguyu itiraf etmek bile Air Supply'ın sekiz albümü kadar havalı olsa bile, annesiyle ve babasıyla banliyöde vakit geçir-

mek hoşuna gidiyordu.

"Peki, neler oluyor?" diye sordu.

"Babanın geldiğinden haberi yok," dedi. "Bir saat kadar daha geleceğini düşünmüyor."

Myron başını salladı, şaşkındı. "Bodrumda ne yapıyor?"

"Bilgisayar aldı. Onunla oynuyor aşağıda."

"Babam mı?"

"Aynen öyle. Kullanım kılavuzu olmadan bir ampulü bile değiştiremeyen adam birdenbire Bill Gates kesildi başımıza. Yuvasından çıkmıyor."

"Netten diyelim," diye düzeltti Myron.

"Nereden?"

"Buna net deniyor anne, internet."

"Ben yuva sanıyordum. Kuş yuvası gibi."

"Hayır, net."

"Emin misin? Oralarda bir yerde bir kuş olduğunu biliyorum çünkü."

"Ağ olabilir," diye tekrar şansını denedi Myron. "Örümcek ağı gibi."

Annesi parmaklarını şaklattı. "İşte bu. Zaten baban sürekli orada, ağ örüyor ya da onun gibi bir şey yapıyor. İnsanlarla sohbet ediyor Myron. Bana söylediği bu. Hiç tanımadığı insanlarla sohbet ediyor. CB telsizle yaptığı gibi, hatırlıyor musun?"

Myron hatırlıyordu. Circa 1976. Banliyölerdeki Musevi babalar "aynasızların" şarküteri dükkânına doğru gelip gelmediklerini kontrol ediyordu. Devasa bir Cadillac Seville konvoyu. Onda dördü iyi ahbaptı.

"Hepsi bu değil," diye devam etti. "Anılarını yazıyor. Strunk and White'a başvurmadan alışveriş listesi bile yazamayan adam kendini birdenbire eski bir devlet başkanı sanmaya başladı."

Evi satıyorlardı. Myron buna hâlâ inanamıyordu. Gözleri kendisine fazlasıyla tanıdık gelen eşyalar üzerinde geziniyordu ve sonra merdiven duvarına asılı fotoğraflara takıldı. Ailesinin moda konusunda kendini geliştirdiğini gördü. Vegas'taki bir kumarhane için bile pejmürde olacak etekler, uzayıp kısalan favoriler, hippi püsküllleri, süet ve batikler, renkli takım elbiseler, yüksek beller, fırfırlı gömlekler vardı. Yıllar, can sıkıcı hayat sigortası reklamlarındaki gibi fotoğraftan fotoğrafa, birer birer geçiyordu. Basketbol günlerinden kalma pozları dikkatini çekti: altıncı sınıfta banliyö ligi faul atışı, sekizinci sınıfta turnike, lisede smaç. Sıralama, ikisi Duke'te olduğu günlerden, biri de bacağı alçıda, alçının üzerinde de üzerinde kocaman HER ŞEY BİTTİ Mİ? yazan Sports Illustrated'in kapağıydı (sorunun zihnimdeki cevabı da büyük harflerle yazılıydı: EVET).

"Peki sorun nedir?" diye sordu.

"Ben sorun var demedim."

Myron başını salladı; hayal kırıklığına uğramıştı. "Ve sen bir avukatsın..."

"Kötü örnek mi oluyorum?"

"Tevekkeli değil, daha yüksek bir mevki için çabalamadım."

Annesi ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi. "Konuşmamız gerek."

Myron sesinin tonunu beğenmemişti.

"Ama burada olmaz," diye ekledi. "Mahallede biraz yürüyelim."

Myron başını salladı ve kalktılar. Daha kapıya gelmeden cep telefonu çaldı. Myron telefonunu cebinden o kadar hızlı çıkardı ki, Wyatt Earp görseydi geri çekilirdi. Telefonu kulağına götürüp boğazını temizledi.

"MB SportsReps," dedi son derece temiz, profesyonel bir ses tonuyla. "Ben Myron Bolitar."

"Telefonda sesin ne kadar güzel geliyor," dedi Esperanza. "İki tane 45 kalibrelik Colt isteyen Billy Dee gibisin."

Esperanza onun uzun zamandır asistanıydı ve artık MB SportsRep'te (Myron'ın M'si, Bolitar'ın B'si) spor menajeri ortağıydı.

"Lamar olduğunu sandım," dedi.

"Henüz aramadı mı?"

"Hayır."

Neredeyse Esperanza'nın kaşlarını çattığını görebiliyordu. "Başımız dertte desene," dedi.

"Başımız dertte değil. Sadece biraz nal topluyoruz, hepsi bu."

"Biraz nal topluyoruz," diye tekrar etti, Esperanza. "Boston Maratonu'na katılan Pavarotti gibi."

"Güzel benzetmeydi," dedi Myron.

"Teşekkürler."

Lamar Richardson artık serbest menajerlik yapan Altın Eldiven sahibi bir oyuncuydu. "Serbest çalışan menajer",

menajerlerin tıpkı bir müftünün "elhamdülillah" demesi gibi fısıltıyla söyledikleri bir terimdi. Lamar temsil edeceği yeni isimler için alışverişteydi ve son listeyi üç ajansa indirmişti.

Myron kapıda duran annesine baktı. Sonra telefonu diğer kulağına götürerek, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Kim aradı, asla tahmin edemezsin," dedi Esperanza.

"Elle ve Claudia bir üçlü ilişki daha mı istiyormuş?"

"Oooo, yaklaştın."

Ona asla bir seferde anlatmazdı. Myron'ın arkadaşlarıyla ilişkisi yarışma programı gibiydi. "Bir ipucu versen?" dedi.

"Eski sevgililerinden biri."

Tokat gibi gelmişti. "Jessica."

Esperanza bipledi. "Hayır, yanlış şırfıntı."

Myron şaşırmıştı. Hayatı boyunca sadece iki tane uzun süreli ilişkisi olmuştu: Son on üç yıldır inişli çıkışlı (artık tamamen inişli) bir ilişki yürüttüğü Jessica; ondan önce de, cidden çok geriye gitmek lazım...

"Emily Downing mi?"

Esperanza *ding-ding* diye ses çıkardı.

Gözünün önüne aniden gelen görüntü kalbini neredeyse bıçakla ikiye yarmıştı. Emily'yi okul derneğinin alt katında bulunan eski püskü koltukta, kendisine birkaç beden büyük geldiği için elleri manşetlerin içinde kaybolan okul ceketiyle, ayaklarını altına almış şekilde otururken ve kendisine gülümserken gördü.

Ağzı kurudu. "Ne istiyormuş?"

"Bilmiyorum. Bana tek söylediği seninle konuşmak *zo-*

runda olduğu. Soluk soluğa konuşuyordu. Öyle olunca da söylediği her şey iki katı önemli hale geliyor."

Emily'yle olan her şey geçmişte kalmıştı.

"Yatakta iyi miydi?" diye sordu Esperanza.

Esperanza, fazlasıyla çekici bir biseksüel olarak, herkesi potansiyel seks partneri olarak görüyordu. Myron bunun nasıl bir his olduğunu anlamaya çalışmış, sonra da bu yükün ağırlığını düşünüp, o yola hiç girmeden uzaklaşmıştı. Akıllı adamdı.

"Emily tam olarak ne dedi?"

"Net bir şey söylemedi. Telaşlı hallerinin arasında şunları duydum: acil, ölüm-kalım meselesi, vesaire, vesaire."

"Onunla konuşmak istemiyorum."

"Ben öyle düşünmemiştim. Tekrar ararsa başından savmamı mı istiyorsun?"

"Lütfen."

"Sonra görüşürüz o zaman."

Gözünün önüne yepyeni bir görüntü daha gelirken telefonu kapattı. Duke'teki son yılıydı. Emily okul ceketini Myron'ın yatağında bırakıp öylece çekip gitmişti. Çok geçmeden de Myron'ın hayatını mahvedecek olan adamla evlenmişti.

Derin nefes diyerek telkin etmeye çalıştı kendini. Nefes al, nefes ver. İşte bu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu annesi.

"Yolunda."

Annesi yine başını salladı, üzgündü.

"Yalan söylemiyorum," dedi.

"Pekâlâ, doğru, zaten her telefon konuşmasında bu şekilde nefes alırsın. Dinle, eğer annene anlatmak istemiyorsan..."

"Sana anlatmak istemiyorum anne."

"Seni büyüten ve..."

Myron her zamanki gibi onu duymazdan geldi. Annesi yine konudan uzaklaşmış, başka başka şeyler düşünmeye başlamıştı. Bir an son derece modern, Gloria Steinem'ın saflarında yürümüş koyu bir feministti, ki üzerinde "Bir Kadının Yeri Evidir... ve Senatodur" yazan tişörtüyle bunu kanıtlıyordu. Ama oğlunun gözünde, o yanıp tutuşan sutyenin ve ilerici bakış açısının altında, başını bağlayıp dedikodudan dedikoduya koşan bir kadındı. Bu, onun çocukluğunu yeterince ilginç bir hale getirmişti.

Ön kapıya doğru yöneldiler. Myron, her an silahını çekecekmiş gibi duran satılık tabelasından gözünü alamıyordu. Zihninde, aslında hiç görmediği, anne ve babasının güneşli bir günde el ele buraya ilk gelişlerinin görüntüsü belirmişti. Annesinin karnı burnundaydı ve ikisi de, bu şirin, üç katlı evin kendi *Amerikan Rüyaları* olup olmadığını düşünüyordu. Şimdi, isteseler de istemeseler de, yolun sonuna gelinmişti. "Tanrı bir kapıyı kapatır, bir diğerini açar," saçmalığını unutun. O satılık tabelası olaya noktayı koymuştu. Gençliğin, orta yaşın, hayatlarına burada başlayan, burası için çabalayan, çocuklarını burada büyüten, çalışan, otomobillerini ortaklaşa kullanan ve hayatlarını burada devam ettiren bir ailenin sonu.

Sokakta yürümeye devam ettiler. Yol kenarlarında yaprak-

lar birikmişti ve yaprak üfleyicilerin helikopterler misali Saligon üzerindeki sakin havayı mahvetmeye başlaması, banliyöde sonbaharın başladığının en belirgin işaretiydi. Myron iç tarafta kalmayı tercih etti, böylelikle yapraklara basabiliyordu. Kuru yapraklar ayakkabılarının altında hışırdıyor ve bundan çok keyif alıyordu. Neden keyif aldığını da bilmiyordu.

"Baban sana anlattı," dedi annesi, soruyla karışık. "Ona ne olduğuyla ilgili."

Myron midesinde bir yanma hissetti. Ayaklarını yaprakların iyice içine sokmaya başladı, bunun için her adımda ayağını daha yukarı kaldırması gerekiyordu. "Evet."

"Tam olarak ne dedi?" diye sordu annesi.

"Ben Karayipler'deyken göğüs ağrıları çektiğini."

Kaufmanlar'ın evinin rengi hep sarıydı ama oraya yeni taşınan aile evi beyaza boyamıştı. Yeni rengi hiç yakışmamıştı; oraya hiç uymamıştı. Bazı evler alüminyum dış cephe kaplaması yaptırırken diğerleri de mutfaklarını ve ebeveyn yatak odalarını genişletmek için evlerine ilaveler yaptırmıştı. Millerlar'ın evine taşınmış olan genç çift, Millerlar'ın alametifarikası haline gelen, dolup taşmış çiçek saksılarını ortadan kaldırmıştı. Davis binasının yeni sakinleri, Bob Davis'in her hafta sonu üzerinde itinayla çalıştığı ağaççıkları söktürmüştü. Bu Myron'a, işgal ettikleri topraklardaki bayrakları söküp atan bir işgalciyi anımsatmıştı.

"Sana söylemek istemedi," dedi annesi. "Babanı bilirsin. Hâlâ seni koruması gerekiyormuş gibi hissediyor."

Myron başını salladı, yaprakların üzerinde yürümeye devam etti.

Ardından, "Göğüs ağrısından daha fazlası vardı," dedi.

Myron durdu.

"Tam bir krizdi," diye devam etti, göz göze gelmemeye çalışarak. "Üç gün yoğun bakımda kaldı." Gözlerini kırpıştırmaya başladı. "Atardamarı neredeyse tamamen tıkanmış."

Myron boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti.

"Bu durum onu çok değiştirdi. Onu ne kadar sevdiğini biliyorum ama bunu kabul etmek zorundasın."

"Neyi kabul etmek zorundayım?"

Ses tonu yumuşak ve sağlamdı. "Babanın yaşlandığını. Benim yaşlandığımı."

Bunu düşündü. "Deniyorum," dedi.

"Ama?"

"Ama o satılık tabelasını görüyorum..."

"Kereste, tuğla ve çiviler Myron."

"Ne?"

Ayaklarını yaprakların altına soktu iyice ve kollarını kavuşturdu. "Beni dinle. Buraya gelmiş, Tanrı Şiva'yı olduğu yerden kaldırıyormuş gibi kederli bir hava takınıyorsun ama o ev senin çocukluğun değil. Ailenin bir parçası değil. Nefes almıyor, düşünmüyor ya da umursamıyor. Sadece kereste, tuğla ve çivilerden ibaret."

"Neredeyse otuz beş yıldır burada yaşıyorsunuz."

"Ne olmuş?"

Başını çevirip yürümeye devam etti.

"Baban sana karşı dürüst olmak istiyor," dedi, "ama onun işini hiç kolaylaştırmıyorsun."

"Neden? Ne yaptım ki?"

Başını salladı ve vahiy beklermiş gibi yüzünü göğe doğru kaldırıp yürümeye devam etti. Myron da yanında devam ediyordu. Oğlunun koluna girip, ona yaslandı.

"Her zaman çok iyi bir sporcuydun," dedi. "Baban gibi değildin. Bunu duysa deliye döner."

"Biliyorum," dedi Myron.

"Doğru. Biliyorsun, çünkü baban asla olmadığı biri gibi görünmeyi sevmez. Onu sıradan bir insan gibi görmene izin verdi, kırılganlığını bile gördün. Bunun senin üzerinde tuhaf bir etkisi de oldu. Ona tapar gibiydin. Onu neredeyse mitleştirmiştin."

Myron annesinin söylediklerini düşündü; karşı çıkmadı. Omuz silkti ve "Onu seviyorum," dedi.

"Biliyorum tatlım. Ama o kendi halinde bir adam. İyi bir adam. Ama artık yaşlanıyor ve korkuyor. Baban onu her zaman sıradan biri olarak görmeni istedi. Ama onun korktuğunu görmeni istemiyor."

Myron başını yerden kaldırmadı. Anne ve babanın yaptığını hayal edemediğiniz şeyler vardır, seks bunların en bilindik örneği. Çoğu insan annesinin ve babasının sevişirken nasıl olduğunu düşünemez, zaten düşünmemelidir de. Ama şimdi, Myron başka bir tabu görüntüyü gözünün önüne getirmeye çalışıyordu. Babası karanlıkta tek başına öylece oturmuş, eli göğsünde, korkmuş halde duruyor ve görebildiği kadarıyla da acı çekiyordu. Tekrar konuştuğunda, sesi çatallanmıştı. "Peki, ne yapmalıyım?"

"Değişen şeyleri kabul et. Baban emekli oluyor. Hayatı boyunca çalıştı ve zamanının en geri zekâlı maçosu gibi, kendini işine adadı. O nedenle şu anda zor zamanlardan geçiyor. Artık aynı adam değil. Aranızdaki ilişki değişime uğruyor ve ikiniz de değişimden hiç hoşlanmazsınız."

Myron sesini çıkarmadı; söyleyeceklerini bekliyordu.

"Ona biraz daha yakınlaş," dedi annesi. "O hayatın boyunca senin arkanda oldu. Bunu senden istemeyecektir ama artık sıra onda."

Son köşeye geldiklerinde, Myron satılık tabelasının önüne park etmiş olan Mercedes'i gördü. Bir an onun evi göstermeye gelen bir emlakçı olduğunu düşündü. Babası ön bahçede bir kadınla konuşuyordu. Heyecanlı ve gülümseyerek konuşuyordu. Her zaman tıraş olması gerekiyormuş gibi duran sert bir cilde, gıdıklamaca oynarken babasının "burnunu sokma" şakasını yaparken kullandığı burnuna, Victor Mature ve Dean Martin edasıyla ağırlaşan gözlere, sık siyah saçlarının arasından inatla fışkıran gri renkli saçlara sahip babasına baktığı anda, bir elin uzanıp kalbini sıktığını hissetti.

Babası onu gördü ve el salladı. "Bak, kim gelmiş!" diye bağırdı.

Emily Downing döndü ve ona hafifçe gülümsedi. Myron ona döndü ve hiçbir şey demedi. Elli dakika geçti. Topuk domatesi ezene kadar bir on dakika daha.

2

Ne çok anı vardı.

Annesi de babası da nevi şahsına münhasır insanlardı. Tüm söz kesmelerinin yanı sıra, ikisinin de hiçbir mayına basmadan ortadan kaybolma konusunda da muazzam bir yeteneği vardı. Sessizce eve girip gözden kayboldular.

Emily güçlükle gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. "Pekâlâ, pekâlâ, pekâlâ," diye söze girdi yalnız kaldıklarında. "Gerçekten iyi bir sebebim olmasaydı, gelmezdim."

"Seni son gördüğümde de bu cümleyi kullanmıştın."

"Öyle mi yapmıştım?"

Duke'teki ilk yıllarında kütüphanede karşılaşmışlardı. Emily o zamanlar daha kilolu, etine dolgun bir kızdı ama kötü anlamda değil. Aradan geçen yıllar onu inceltmiş ve canlandırmıştı ama bu da kötü manada değil. Bir sorun olduğu her halinden belliydi. Emily, *SuperFly*'dan alıntı yapacak olursak, o kadar güzel değildi. Seksiydi. Cayır cayır yanıyordu. Genç bir karma okul öğrencisi olarak, uzun, karmakarı-

şık, "az önce bu hale geldi" der gibi uçuşan saçlara sahipti. Bir filme reyting yaptırabilecek yamuk bir gülüşü, eski bir film projektörü gibi, bilinçsizce kıvrılan vücudu yavaş yavaş kaybolan *seks* sözcüğünü yansıtıyordu adeta. Güzel olmamasının hiçbir önemi yoktu; zaten güzelliğin bu konuyla pek ilgisi yoktu. Bu doğuştan gelen bir şeydi ve Emily Hawaii eteği giyip çıksa ya da yolda ölmüş bir hayvanı alıp başının üzerine koysa bile bu durumu değiştirmezdi.

Tuhaf olan, tanıştıklarında her ikisinin de daha önce hiç seks yapmamış olmasıydı; bu belki de yetmişlerde ve seksenlerin başındaki cinsel devrimi yaşamamış olmalarındandı. Myron hep devrimin aldatıcı olduğunu ya da en azından banliyödeki liselerin tuğla duvarlarından içeri sızmadığına inanmıştı. Ama o zamanlarda bile kendine mantıklı gerekçeler bulmakta çok iyiydi. Büyük ihtimalle bu kendi hatasıydı; tabii seçici olmamayı bir hata olarak görebilirseniz. "Güzel" kızlara her zaman çekici gelmişti; lisede bile. Gelgeç ilişkiler onun tarzı değildi. Karşılaştığı her kıza, her ilişki bir Carpenters şarkısı olmak zorundaymış gibi, potansiyel hayat arkadaşı, ruh eşi ya da ölümsüz aşk gözüyle bakıyordu.

Ama Emily'yle olan ilişkisi tamamen cinsel ve keşiften ibaretti. Acı ve keyif bir arada, birbirlerinden adım adım çok şey öğrendiler. Şimdi bile, onun varlığından ne kadar nefret etse de, zihninin bir köşesinde duran yataktaki halleri sinir uçlarını uyarıyordu. Arabanın arka koltuğundaki, sinemadaki, kütüphanedeki hatta bir keresinde Hobbes'un *Leviathan*'ını işledikleri dersteki halleri geldi aklına. Her ne kadar

Carpenters adamı olsa da, ilk uzun süreli ilişkisi daha çok Meat Loaf'un *Bat Out of Hell* albümü gibi bitmişti: ateşli, ağır, terli, hızlı, "Paradise by the Dashboard Light"ın tamamı.

Hâlâ bir şeyler kalmış olmalıydı. O ve Emily üç yıl boyunca beraberdi. Onu sevmişti ve kalbini ilk kıran kadın da o olmuştu.

"Buralarda kafe filan var mı?" diye sordu.

"Starbucks var," diye cevap verdi Myron.

"Benim arabamla gidelim."

"Seninle gelmek istemiyorum Emily."

Myron'a gülümsedi. "Büyümü kaybetmişim, değil mi?"

"Büyün benim üzerimdeki etkisini uzun zaman önce yitirdi." Yarı gerçek, yarı yalandı.

Ağırlığını diğer bacağına vererek olduğu yerde hareket etti. Myron, Esperanza'nın söylediklerini düşünerek onu izliyordu. Sadece ses tonu ya da seçtiği kelimeler değil, hareketlerinde bile başka anlamlar vardı. "Myron, bu önemli."

"Benim için değil."

"Bilmiyorsun ki."

"Umurumda değil Emily. Sen geçmişte kaldın. Kocan da öyle."

"*Eski* kocam. Boşandım, unuttun mu? Sana ne yaptığını da hiç bilmiyorum."

"Doğru," dedi Myron. "Sen sadece sebeptin."

Ona baktı. "O kadar basit değil. Biliyorsun."

Başını salladı. Elbette ki haklıydı. "Bunu neden yaptığımı biliyordum," dedi Myron. "Rekabetçi salağın tekiydim

ve Greg'in bir adım önünde olmak istedim. Ama neden sen?"

Emily başını salladı. Yaşlanmış saçları bir o yana, bir bu yana uçuştu ve yüzünün yarısını kapladı. Yeni saç modeli daha kısa ve daha biçimliydi ama Myron'ın akıl gözü hâlâ o kabarık saçları görüyordu. "Artık hiçbir önemi yok," dedi Emily.

"Sanırım yok," dedi, "ama hep merak ettim."

"İkimiz de çok içmiştik."

"Bu kadar basit mi?"

"Evet."

Myron yüzünü buruşturdu. "Çok saçma," dedi.

"Belki de sadece seksti," diye karşılık verdi.

"Sadece fiziksel bir şey mi yani?"

"Belki de."

"Başka biriyle evlenmeden önceki gece mi?"

Myron'a baktı. "Aptallık ettim, tamam mı?"

"Öyle diyorsan."

"Belki de korkmuştum," dedi.

"Evlenmekten mi?"

"Yanlış adamla evlenmekten."

Myron başını salladı. "Tanrım, ne kadar yüzsüzsün."

Emily bir şeyler söyleyecek oldu ama sonra aniden dilinin ucuna gelen sözcükler uçup gitti. Myron ondan gitmesini istiyordu ama eski sevgililerinde onu çeken bir keder vardı. Önünde hiç yürümediği bir yol, hayatı boyunca düşündüğü "ya olsaydı?" ve "işler biraz daha farklı gitseydi diğer hayatı nasıl olurdu?" sorularının vücut bulmuş hali kar-

şısında duruyordu. Ona artık ilgi duymuyordu ama söyledikleri eski Myron'ı düşündürüyor, yaralarını kaşıyordu.

"On dört yıl önceydi," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Bunları aşmış olmamız gerekmez mi?"

O "sadece fiziksel" gecenin ona nelere mal olduğunu düşündü. Her şey, belki de. Hayatının rüyasıydı kesinlikle. "Haklısın," dedi dönerken." Lütfen git."

"Yardımına ihtiyacım var."

Başını salladı. "Dediğin gibi, bunları aşma zamanı."

"Sadece bir kahve iç benimle. Eski bir arkadaşınla."

Hayır demek istedi, ancak geçmişi yakasından çekiştiriyordu. Konuşmaktan korktuğu için başını salladı. Starbucks'a gidene kadar arabada hiç konuşmadılar ve tavırlarıyla bir *barista*dan çok, yerel bir plak dükkânında çalışan birini andıran gence karmaşık siparişlerini verdiler. Küçük masanın üzerinden eklemek istedikleri şeyleri eklediler ve yağsız süte ya da diğer malzemelere erişmeye çalışırken Twister oynar gibilerdi. Alçak arkalıklı metal sandalyelere oturdular. İçeride reggae müzik çalıyordu, *Jamaican Me Crazy* adlı bir CD.

Emily bacak bacak üstüne attı ve kahvesinden bir yudum aldı. "Hiç Fanconi anemisi diye bir şey duydun mu?"

Enteresan bir giriş cümlesiydi. "Hayır."

"Kemik iliği kaybına yol açan kalıtsal bir anemi. Kromozomlarını güçsüz hale getiriyor."

Myron bekledi.

"İlik nakline aşina mısın?"

Konuşma çok tuhaf ilerliyordu ama aynı şekilde devam edecekti. "Biraz. Bir arkadaşımın lösemisi vardı ve nakil gerekiyordu. İlik arayışına çıktılar. Hepimiz gittik ve test yaptırdık."

"Hepimiz derken?"

"Annem, babam, tüm ailem. Sanırım Win de gitti."

Başını salladı. "Win nasıl?"

"Aynı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi. "Duke'teyken bizim sevişmelerimizi dinlerdi, değil mi?"

"Sadece bizi göremesin diye perdeyi kapattığımızda."

Güldü. "Beni hiç sevmezdi."

"Sen en sevdiğiydin."

"Gerçekten mi?"

"Öyle diyebiliriz," dedi Myron.

"Kadınlardan nefret ediyor, değil mi?"

Myron bir düşündü. "Seks objeleri olarak iyiler ama iş ilişkiye gelince..."

"Cins herif."

Zaten biliyordu.

Emily bir yudum daha aldı. "Lafı geveliyorum."

"Farkındayım."

"Lösemi olan arkadaşına ne oldu?"

"Öldü."

Yüzü bembeyaz oldu. "Çok üzüldüm. Kaç yaşındaydı?"

"Otuz dört."

Emily kahvesinden içti, fincanı iki eliyle kavradı. "O zaman ulusal kemik iliği bankası kayıtlarında varsın?"

"Sanırım. Kan örneği verdim ve bana bir bağışçı kartı verdiler."

Gözlerini kapattı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Fanconi anemisi ölümcül bir hastalık. Kan değişimi ve hormonlarla bir süre tedavi edilebiliyor ama tek gerçek tedavi kemik iliği nakli."

"Anlamıyorum Emily. Sende mi var bu hastalık?"

"Yetişkinlerde olmuyor." Kahvesini masaya bırakıp başını kaldırdı. Myron insanların gözlerinden ne demek istediklerini anlayabilen biri değildi ama Emily'nin acısı gözlerinde neon ışıklar gibi yanıyordu. "Çocuklarda oluyor."

Sanki ne anlatacağını biliyormuş gibi, Starbucks'ta çalan müzik enstrümantal bir şarkıya geçti. Myron bekledi. Uzun sürmedi.

"Oğlumda var," dedi.

Myron, Greg ortadan kaybolduğu zaman, Franklin Gölü'ndeki evine gittiğinde kızkardeşiyle oynayan bir erkek çocuk gördüğünü hatırladı. Kız iki ya da üç yaşlarında olmalıydı, ağabeyi de belki on, belki de sekiz yaşlarındaydı. Greg ve Emily kıyasıya bir velayet davasının içindeydi ve çocuklar arada kalmıştı. İkisi de geri adım atmıyordu.

"Çok üzüldüm," dedi.

"Kemik iliği uyan birini bulmamız gerekiyor."

"Kardeşlerin otomatik olarak uyduğunu sanıyordum."

Gözleriyle mekânı süzdü. "Dörtte bir olasılıkla," dedi birden.

"Ah."

"Ulusal kayıtlar sadece üç potansiyel verici buldu. Potansiyel dediğim, ilk HLA testlerinin onların olasılık dahilinde olduğunu göstermesi. A ve B uyumlu oluyor ama sonrasında tam kan ve doku uyumuna bakılıyor..." Yine durdu. "Çok teknik anlatıyorum. Kusura bakma. Ama çocuğun böyle bir hastalıkla boğuşurken, sadece tıbbi terimlerin konuşulduğu bir kar küresinde yaşıyormuşsun gibi oluyor."

"Anlıyorum."

"Neyse, ilk testi geçmek lotodan ikincilik ikramiyesini kazanmak gibi bir şey. Uyum gösterme şansı hâlâ muamma. Kan merkezi potansiyel vericileri çağırıyor ve bir dizi teste sokuyor ama ilk etapta uyumlu olmalarına rağmen ilik bağışlayacak olma ihtimalleri çok düşük oluyor; hele de üç potansiyel donör varken."

Myron başını salladı. Ona bunları neden anlattığına dair hâlâ en ufak bir fikri yoktu.

"Şans yüzümüze güldü," dedi. "O üç kişiden birininki Jeremy'ye uygun çıktı."

"Harika."

"Ama bir sorun var," dedi. Sonra yine o yamuk gülümsemesini yaptı. "Donör kayıp."

"Kayıp derken?"

"Detayları yok elimizde. Kaydı gizli tutuluyor. Kimse bana neler olacağını söylemiyor. Her şey gayet güzel gidiyordu, sonra birdenbire, donör ortadan kayboldu. Doktorum hiçbir şey söyleyemiyor; dediğim gibi, korunuyor."

"Belki de donör fikrini değiştirmiştir."

"O zaman ya fikrini tekrar değiştireceğiz," dedi, "ya da Jeremy ölecek."

Cümle gayet açık ve netti.

"Sence ne oldu peki?" diye sordu Myron. "Kayıp mı, yoksa başka bir şey mi?"

"Her kim ise," dedi Emily. "Evet."

"Kadın mı, erkek mi?"

"Donörle ilgili hiçbir şey bilmiyorum; ne yaşı, ne cinsiyeti, ne nerede yaşadığı, hiçbir şey. Ama Jeremy'nin durumu iyiye gitmiyor ve bu sürede yeni bir donör bulma ihtimalimiz neredeyse yok." Sakin durmaya çalışıyordu ama Myron yüzündeki maskenin çatırdamaya başladığını görebiliyordu. "Bu donörü bulmak zorundayız."

"Bana bunun için mi geldin? Onu bulmam için mi?"

"Hiç kimse bulamazken sen ve Win, Greg'i buldunuz. O ortadan kaybolduğunda, Clip önce sana geldi. Neden?"

"Bu uzun hikâye."

"O kadar uzun değil Myron. Sen ve Win bu işte eğitimlisiniz. Bu işte çok iyisiniz."

"Bunun gibi bir durumda değil," dedi Myron. "Greg üst düzey bir sporcu. Televizyona çıkıyor, ödül alıyor. Kendine özel dedektif tutabilir."

"Bunu zaten yapıyoruz. Greg'in yarın bir basın toplantısı var."

"Ee?"

"Ee'si şu, işe yaramayacak. Jeremy'nin doktoruna donör

için ne isterse vereceğimizi söyledik, yasadışı olmasına rağmen. Ama burada yanlış bir şeyler var. Tüm bu çıkacak haberlerle durumun geri tepmesinden korkuyorum. Donör daha çok saklanabilir mesela, bunun gibi şeyler."

"Greg bu işe ne diyor?"

"Pek konuşmuyoruz Myron. Konuştuğumuzda da pek hoş olmuyor."

"Greg şu anda benimle konuştuğunu biliyor mu?"

Ona baktı. "Senden, en az senin ondan nefret ettiğin kadar nefret ediyor. Belki daha bile çok."

Myron bu cevabı hayır olarak aldı. Emily ona bakmaya devam etti; yüzünde bir cevap arar gibiydi.

"Sana yardım edemem Emily."

Tokat yemiş gibi oldu.

"Anlıyorum," diye devam etti, "ama bu ara kendime ait bazı büyük sorunlarla uğraşmam gerekiyor."

"Zamanının olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, bu değil sorun. Özel dedektifle şansın daha çok."

"Greg şimdiye kadar dört tane tuttu. Donörün adını bile bulamadılar."

"Daha fazlasını yapabileceğime dair şüphelerim var."

"Burada oğlumun hayatından söz ediyoruz Myron."

"Anlıyorum Emily."

"Bana ve Greg'e olan düşmanlığını bir kenara bırakamaz mısın?"

Bunu yapabileceğinden emin değildi. "Konu bu değil.

Ben bir spor menajeriyim, dedektif değil."

"Bu seni durdurmamıştı daha önce."

"Ama bak, sonunda ne oldu. Ne zaman bu işe kalkışsam, sonu felaket oluyor."

"Oğlum on üç yaşında Myron."

"Üzgünüm."

"Senden acımanı beklemiyorum, lanet olsun." Gözleri artık daha da küçüktü, kararmıştı. Yüzü ona birkaç santimetre uzaklıkta kalıncaya dek öne eğildi. "Senden bunun hesabını yapmanı istiyorum."

Myron şaşırmıştı. "Neyin?"

"Sen menajersin. Sayıları iyi bilirsin, değil mi? O zaman yap hesabını."

Myron geri yaslandı, kendine biraz mesafe bıraktı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Jeremy'nin doğum günü 18 Temmuz," dedi. "Hesapla."

"Neyi hesaplayayım?"

"Bir kez daha söylüyorum; o on üç yaşında. Temmuz ayının on sekizinde doğdu. Ben 10 Ekim'de evlendim."

Hiçbir şey anlamamıştı. Birkaç saniye, birbirleriyle konuşan anneleri, bir bebeğin ağlamasını, ardı ardına siparişler için seslenen *barista*yı duydu ve sonra birden olan oldu. Myron'ın kalbi buz kesmişti. Göğsünün etrafını çelik halatlar sarmış ve nefes almasını imkânsız hale getirmişti. Ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Karın boşluğuna beyzbol sopasıyla vurulmuş gibiydi. Emily onu izledi ve ardından başını salladı.

"Doğru Myron," dedi. "O senin oğlun."

3

"Bundan emin olamazsın," dedi Myron.

Emily'nin tüm benliği tükenmişlikle haykırıyordu. "Olurum."

"Greg'le de yatıyordun, değil mi?"

"Evet."

"O zaman da, sadece o gece birlikte olduk. Onun dışında kalan zamanda hep Greg vardı."

"Doğru."

"Nasıl emin olabiliyorsun o zaman?"

"İnkâr," dedi içini çekerek. "İlk adım."

Parmağını ona doğru uzattı. "Bana bu psikoloji saçmalıklarıyla gelme sakın," dedi.

"Öfke evresine çok hızlı geçtin," diye devam etti.

"Bunu bilemezsin."

"Hep biliyorum," diye sözünü kesti.

Myron arkasına yaslandı. Metin olmaya çalışıyordu ama içinde bir şeyler sarsılmaya başlamıştı bile.

"İlk hamile kaldığımda, ben de senin gibi düşündüm: Greg'le daha çok kez yattım, o nedenle muhtemelen bebek ondandı. En azından, kendime söylediğim şey buydu." Gözlerini kapadı. Myron sessizce duruyordu; midesindeki düğüm gittikçe sıkılaşıyordu. "Jeremy doğduğunda, bu bana bir lütuftu, kim bilebilir? Ama, bu sana aptalca gelecek olsa da, anneler bilir. Nasıl olduğunu anlatamam. Ama biliyordum. Ben de inkâr etmeye çalıştım. Kendi kendime yaptığım şeyin suçluluğuyla böyle hissettiğimi ve bunun da Tanrı'nın beni cezalandırma şekli olduğunu söyleyip durdum."

"Ne kadar da dindarsın," dedi Myron.

"Laf sokmak," dedi güçlükle gülümseyerek. "En sevdiğin savunma şeklidir."

"Annelik sezgileri de kanıt sayılır Myron."

"Daha önce Sara'yı sormuştun."

"Sara mı?"

"Jeremy'nin kız kardeşi. Onun donör olarak uygunluğunu merak etmiştin. Uygun değil."

"Doğru ama kardeşler arasında dörtte bir ihtimalle uygunluk olduğunu söylemiştin."

"*Öz* kardeşler için, evet. Ama bizde ihtimal o kadar bile değil. Çünkü Sara, Jeremy'nin üvey kardeşi."

"Bunu sana doktor mu söyledi?"

"Evet."

Myron yerin ayaklarının altından kaydığını hissetti. "Peki… Greg biliyor mu?"

Emily başını salladı. "Doktor beni kenara çekti. Boşanmadan dolayı, ben Jeremy'nin birincil vasisiyim. Greg'in de

vekâlet hakkı var ama çocuklar benimle yaşıyor. Tıbbi kararlar benim sorumluluğumda."

"Bu durumda Greg hâlâ..."

"Jeremy'nin kendi oğlu olduğunu sanıyor."

Myron hiçbir kara parçasını göremediği, derin sularda yüzüyor gibiydi. "Ama hep bildiğini söyledin."

"Evet."

"Bana neden söylemedin?"

"Dalga mı geçiyorsun? Greg'le evliydim. Onu seviyordum. Hayatımızı birlikte kuruyorduk."

"Yine de bana söylemeliydin."

"Ne zaman Myron? Sana ne zaman söylemeliydim?"

"Bebek doğar doğmaz."

"Beni dinlemiyor musun sen? Sana emin olmadığımı söyledim."

"Anneler bilir, dedin."

"Yapma Myron. Greg'e âşıktım, sana değil. Sen, o ahlaki değerlerinle, beni Greg'ten boşanmaya ve sonra seninle evlenip bir banliyö masalı yaşamaya zorlardın."

"Bunun yerine bir yalanı mı yaşamayı tercih ettin?"

"O zaman bildiklerime bakınca, bu en mantıklı karardı. Sonradan anladım." Durdu ve kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Pek çok şeyi daha farklı yapmış olabilirdim."

Duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu ama bir işe yaramıyordu. Bir grup anne daha pusetlerle içeri girdi. Bir köşeye oturup küçük Brittany, Kyle ve Morgan hakkında konuşmaya başladılar.

"Greg ve sen ayrılalı ne kadar oldu?" Myron'ın sesi daha kesin bir tona bürünmüştü. Belki de o kadar değildi.

"Dört yıl oldu."

"Artık ona âşık değildin, değil mi? Dört yıl önce yani?"

"Doğru."

"Belki daha bile önce," diye devam etti. "Yani, bundan çok daha önce ona olan aşkın bitmişti, doğru mu?"

Şaşırmıştı. "Doğru."

"Demek ki bana o zaman da söyleyebilirdin. En azından dört yıl önce. Neden söylemedin?"

"Beni çapraz sorgulamayı bırak."

"Bombayı atan sensin," dedi. "Nasıl tepki vermemi bekliyorsun?"

"Bir erkek gibi."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Yardımına ihtiyacım var. Jeremy'nin yardımına ihtiyacı var. Konsantre olmamız gereken şey bu."

"Önce birkaç soruma cevap istiyorum. Oraya takılmış durumdayım."

Tereddüt etti, tartışacak gibi görünüyordu, sonra bitkin şekilde başını salladı. "Eğer bunu atlatmana yardımcı olacaksa..."

"Atlatmak mı? Böbrek taşı filan mı bu?"

"Seninle savaşmaktan yoruldum," dedi. "Devam et sadece. Sorularını sor."

"Neden bana daha önce söylemedin?"

Gözleri Myron'ın omuz hizasındaydı. "Neredeyse ya-

pacaktım," dedi. "Bir keresinde."

"Ne zaman?"

"Eve geldiğin zamanı hatırlıyor musun? Greg ilk ortadan kaybolduğunda."

Başını salladı. O günü düşünmeye başladı.

"Camdan onu izliyordun. Kız kardeşiyle bahçedeydi."

"Hatırlıyorum," dedi Myron.

"Greg ve ben o berbat velayet savaşını veriyorduk o dönemde."

"Sen onu çocukları istismar etmekten suçlamıştın."

"Doğru değildi. Sen de bunu hemen anlamıştın. Sadece yasal bir dalavereydi."

"Dalavere," dedi Myron. "Bir dahaki sefere de onu savaş zulmünden suçlarsınız."

"Sen kimsin de beni yargılıyorsun?"

"Aslında," dedi Myron. "Ben doğru kişiyim."

Emily gözlerini ona dikti. "Velayet savaşları, Cenevre Konvansiyonları olmadan yapılan bir savaştır," dedi. "Greg çok çirkinleşti bu süreçte. Ben de aynı şekilde. Kazanmak için ne gerekiyorsa yapar hale geliyorsun."

"Buna Greg'in Jeremy'nin babası olmadığını söylemek de mi dahil?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü velayeti zaten kazandım."

"Cevap bu değil. Greg'den nefret ediyordun."

"Evet."

"Hâlâ mı?" diye sordu.

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden.

"O zaman neden ona söylemedin?"

"Çünkü Greg'den ne kadar nefret ediyorsam," dedi, "Jeremy'yi de o kadar seviyorum. Greg'i incitebilirdim. Bu hoşuma da giderdi muhtemelen. Ama bunu oğluma yapamazdım; babasını ondan bu şekilde alamazdım."

"Kazanmak için her şeyi yaparsın sanıyordum."

"Greg'e her şeyi yapabilirdim," dedi, "ama Jeremy'ye değil."

Mantıklı, diye düşündü Myron ama anlatmadığı bir şeyler olduğundan şüpheleniyordu. "Demek ki bu sırrı on üç yıldır saklıyorsun."

"Evet."

"Ailen biliyor mu?"

"Hayır."

"Hiç kimseye söylemedin mi?"

"Asla."

"Peki şimdi bana neden anlatıyorsun?"

Emily başını salladı. "Beni kırmak için özellikle mi uğraşıyorsun Myron?"

Ellerini masanın üzerine koydu. Titremiyorlardı. Bu soruların meraktan çok daha fazlası olduğunun farkındaydı; Emily'nin itirafının kendisine ulaşmasına engel olmaya çalışan, dikenli tellerle örülü ve önünde hendek bulunan savunma mekanizmasının bir parçasıydı. Ona söylediği şeyin, şimdiye kadar duymadığı şekilde hayatını değiştirecek bir şey olduğunu

biliyordu. Bilinçaltında *oğlum* sözcüğü dalgalanıp duruyordu. Ama şimdilik sadece sözcüktü bu. Elbette ki içeri girmeyi başaracaktı ama şimdilik hendeğe ve dikenli tellere takılmıştı.

"Sana söylemek istediğimi mi sanıyorsun? Senden yardım istedim ama sen dinlemedin bile. Çok çaresizim."

"Yalan söyleyecek kadar mı çaresizsin?"

"Evet," dedi yine hiç tereddüt etmeden. "Ama söylemek istemedim Myron. Buna inanmak zorundasın."

Omuzlarını silkti. "Belki Jeremy'nin babası başka biridir."

"Pardon?"

"Üçüncü biri," dedi. "Benimle düğününden önceki gece yattın. Sadece benimle yattığından şüphe ediyorum. Bir düzine herif daha vardır."

Ona gözlerini dikti. "Kendi diyetini mi istiyorsun My-ron? Devam et, kaldırabilirim. Ama ben, sen değilim."

"Demek beni o kadar iyi tanıyorsun, öyle mi?"

"Sinirli olduğun zaman bile, her ne kadar benden nefret etmeye hakkın da olsa, asla zalim olamazsın. Bu senin tarzın değil."

"Burada, bilmediğimiz sularda yüzüyoruz Emily."

"Önemi yok," dedi.

İçinde bir şeylerin boğazına doğru yükseldiğini, nefes almasını güçleştirdiğini hissetti. Fincanını eline aldı, sanki cevap fincanın dibindeymiş gibi öylece içine baktı ve sonra geri koydu. Emily'ye bakamıyordu. "Bunu bana nasıl yapabildin?"

Emily masanın üzerine doğru eğilip elini Myron'ın ko-

lunun üzerine koydu. "Üzgünüm," dedi.

Myron kolunu çekti.

"Başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Sana neden daha önce söylemediğimi sordun. İlk düşündüğüm şey Jeremy'nin iyiliğiydi ama seni de düşündüm."

"Saçmalama."

"Senin nasıl biri olduğunu biliyorum Myron. Buna sırt çeviremeyeceğini biliyorum. Ama şimdilik öyle yapmak zorundasın. O donörü bulup Jeremy'nin hayatını kurtarmak zorundasın. Gerisi sonra düşünürüz."

"Ne kadar zamandır," az kalsın *oğlum* diyecekti, "hasta Jeremy?"

"Altı ay önce öğrendik. Basketbol oynarken. Vücudunda en ufak bir darbede çürükler oluyordu. Sebepsiz yere nefes nefese kalıyordu. Bayılmaya başlamıştı..." Sesi titremeye başladı.

"Şu anda hastanede mi?"

"Hayır. Evde kalıyor, okula gidiyor, aslında iyi görünüyor ama biraz solgun. Ama ağır sporlar ya da onun gibi şeyler yapamıyor. İyi görünüyor ama... zaman önemli. Anemisi o kadar iyi boyutta ve ilik hücreleri o kadar güçsüz ki, er ya da geç bu hastalık onu tüketecek. Ya hayatını tehdit edecek bir enfeksiyon kapacak ya da bunu atlatabilirse, habis tümörler oluşacak. Hormon tedavisi uyguluyoruz. İşe yarıyor ama geçici bir tedavi bu, çözüm değil."

"Peki ilik nakli kesin tedavi mi?"

"Evet." Yüzü manevi bir hevesle ışıldamıştı. "Eğer nakil

yapılırsa, tamamen iyileşebilir. Diğer çocuklarda bunun olduğunu gördüm."

Myron arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı; sonra aniden bacağını geri indirdi. "Onunla tanışabilir miyim?"

Emily başını yere indirdi. Muhtemelen frappuccino yapan karıştırıcının sesi, çeşitli latteler için hazırlanan espressonun makinesinden çıkan sesle karıştı. Emily seslerin durmasını bekledi. "Sana engel olamam. Ama doğru şeyi, yapacağını umut ediyorum."

"Öyle mi?"

"On üç yaşında olup da neredeyse iyileşmeyecek bir hastalıkla mücadele etmek yeterince zor. Gerçek babasını da ondan almak mı istiyorsun?"

Myron hiçbir şey söylemedi.

"Şu an şokta olduğunu biliyorum. Kafanda milyonlarca soru daha olduğunu biliyorum. Ama bunları şimdilik unutmak zorundasın. Şaşkınlığını, öfkeni, her şeyi bir kenara bırakmalısın. On üç yaşındaki bir çocuğun hayatı, oğlumuzun hayatı, tehlikede. Buna yoğunlaş Myron. Donörü bul, olur mu?"

Arkadaki çocuklu annelere baktı; hâlâ çocuklarından bahsediyorlardı. Onları dinlerken bir şeylerin üstüne üstüne geldiğini hissetti.

"Jeremy'nin doktorunu nerede bulabilirim?" diye sordu.

4

Asansörün kapısı MB SportsReps'in resepsiyon bölümüne açıldığında, Koca Cyndi Akropolis'teki mermer sütunların çevresi kadar olan kollarını açıp Myron'ın yanına geldi. Myron neredeyse, hayatta kalma refleksiyle yoldan çekilecekti ama sonra çekilmeden durdu ve gözlerini kapattı. Koca Cyndi onu kucakladı, adeta ıslak çatı izolasyonuyla kaplarmış gibi ve havaya kaldırdı.

"Ah Bay Bolitar!" diye bağırdı.

Suratını buruşturdu ve geri çekildi. Porselen bir bebeği rafına geri koyar gibi onu yere indirdi. Koca Cyndi'nin boyu 1.98'di ve ağırlığı 130 kilodan fazlaydı. Esperanza'nın kıtalararası güreş takımından arkadaşı olan bir şampiyondu ve Esperanza Küçük Pocahontas iken o da Big Chef Mama olarak biliniyordu. Kafası küp şeklindeydi ve uyuşturucunun etkisindeki Özgürlük Anıtı gibi saçları diken dikendi. *Cats*'in kadrosundakilerden daha fazla makyaj yapmıştı ve giydiği kıyafetlerin içinde sosisin içine tıkılmış et gibi görünüyordu

ve kaşları sumocular gibi çatıktı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Myron.

"Ah Bay Bolitar!"

Koca Cyndi ona yeniden sarılacak gibi bir haldeydi ama bir şey ona engel oldu, belki de Myron'ın gözlerindeki sinir. Yetmişlerin başında kullanılan pikaplara benzeyen eliyle valizi aldı. O kadar iriydi ki, nerede olursa olsun, onu çevreleyen dünya daima bir canavar filmi setiymiş de, Tokyo sokaklarında dolaşıp, elektrik tellerinin üzerine basıyor, savaş uçaklarını elleriyle yakalıyor gibiydi.

Esperanza ofisin kapısında belirdi. Kollarını kavuşturup kapıya yaslandı. Son dönemdeki sıkıntılarına rağmen, Esperanza hâlâ son derece güzel görünüyordu; parlak siyah bukleleri alnına dökülüyor ve aynı şekilde, buğday renkli teni hâlâ ışıl ışıldı. Tam bir çingeneydi. Ama gözlerinin etrafındaki birkaç yeni çizgi ve kusursuz duruşunda hafif bir bozulma gözünden kaçmamıştı. Ona, dışarı çıktıktan sonra biraz dinlenmesini söylemişti ama yapmayacağını biliyordu. Esperanza MB SportsReps'i seviyordu. Orayı ayakta tutmak istiyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Myron.

"Her şey mektupta yazılı Bay Bolitar," dedi Koca Cyndi.

"Ne mektubu?"

"Ah Bay Bolitar!" diye ağlamaya başladı.

"Ne oldu?"

Ama cevap vermedi. Yüzünü elleriyle kapatıp, çadıra girer gibi eğilerek asansöre koştu. Asansörün kapısı kapandı ve gitmişti.

Myron bir cevap bekler halde Esperanza'ya döndü. "Açıklama bekliyorum."

"Bir süre olmayacak," dedi Esperanza.

"Neden?"

"Koca Cyndi bir aptal Myron."

"Öyle olduğunu söylemedim."

"Burada neler olduğunu görüyor."

"Sadece geçici bir durum bu," dedi Myron. "Eski halimize döneceğiz. "

"Bunu yaptığımızda da Koca Cyndi geri dönecek. O sürede de daha iyi bir iş teklifi var."

"Leather-N-Lust'ta mı?" Big Cyndi Leather-N-Lust adındaki sado-mazo barda fedailik yapıyordu. Sloganı da şuydu: Sevdiklerinizin canını yakın. Bazen, en azından onun duyduğu kadarıyla, Koca Cyndi sahne şovunun da bir parçası oluyordu. Myron'ın onun hangi rolü oynadığına dair ne bir fikri vardı ne de bunu sormaya cesareti olmuştu. Zihnindeki tabulardan biri daha gerekeni yapmıştı.

"Hayır," dedi Esperanza. "FLOW'a geri dönüyor."

Güreşten bihaber olanlar için FLOW, Güreşin Muhteşem Kadınları (Faboulous Ladies of Wrestling) anlamına gelen bir kısaltmaydı.

"Koca Cyndi yeniden mi güreşecek?"

Esperanza başını salladı. "En üst seviyede."

"Pardon?"

"FLOW elindeki malzemeyi artırmak istiyor. Biraz araştırma yapmışlar ve PGA'nın en üst seviye golf turnuvasında

ne kadar iyi bir iş çıkardığını görmüşler ve..." Omuzlarını silkti.

"Kıdemli kadınlar güreş turnuvası mı?"

"Daha çok emekli," dedi Esperanza. "Yani Koca Cyndi sadece otuz sekiz yaşında. Eski şampiyonları bir araya topluyorlar: Kraliçe Kaddafi, Soğuk Savaş Connie, Brezhnev Bebeği, Hücre Bloğu Celia, Kara Dul..."

"Kara Dul'u hatırlamıyorum."

"Bizim zamanımızdan önceydi o. Tanrım, annelerimizden de önce. Yetmişlerinde olmalı."

Myron suratını ekşitmemeye çalıştı. "İnsanlar yetmiş yaşında bir kadının güreşmesini izlemek için para mı verecek?"

"Yaşa takılma."

"Doğru, haklısın," dedi Myron gözlerini ovuşturarak.

"Profesyonel kadınlar güreş müsabakaları zor durumda; Jerry Springer ve Ricki Lake arasındaki çekişmeden başka bir şey yok. Bir şeyler yapmaları gerek."

"Yaşlı kadınları güreştirmek mi çözüm?"

"Sanırım biraz da nostalji yaşatmak istiyorlar."

"Bizim gençliğimizin güreşçilerini onore etmek mi istiyorlar?"

"Sen birkaç yıl önce Steely Dan konserine gitmedin mi?"

"Bu farklı bir durum değil mi sence?"

Omuz silkti. "Her ikisinin zamanı da geçti. İkisi için de gördüğüne ya da duyduğuna değil, hatıralarındakilere inanman lazım."

Bir şeyler hissetmişti. Korku belki ama hissetmişti. "Peki ya sen?" diye sordu Myron.

"Ne olmuş bana?"

"Küçük Pocahontas'ın eğri dönmesini istemiyorlar mı?"

"Evet."

"Aklını çeliyor mu?"

"Ne? Ringe dönmek mi?"

"Evet."

"Kesinlikle," dedi Esperanza. "Şekilli popomu korumak için hukuk diploması alırken de sürekli çalıştım, o nedenle hâlâ süet bikinimi giyip salya akıtan bir sürü pisliğin önüne çıkabilirim." Durdu. "Ona rağmen spor menajeri olmaktan daha üstte bir seviye."

"Ha ha." Myron, Koca Cyndi'nin masasına doğru yürüdü. Masanın üzerinde, üzerine adı fosforlu turuncu kalemle yazılmış olan bir zarf vardı.

"Keçeli kalemle mi yazmış?" diye sordu Myron.

"Göz farı."

"Anladım."

"Şimdi bana neler olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu Esperanza.

"Hiçbir şey," dedi Myron.

"Saçmalama," dedi. "Wham'in dağıldığını duymuş gibisin."

"Hiç hatırlatma," dedi Myron. "Bazen, gece geç saatlerde, hâlâ aklıma geliyor."

Esperanza birkaç saniye daha onun yüzüne baktı. "Üni-

versitedeki sevgilinle bir ilgisi var mı?"

"Biraz."

"Tanrım."

"Ne oldu?"

"Bunu nasıl nazik şekilde söyleyebileceğimi bilmiyorum Myron. Kadınlar söz konusu olduğunda moronun teki olup çıkıyorsun. Şekil A ve B, Jessica ve Emily."

"Emily'yi tanımıyorsun bile."

"Yeterince tanıyorum," dedi. "Onunla konuşmak istemediğini sanıyordum."

"İstemiyordum. Annemlerin evinde buldu beni."

"Oraya mı geldi?"

"Evet."

"Ne istiyormuş?"

Myron başını salladı. Henüz konuşmaya hazır değildi. "Mesaj var mı?"

"İstediğimiz kadar değil."

"Win yukarıda mı?"

"Sanırım çoktan evine gitmiştir." Kabanını aldı. "galiba ben de aynısını yapacağım."

"İyi geceler."

"Eğer Lamar'dan haber alırsan..."

"Seni ararım."

Esperanza kabanını giydi, parıldayan saçlarını yakasından dışarı çıkardı. Myron ofisine doğru yöneldi ve birkaç telefon görüşmesi yaptı. Çoğu işe alımlarla ilgiliydi. İşler iyi gitmiyordu.

Birkaç ay önce, bir arkadaşının ölümü Myron'ı baş aşağı etmişti, daha karmaşık bir psikolojik jargon kullanacak olursak, balatayı sıyırmıştı. Çok şiddetli değildi, sinirsel çöküntü yaşamıyordu ya da hastanede yatmasına gerek yoktu. Onun yerine, tanımadığı, güzel TV spikeri Terese Collins ile Karayipler'de ıssız bir adaya gitti. Nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini ne Win'e, ne Esperanza'ya, ne de ailesine söyledi.

Win'e göre, balatayı sıyırdığında bile bir stili vardı.

Myron dönmeye zorlandıkça, müşterileri göçmenlere yemek dağıtan bir mutfak gibi etrafa saçılmıştı. Artık Myron ve Esperanza geri dönmüştü ve ölmek üzere olan MB SportsReps'i hayata döndürmeye çalışıyorlardı. Hiç kolay bir iş değildi. Bu sektördeki rekabet bir düzine aç aslan gibiydi ve Myron da tam ortalarındaydı.

MB SportsReps'in ofisi Park Avenue ve Kırk Altıncı Cadde'nin kesiştiği Lock-Horne Binası'ndaydı ve bina, Myron'ın hem üniversite hem de ev arkadaşı Win'in ailesine aitti. Bina şehrin göbeğindeydi ve baş döndürücü bir Manhattan manzarasına sahipti. Myron manzarayı içine çektikten sonra aşağıda hızlı hızlı yürüyen takım elbiseli adamlara baktı. Bu çalışan karıncaların görüntüsü Myron'a hep kötü hissettirmişti; ne zaman bunu görse zihnindeki koro "Hepsi Bu Kadar mı?" adlı şarkıyı söylüyordu.

MB SportsReps'e bağlı tüm sporcuların müsabakalar sırasında çekilmiş fotoğraflarının asılı olduğu Müşteri Duvarı'na doğru döndü. Artık kötü bir saç ekimi yapılmış gibi,

seyrekti fotoğraflar. Önemsemek istiyordu ama Esperanza'ya haksızlık edecek olsa da, yüreğini koyamıyordu ortaya. Geri dönmek, MB'yi sevmek ve o eski açlığı hissetmek istiyordu ama ne kadar denerse denesin, o ateş bir türlü tutuşmuyordu.

Bir saat kadar sonra Emily aradı.

"Dr. Singh yarın muayenehanesinde değilmiş," dedi Emily. "Ama yarın sabah viziteler sırasında onu yakalayabilirsin."

"Nerede?"

"Bebek ve Çocuk Hastanesi'nde. 167. Cadde'deki Columbia Presbiteryen'in bir bölümü. Onuncu kat, güney cephesi."

"Saat kaçta?"

"Viziteler sekizde başlıyor," dedi Emily.

"Tamam."

"Kısa bir sessizlik oldu.

"İyi misin Myron?"

"Onu görmek istiyorum."

Birkaç dakikasını aldı cevap vermek. "Daha önce de söyledim sana, seni durduramam. Ama bunu şimdilik unut, olur mu?"

"Sadece onu görmek istiyorum," dedi Myron. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. En azından henüz değil."

"Bunu yarın konuşsak olur mu?" dedi Emily.

"Evet, tabii."

Yine tereddütlüydü. "İnternete erişim şansın var mı Myron?"

"Evet."

"Özel bir URL'miz var."

"Ne?"

"Özel bir internet adresi. Dijital fotoğraf makinesiyle fotoğraflar çekiyorum ve oraya yüklüyorum. Annem ve babam için. Geçen yıl Miami'ye taşındılar. Her hafta oraya girip bakıyorlar. Torunlarının yeni halini oradan görüyorlar. Sen de eğer Jeremy'nin neye benzediğini görmek istiyorsan..."

"Adres nedir?"

Adresi ona verdi ve Myron yazdı. Son tuşa basmadan önce de telefonu kapattı. Fotoğraflar ağır ağır açılıyordu. Parmaklarını masaya vuruyordu. Ekranın en üstünde MERHABA BÜYÜKANNE VE BÜYÜKBABA yazıyordu. Myron anne ve babasını düşündü; ardından bu düşünceyi hemen savuşturdu.

Jeremy ve Sara'nın dört tane fotoğrafı vardı. Myron yutkundu. Oku Jeremy'nin fotoğrafının üzerine getirdi ve fareye tıkladı. İyice yaklaştı ve çocuğun yüzünü büyüttü. Sakince nefes almaya çalışıyordu. Hiçbir anlam çıkarmadan, uzun süre çocuğun yüzüne baktı. Sonunda görüntü bulanıklaştı; çocuğun suratının üzerinde, monitörde kendi yüzünün yansımasını görüyordu. Her iki görüntü de birbirinin içine geçiyor, henüz bilmediği görsel bir yansımaya dönüşüyordu.

5

Myron kapıda sevinç çığlıkları duydu.

Win, gerçek adıyla 3. Windsor Horne Lockwood, Myron'ın geçici olarak Yetmiş İkinci Cadde ve Central Park West'in kesiştiği yerde, Dakota'daki evinde kalmasına izin vermişti. Dakota, John Lennon'un yirmi küsur yıl önce öldürülüşü etrafında çevrelenen, zengin ve cafcaflı tarihiyle New York'un eski simgelerinden biriydi. Binaya girerken, John Lennon'un öldüğü yerden geçtiğiniz için, bir mezarın üzerine yürüyormuş gibi hissettiriyordu. Myron sonunda buna alışmıştı.

Dışarıdan bakıldığında, Dakota güzel, karanlık ve kimsesiz bir eve benziyordu. Çoğu bina, Win'inki dahil, Avrupa'daki prensliklerden daha fazla yüzölçümüne sahipti. Hayatı boyunca banliyöde anne ve babasıyla yaşadıktan sonra, geçen yıl, Myron o bodrum katındaki odadan çıkmış, sevgilisi Jessica ile beraber So-Ho'da bir çatı katına taşınmıştı. Bu büyük bir adımdı ve on yılın üzerine, Jessica'nın bağlanma

adına yaptığı tek şeydi. Böylelikle iki sevgili el ele verdi ve beraber yaşamaya başladı. Hayattaki pek çok beraberlik gibi, bu da kötü bitmişti.

Sevinç çığlıkları artmıştı.

Myron kulağını kapıya dayadı. Çığlıklar, evet, bir de ses kaydı. *Dizi değil*, diye düşündü. Anahtarı çevirdi ve kapıyı açtı. Çığlıklar TV odasından geliyordu. Win o odayı hiç kullanmazdı, yani film izlemek için. Myron içini çekti ve içeri doğru yürüdü.

Win'in üzerinde günlük giydiği WASP üniforması vardı: hakiler, iğne deliğindcn bakmadıkça asla gözünüzü dikip bakamayacağınız renkte bir gömlek, çorapsız mokasen ayakkabı. Sarı saçları, yaşlı kadınların öğle yemeği çeklerini ayırmalarındaki özenle iki yana ayrılmıştı; teninin rengi porselen gibiydi ve yanaklarının üzeri pembe pembeydi. Yogadaki lotus pozisyonunda oturuyordu ve ayakları erkeklerin kolay kolay koymayı başaramayacağı bir noktada duruyordu. Baş ve işaret parmaklarıyla halka yapmıştı ve elleri dizlerinin üzerinde duruyordu. Yuppi Zen. Eski Dünya Avrupası ile Antik Doğu çarpışıyordu. Main Line'ın tatlı kokusu ağır Asya tütsüsüyle karışmıştı.

Win yirmi kez nefes aldı, içinde tuttu ve verdi. Elbette ki meditasyon yapıyordu ama Win tarzıyla. Örneğin, rahatlatıcı doğa ya da sesleri dinlemek yerine, kulağa kötü bir Jimi Hendrix taklidi gibi gelen, vah-vah-vah sesleriyle, elektrikli Afrika'ya özgü müzik aletleriyle bezeli, yetmişlerin müzikleriyle meditasyon yapıyordu. Bunu dinlemek bile koşa koşa

gidip antibiyotik almanız için yeterli bir sebepti.

Win gözlerini de kapatmamıştı. Gözünün önüne usulca akan bir ırmağa damlayan suları veya yemyeşil yaprakların üzerine dökülen bir şelale getirmiyordu. Bakışları televizyon ekranına sabitlenmişti; daha doğrusu, kendisine ait, kadınların tutkuyla çığlık attığı videolara.

Myron odaya girdi. Myron Os parmağını açıp, avuç içi yere bakacak şekilde bir durma hareketi yaptı. Ardından da işaret parmağını havaya kaldırarak bir dakika daha istedi. Myron ekrana bakma gafletinde bulundu ve ekranda kıvranan bir vücut gördü.

Birkaç saniye sonra Win, "Merhaba," dedi.

"Tiksintimin de kayıtlara geçmesini istiyorum," dedi Myron.

"Geçti."

Win kıvrak bir hareketle Lotus pozisyonundan çıkıp ayağa kalktı. Videoyu çıkartıp bir kutuya attı. Kutunun üzerindeki etikette *Anon. 11* yazıyordu ve Myron, *Anon* sözcüğünün *Anonim* anlamına geldiğini biliyordu. Bu da ya Win adını unutmuş ya da hiçbir zaman öğrenmemiş demekti.

"Bunu hâlâ yaptığına inanamıyorum," dedi Myron.

"Yine mi ahlaki sınavdayız?" diye sordu Win gülümseyerek. "İkimiz için de ne kadar güzel."

"Sana bir şey soracağım."

"Ah, lütfen."

"Hep merak ettiğim bir şey var."

"Kulaklarım duymak için sabırsızlanıyor."

"Tiksintimi bir an olsun bir kenara bırakacak olursam..."

"Benim için sorun yok," dedi Win. "Sen üste çıktığında çok keyif alıyorum."

"Bu şeyin," videoyu ve TV ekranını göstererek "seni rahatlattığını söylüyorsun."

"Evet."

"Ama aynı zamanda...yani, bu şey... seni uyarmıyor mu?"

"Pek değil," diye cevap verdi Win.

"Benim anlamadığım da bu."

"Yaptığım şeyi izlemek beni uyarmıyor," diye açıkladı Win. "Bunu düşünmek de beni uyarmıyor. Videolar, dergiler, *Penthouse Forum*, sanal porno, bunların hiçbiri beni uyarmıyor. Benim için, bunların hiçbirinin gerçekle ilgisi yok. Partner gerçekten var olmalı. Geri kalanları kendi kendini gıdıklamaktan farksız. Bu sebepten asla mastürbasyon yapmam."

Myron hiçbir şey söylemedi.

"Sorun ne?" diye sordu Win.

"Beni bunu sormaya iten şeyin ne olduğunu merak ediyorum," dedi Myron.

Win, küçük bir buzdolabına dönüştürülmüş olan Ming hanedanı dolabını açıp Myron'a bir çikolatalı içecek uzattı. Kendisine de bir kadeh konyak koydu. Oda görkemli antikalar, duvar kilimleri, Doğu'ya özgü halılar ve uzun, kıvırcık saçlı erkeklerin büstleriyle doluydu. Eğer odadaki modern ev eğlence sistemi olmasaydı, kendinizi Medici sarayında

hissedebilirdiniz.

Her zamanki yerlerine oturdular.

Win, "Başın dertte gibi bir halin var," dedi.

"İkimiz için bir iş var."

"Aa."

"Bu işi bir daha yapmayacağımızı söylediğimi biliyorum. Ama bu özel bir durum."

"Anlıyorum," dedi Win.

"Emily'yi hatırlıyor musun?"

Win kadehini çalkaladı. "Üniversitedeki kız arkadaşın. Seks yaparken maymun gibi sesler çıkarıyordu. Son senemizde terk etmişti seni. Baş düşmanın Greg Downing'le evlenmişti. Onu da terk etmişti. Muhtemelen hâlâ maymun gibi ses çıkarıyordur."

"Bir oğlu var," dedi Myron. "Hasta." Kendisinin çocuğun babası olma ihtimalini es geçerek, hızlıca durumu anlattı. Eğer bunu Esperanza'ya bile anlatamadıysa, konuyu Win'in yanında açmasına hiç gerek yoktu.

Bitirdiği zaman Win, "O kadar da zor olmamalı," dedi. "Yarın doktorla mı konuşacaksın?"

"Evet."

"Kayıtları kimin tuttuğuyla ne öğrenebiliyorsan öğren."

"Win kumandayı eline alıp televizyonu açtı. Erkek olduğu ve televizyonda da çok sayıda reklam olduğu için kanalları arka arkaya geçti. CNN'e gelince durdu. Terese Collins haberleri sunuyordu.

"Sevgili Bayan Collins yarın bizi ziyarete gelecek mi?"

diye sordu Win.

Myron başını salladı. "Uçağı onda iniyor."

"Çok az geliyor."

"Evet."

"Siz ikiniz," dedi aniden kasık mantarı olmuş birini görmüş gibi yüzünü ekşiterek, "ciddi misiniz?"

"Myron ekrandaki Terese'ye baktı. "Hâlâ çok yeni," dedi.

Kablolu kanallardan birinde *Bütün Aile* maratonu vardı ve Win o kanala geçti. Çin yemeği sipariş ettiler ve iki bölüm birden izlediler. Myron, Archie ve Edith'in mutluluğu içinde kaybolmayı denedi ama olmuyordu. Aklı sürekli Jeremy'ye gidiyordu. Babalık konusunu başından savmayı başardı, Emily' nin dediği gibi, hastalığa ve elindeki göreve odaklandı. Fanconi anemisi. Çocuğun hastalığı buydu. Myron internette bununa ilgili bir şeyler olup olmadığını merak etti.

"Birazdan gelirim," dedi Myron.

Win ona baktı. "Sırada Stretch Cunningham'ın cenazesinin olduğu bölüm var."

"İnternette bir şeye bakmak istiyorum."

"Archie'nin anma konuşması yaptığı bölüm."

"Biliyorum."

"İsminin sonundaki 'ham' yüzünden Strecth Cunningham'ın Musevi olduğunu hiç düşünmediği söylüyor o bölümde."

"Bölümü biliyorum Win."

"İnternet yüzünden bu bölümü kaçıracak mısın yani?"

"Kayıtlı olarak var sende."

"Sorun bu değil."

İki adam da birbirine baktı ve hiçbir şey demedi. Biraz zaman geçtikten sonra Win, "Anlat bana," dedi.

Tereddüt bile etmedi cevap verirken. "Emily benim o çocuğun babası olduğumu söyledi."

Win başını salladı ve "Ah," dedi.

"Hiç şaşırmış gibi durmuyorsun."

Win elindeki tahta çubuklarla bir karides daha aldı. "Ona inanıyor musun?"

"Evet."

"Neden?"

"Tek bir sebepten, bu konuda yalan söylenmez."

"Ama Emily yalan söyleme konusunda çok iyi. Sana hep yalan söyledi. Üniversitede yalan söyledi. Greg ortadan kaybolduğunda yalan söyledi. Mahkemede Greg'in çocuklarına davranışı konusunda yalan söyledi. Düğünden bir gece önce seninle yatarak Greg'i aldattı. Eğer inanacaksan, eğer sana doğruyu söylüyorsa bile, sana on üç yıl boyunca yalan söylemiş demektir."

Myron bunu düşündü. "Sanırım bu kez doğruyu söylüyor."

"İyi *düşün* Myron."

"Kan testi yaptıracağım."

Win omuz silkti. "Eğer mecbursan."

"Ne demek bu?"

"Ben bekler ve görürdüm."

Myron yüzünü buruşturdu. "Az önce emin olmam gerektiğini söylemedin mi?"

"Tam olarak değil," dedi Win. "Ben açıkça görünen şeye dikkatini çektim. Bunun bir fark yaratacağını söylemedim."

Myron düşündü yine. "Kafamı karıştırıyorsun."

"Sadece şunu düşün," dedi Win. "Diyelim ki sen çocuğun biyolojik babasısın. Bu neyi değiştirir?"

"Yapma Win. Bu kadar da katı olamazsın."

"Tam aksine. Kulağa tuhaf gelse de, bu kez yüreğimle hareket ediyorum."

"Ne diyorsun peki?"

Win kadehini tekrar döndürdü, içindeki amber renkli sıvıya bakarak bir yudum aldı. Yanakları biraz pembeleşmişti. "O zaman şöyle basitçe anlatayım: Kan testinin sonucunda ne çıkarsa çıksın, sen Jeremy Downing'in babası değilsin. O kişi Greg. Sen sperm donörüsün. Kazayla oldu ve her şey biyolojik. Basit, mikroskobik bir hücre yapısını bu kadar karmaşık hale getirme. Sen o çocuğun babası değilsin."

"Bu kadar basit değil Win."

"Bu kadar basit arkadaşım. Sen kendi kafanı karıştırmak istesen de, bu gerçeği değiştirmez. Eğer istersen sana göstereyim."

"Dinliyorum."

"Babanı seviyorsun, değil mi?"

"Bunun cevabını biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Win. "Peki onu senin baban yapan şey ne? Birkaç kadeh içtikten sonra annenin içine boşalmış ol-

ması mı, yoksa otuz beş yıldır seni sevmesi ve koruması mı?"

Myron elindeki içeceğe baktı.

"Bu çocuğa hiçbir şey borçlu değilsin," diye devam etti Win. "Aynı şekilde önemli olan da, onun da sana hiçbir şey borçlu olmadığı. Onun hayatını kurtarmaya çalışacağız, eğer istediğin buysa ama hepsi bu."

Myron bu düşünceyi sindirmeye çalıştı. Win'in mantıklı halinden daha ürkütücü olan şey, söylediklerinin mantıklı gelmesiydi. "Belki de haklısın."

"Ama hâlâ o kadar da basit olmadığını düşünüyorsun."

"Bilmiyorum."

Televizyonda Archie, kafasındaki yarmulke* ile minbere yaklaştı. "Bu bir başlangıç," dedi Win.

** Yahudilerin ibadet ederken ya da sinagoktayken taktıkları başlık. (e.n.)*

6

Myron çocuklar için olan Froot Loops ile yetişkin All-Bran gevreklerini bir kâsede karıştırıp üzerine süt döktü. Cliffs Notes okumayanlar için bu hareket, adamın içinde hâlâ koca bir çocuk olduğu anlamına gelirdi. Sembolizm yüklü. Ne kadar dokunaklı.

1 numaralı tren Myron'ı 168. Cadde'deki bir platforma götürdü ama platform yerin o kadar altındaydı ki, her gün evinden işine giden insanların yüzeye çıkmak için idrar kapsüllü bir asansöre binmesi gerekiyordu. Asansör o kadar büyük, karanlık ve sarsıntılıydı ki, PBS belgesellerini ya da kömür madenlerini çağrıştırıyordu.

Washington Heights'da, Harlem'in hemen dibinde, Malcolm X'in vurulduğu Audubon Balo Salonu'ndan Broadway'in tam karşısında, Columbia Presbiteryen Tıp Merkezi'nin meşhur pediatri binası Bebekler ve Çocuklar Hastanesi duruyordu. Eskiden sadece Bebekler Hastanesi olarak bilinirdi ama tanınmış tıp uzmanları bir araya geldi ve saatler süren

yoğun bir çalışmanın ardından buranın ismini Bebekler ve Çocuklar Hastanesi olarak değiştirmeye karar verdi. Kıssadan hisse: Komiteler gerçekten ama gerçekten çok önemlidir.

Ama isimler, bu isim Madison Avenue olmadıkça, durumun gerçekliğini yansıtmaya yeterlidir. Hastane tamamen çocuklar ve bebekler içindi; yirmi katlı binanın on bir katında hasta çocuklar yatıyordu. Bu işte yanlış bir şeyler vardı ama muhtemelen dini inançlarla açıklanabileceklerin çok ötesindeydi.

Myron giriş kapısında durdu ve kirlenmiş kahverengi tuğlalara baktı. Şehirde çok fazla acı vardı ve çoğu burada bitiyordu. İçeri girdi ve güvenlik masasına kaydını yaptırdı. Güvenlik görevlisine adını verdi. Görevli de okuduğu *TV Rehberi*'nden kafasını güçlükle kaldırıp giriş kartını verdi. Myron uzun süre asansör bekledi; beklerken de İngilizce ve İspanyolca yazılmış olan hasta hakları metnini okudu. Hastanenin Burger King'inin tabelasının yanında, Sol Goldman Kalp Merkezi'nin tabelası duruyordu. Mesaj karmaşası ya da olası iş fırsatlarıydı ama Myron hangisi olduğuna karar verememişti.

Asansör onuncu katta açıldı. Hemen önünde, hastanenin "pediyatri hastaları" tarafından gökkuşağı renklerinde yapılmış üzerinde "Yağmur Ormanlarını Koruyun" yazan bir duvar resmi vardı. Yağmur Ormanlarını Koruyun. Bu çocukların üzerinde zaten taşıyabileceklerinden daha fazla yük yok mu?

Myron hemşirelerden birine Dr. Singh'i nerede bulabileceğini sordu. Hemşire, bir düzine stajyeri bir yere götüren bir kadını işaret etti. Myron, Dr. Singh'in kadın olduğunu görünce şaşırdı, çünkü nedense onun erkek olduğunu düşünmüştü. Fazlasıyla cinsiyetçiydi, bu ortada.

Dr. Singh, adından da anlaşılacağı üzere, Hintliydi. Otuzlu yaşlarının ortasında olduğunu düşündü Myron; saçları Hintlilerde görmeye alıştığı üzere açık kahverengiydi. Elbette ki üzerinde beyaz doktor önlüğü vardı. Yaklaşık on dört yaşlarında olan stajyerlerde de beyaz önlük vardı ve hepsi, biyoloji dersinde parmak izi alacak ya da kurbağa kesecek gibi görünüyordu. Bazılarının yüzünde mezarlığa gelmiş gibi bir ifade vardı ama çoğunun yüzünden, gece nöbetleri sebebiyle tıp stajyerlerinde oluşan yorgunluk akıyordu.

Stajyerlerden sadece iki tanesi erkekti; ikisinde de kot pantolon, renkli kravatlar ve Bennigan'daki garsonları andıran beyaz spor ayakkabılardan vardı. Kızlar ise hastane önlüklerini seviyordu. Çok gençlerdi. Bebekler bebeklere bakıyordu.

Myron grubu belli bir mesafeden takip etti. Ne zaman bir odanın önünden geçerken içeri baksa, pişman oluyordu. Koridorun duvarlarında birçok şey asılıydı ve her yer parlak renklerle boyanmıştı, Disney/Nick Junior/PBS çocuk kanalının görselleriyle, kolajlarıyla doluydu; ancak Myron'ın tek gördüğü renk siyahtı. Ölmek üzere olan çocuklarla dolu bir kat. Acı çeken, saçları dökülmüş erkekler ve kızlar, damarları toksinler ve zehirlerle kapkara olmuş. Çocukların çoğu çok

sakin, korkusuz ve doğal olamayacak kadar cesur görünüyordu. Eğer gerçek korkuyu görmek istiyorsanız, o çocukların anne ve babalarının gözlerinin içine bakmanız yeterliydi. Korkuyu anne ve babalar emiyordu ki, çocuklarına kalmasın.

"Bay Bolitar?"

Dr. Singh ona döndü ve elini uzattı. "Ben Karen Singh."

Myron az kalsın ona bu işi nasıl yaptığını, tüm gününü burada geçirerek çocukların ölüşünü nasıl izlediğini soracaktı. Her zamanki tanışma konuşmasını yaptılar. Myron Hint aksanı bekliyordu ama tek aldığı hafif bir Bronx aksanı oldu.

"Buraya geçebiliriz," dedi.

Hastanelere ve bakımevlerine özgü süper ağır ve süper geniş kapılardan birini itti ve boş, nevresimi değiştirilmekte olan bir odaya girdiler. Bu boşluk Myron'ın hayal gücünü tetiklemişti. Sevdiği birinin koşarak hastaneye geldiğini, arka arkaya asansör çağırma düğmesine bastığını, içeri daldığını, birkaç düğmeye daha bastığını, koridordan bu sessiz odaya geldiğini, hemşire tarafından nevresimi değiştirilen bu yatağı gördüğünü ve ardından acı içinde çığlık attığını düşündü.

Myron başını salladı. Çok fazla televizyon izlemişti.

Karen Singh yatağın bir köşesine oturdu ve Myron birkaç saniye kadının yüzünü inceledi. Uzun ve keskin hatları vardı. Her şeyin yönü aşağı doğruydu: burnu, çenesi, kaşları. Huysuz gibiydi.

"Yüzüme bakıyorsunuz," dedi.

"İstemeden oldu."

Alnına işaret etti. "Belki de bir ben bulmayı bekliyordunuz?"

"Ee, şey, hayır."

"Güzel, o zaman konuya girelim, değil mi?"

"Tamam."

"Bayan Downing size bilmek istediğiniz her şeyi anlatmamı söyledi."

"Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim."

"Özel dedektif misiniz?" diye sordu.

"Daha çok bir aile dostu diyelim."

"Greg Downing'le basketbol oynamış mıydınız?"

Toplumun hafızası Myron'ı her zaman şaşkınlığa düşürmüştür. Bunca yıl sonra, insanlar hâlâ onun önemli maçlarını, atışlarını hatırlıyordu, hatta bazen Myron'dan bile daha detaylı. "Hayranım mısınız?"

"Hayır," dedi. "Sporla aram pek iyi değil açıkçası."

"Peki o zaman..."

"Sadece bir tahmin. Uzun boylusunuz, yaşlarınız aynı ve aile dostu olduğunuzu söylediniz. Böylelikle..." Omuz silkti.

"Güzel tahmin."

"Aslında düşünürsen, burada yaptığımız şey de bu. Tahmin etmek. Bazı teşhisler kolaydır. Bazıları için de kanıtlara bakıp tahmin etmek gerekir. Hiç Sherlock Holmes okudun mu?"

"Elbette."

"Sherlock, elinizde gerçekler olmadıkça asla teori üretemezsiniz der, çünkü ancak o zaman teoriyi gerçekliğe bağlayabilirsin ya da gerçekleri teoriye. Eğer bir yanlış teşhis görürsen, bil ki, yüzde doksan Sherlock'un sözünü umursamamışlardır."

"Jeremy Downing'e olan da bu mu?"

"Doğruyu söylemek gerekirse," dedi, "öyle."

Koridorda bir yerlerde, bir makinenin bipleme sesi duyuldu. Ses, polis sireni gibi sinir bozuyordu.

"Yani ilk doktoru hata mı yapmış?"

"Bunu söylemek istemem. Ama Fanconi anemisi çok rastlanan bir hastalık değil. Pek çok hastalığa benzediği için sıklıkla yanlış teşhis edilir."

"O zaman bana Jeremy'den bahsedin."

"Ne söyleyeyim? Onda bu hastalık var. Fanconi anemisi yani. Basitçe anlatmak gerekirse, kemik iliği harap oluyor."

"Harap mı?"

"Yani durumu berbat. Bu durum onu enfeksiyonlara ve kansere açık hale getiriyor. Genellikle de AML ile sonuçlanıyor." Myron'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce "Yani akut myeloid lösemi," diye ekledi.

"Ama onu tedavi edebilirsiniz?"

"*Tedavi* optimist bir sözcük," dedi. "Ama kemik iliği nakli ve fludarabin bileşimi tedavisiyle evet, sonucun mükemmel olacağına inanıyorum."

"Fluda... ne?"

"Önemli değil. Jeremy'ye uyan bir kemik iliği donörü

bulmalıyız. Önemli olan bu."

"Ve kimse yok."

Dr. Singh yatağın üzerinde yer değiştirdi. "Doğru."

Myron direndiğini hissetti. Geri adım atıp başka bir yoldan gitmeye karar verdi. "Bana nakil sürecinden bahseder misiniz?"

"Adım adım mı?"

"Eğer sizin için sorun değilse."

Omuz silkti. "İlk adım: donör bul."

"Bunu nasıl yapıyorsunuz?"

"Önce aile üyelerini deniyorsunuz elbette ki. Kardeşler, uyumlu olma ihtimali en yüksek olanlar. Ardından anne ve babalar. Sonra da aynı geçmişe sahip diğer kişiler."

"Aynı geçmişe sahip kişiler derken?"

"Siyahlarla siyahlar, Musevilerle Museviler, Latin kökenlilerle Latin kökenliler. İliğin nesilden nesle aktarılmasında bunu sıklıkla görürsün. Örneğin, eğer hasta Hasidik Musevi ise, donörü kendi sinagoglarından bulabiliriz. Kan karıştıkça donör bulmak daha da zorlaşır."

"Jeremy'nin kanı ya da uymasını istediğiniz şey her ne ise, ender mi bulunuyor?"

"Evet."

Emily de Greg de aslen İrlandalıydı. Myron'ın ailesi eski Rusya ve Polonya kökenliydi, hatta içinde Filistinli bile vardı. Karışık kan. Babalık imasını düşündü.

"Peki aileden sonuç çıkmazsa, uyan iliği bulma arayışına nasıl devam ediyorsunuz?"

"Ulusal kayıtlara bakıyorsun."

"Nerede bu kayıtlar?"

"Washington'da. Siz de listede var mısınız?"

Myron başını salladı.

"Bilgisayar kayıtlarını orada tutuyorlar. İlk elemede onların bankasında arıyoruz."

"Tamam, diyelim ki o bilgisayarda uyan ilik buldunuz..."

"*İlk* eleme bu," diye düzeltti. "Yerel merkez potansiyel donörü arayıp çağırıyor. Bir dizi teste sokuyorlar. Ama uygun olma ihtimali hâlâ çok düşük."

"Myron, Karen Singh'in rahatlamaya başladığını görmüştü, konuştuğu konuda artık daha rahattı ve Myron'ın istediği de buydu. Sorgulamalar komiktir. Bazen doğrudan karşıdan saldırırsın, bazen de böyle usulca, arkadaşça yaklaşıp arkadan saldırırsın. Win için bu daha basittir: Bazen balla çok daha fazla karınca yakalarsın ama daima yanında bir kutu Raid bulunmalı.

"Diyelim ki tamamen uygun bir donör buldunuz," dedi Myron. "O zaman ne oluyor?"

"Merkez donörden iznini alıyor."

"Merkez dediğiniz, Washington'daki kayıt bankası mı?"

"Hayır, yerel merkezden bahsediyorum. Donör kartınız cüzdanınızda mı?"

"Evet."

"Bir bakabilir miyim?"

Myron cüzdanını çıkardı. Bir düzine süpermarket indirim çekini, üç video kulüp üyeliğini, bir çift yüz-kahve-al-

on-sent-indirim-kazan kartını geçip donör kartını buldu ve ona verdi.

"Görüyor musunuz?" dedi arkasını göstererek. "Sizin yerel merkeziniz East Orange, New Jersey."

"Bu durumda, eğer ben ilk elemede uyumlu görünenlerden biri olursam, beni East Orange merkezi arayacak, öyle mi?"

"Evet."

"Peki ya tamamen uyumluysam?"

"Birtakım belgeler imzalayacaksınız ve ilik bağışında bulunacaksınız."

"Kan vermek gibi bir şey mi bu?"

Karen Singh kartı geri verdi ve yeniden eski tavrını takındı. "Kemik iliği almak biraz da invazif bir süreç."

İnvazif. Her mesleğin kendince tuhaf sözcükleri var. "Nasıl yani?"

"Birincisi, yatırılmanız gerek."

"Anestezi mi?"

"Evet."

"Sonra ne yapılıyor?"

"Bir doktor kemiğinize iğne ile girip, iliğinizi şırınga ile çekiyor."

Myron, "Eoovv," diye tepki verdi.

"Az önce de dediğim gibi, bu prosedür sırasında uyanık değilsiniz."

"Yine de," dedi Myron, "kan vermekten çok daha karmaşık geliyor kulağa."

"Öyle," dedi. "Ama prosedür güvenli ve nispeten ağrısız."

"Ama insanlar kabul etmiyor olmalı. Yani, çoğu benimle aynı şekilde düşünüyordur: Hasta olan bir arkadaşları vardır ve gidip kan verirler. Bildiğiniz ve önemsediğiniz biri için fedakârlık yapmak istersiniz. Ama bir yabancı için?"

Karen Singh, Myron'la göz göze geldi ve bakışları keskindi. "Bir hayat kurtarıyorsunuz Bay Bolitar. Bunu bir düşünün. Bir insanın hayatını kurtarmanın size açacağı kapıları düşündünüz mü hiç?"

Nokta atışı yapmıştı. Güzel. "İnsanlar hep kabul mü ediyor yani?"

"Bu asla olmuyor demiyorum," dedi "ama çoğu insan doğru şeyi yapıyor."

"Donör hayatını kurtardığı kişiyle tanışıyor mu?"

"Hayır. Tamamen anonim yapılıyor. Gizlilik burada çok önemli. Her şey muazzam bir gizlilikle yürütülüyor."

Doğru noktaya gelmek üzerelerdi. Myron doktorun koruma kalkanının araba camı gibi yavaş yavaş aşağı indiğini hissediyordu. Yine geri çekilmeye karar verdi onu rahatlatmak için, "Peki hasta neler yaşıyor bu süreçte?" diye sordu.

"Hangi noktada?"

"İlik alınırken. Hastayı nasıl hazırlıyorsunuz?" Myron gerçek bir doktor gibi konuşuyordu. *St. Elsewhere*'i izlemenin vakit kaybı olduğunu kim söylemiş?

"Ne tedavisi yaptığınıza göre değişiyor," dedi Dr. Singh. "Ama çoğu hastalık için, hasta bir haftalık bir kemoterapiden geçiyor."

Kemoterapi. Bir odayı okul müdiresi bağırmışçasına sessizliğe bürüyen sözcüklerden biri. "Nakilden önce kemoterapi mi alıyorlar?"

"Evet."

"Bunun onları güçsüzleştireceğini sanıyordum," dedi Myron.

"Bir dereceye kadar evet."

"O zaman bunu neden yapıyorsunuz?"

"Yapılması gerekiyor. Hastaya yeni bir kemik iliği veriyorsunuz. Bunu yapmadan önce eski iliği öldürmeniz gerek. Örneğin lösemide, kemoterapi miktarı fazladır, çünkü yaşayan iliğin tamamını öldürmeniz gerekir. Fanconi anemisi gibi bir durumda ilik zaten çok güçsüz olduğu için bu kadar ağır bir tedaviye gerek yoktur."

"Yani tüm kemik iliğini öldürüyorsunuz?"

"Evet."

"Tehlikeli değil mi bu?"

Dr. Singh, Myron'a donuk gözlerle baktı yine. "Bu tehlikeli bir süreç Bay Bolitar. Bir insanın kemik iliğini değiştiriyorsunuz."

"Sonra?"

"Sonra hastaya damar yoluyla yeni ilki aktarılıyor. İlk iki hafta steril ortamda tutuluyor."

"Karantinada mı?"

"Bir tür. *Plastik Tüpteki Çocuk* diye eski bir film var, hatırlar mısınız?"

"Kim hatırlamaz?"

Dr. Singh gülümsedi.

"Hasta onun içinde mi yaşıyor?" diye sordu Myron.

"Onun gibi tüpten bir oda, evet."

"Hiç bilmiyordum," dedi Myron. "İşe yarıyor mu?"

"Reddetme olasılığı her zaman var tabii ki. Ama başarı oranımız oldukça yüksek. Jeremy Downing'in durumunda, Jeremy normal, aktif hayatına geri dönebilir."

"Nakil olmazsa?"

"Onu erkek hormonları ve büyüme faktörleriyle tedavi etmeye devam ederiz ama erken yaşta ölümü kaçınılmazdır."

Sessizlik oldu. Koridordan gelen bip sesi hariç.

Myron boğazını temizledi. "Donörle ilgili her türlü bilginin gizli tutulduğunu söylerken..."

"Tamamen."

Sığ suda bu kadar yürümek yeterdi. "Bu size nasıl geliyor Dr. Singh?"

"Nasıl yani?"

"Ulusal kayıtlarda Jeremy için uygun biri bulundu, değil mi?"

"Öyle sanıyorum, evet."

"Peki ne oldu?"

"İşaret parmağını çenesine götürdü. "Size karşı açık konuşabilir miyim?"

"Lütfen."

"Mahremiyet ve gizliliğin gerekliliğine inanırım. Çoğu insan isimlerini o kayıtlara sokmanın ne kadar kolay, acısız ve önemli olduğunun farkında değil. Tek yapmaları gereken

çok az miktarda kan vermek. Sadece bir tüp, normal şekilde kan vermekten bile çok daha azı. Sadece bu küçük şeyi yapıp birinin hayatını kurtarmak elinizde. Bunun önemini anlıyor musunuz?"

"Sanırım."

"Biz, tıbbi komitede insanları kemik iliği kayıtlarına girmek üzere cesaretlendirmek için elimizden geleni yapıyoruz. Eğitim elbette ki çok önemli. Aynı şekilde gizlilik de. Donörlerin bize güvenmesi gerekiyor."

Durdu, bacak bacak üstüne attı ve ellerinden kuvvet alarak arkaya doğru yaslandı. "Ama bu durumda, hayret verici bir şey oldu. Gizliliğin önemi, hastamın hayatıyla karşı karşıya geldi. Bana sorarsanız, bunu çözmek oldukça kolay. Hipokrat yemini her şeyin üstündedir. Ben avukat ya da rahip değilim. Benim önceliğim hayat kurtarmak, sır saklamak değil. Bu şekilde düşünen tek doktor olduğumu da sanmıyorum. Donörlerle doğrudan iletişim halinde olmamamızın sebebi de bu olmalı. Kan merkezi, sizin durumunuzda burası East Orange oluyor, her şeyi yürütüyor. İliği alıp bize ulaştırıyor."

"Donörün kim olduğunu bilmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Öyle."

"Kadın mı, erkek mi, nerede yaşıyor ya da herhangi bir şey?"

Karen Singh başını salladı. "Size tek söyleyebileceğim, ulusal kayıtlarda uygun birinin bulunmuş olduğu. Beni arayıp öyle söylediler. Daha sonra da tekrar arayıp artık donörün

uygun olmadığını söylediler."

"Bu ne demek oluyor?"

"Ben de bu soruyu sordum."

"Cevap verdiler mi?"

"Hayır," dedi. "Ben ince eleyip sık dokurken, onlar daha yüzeysel kalmak zorundaydı. Buna saygı duyuyorum."

"Öylece bıraktınız mı?"

Kelimelerini üzerlerine basa basa söylemişti. Gözleri kısıldı ve koyulaştı. "Hayır, Bay Bolitar. Pes etmedim. Çok öfkelendim. Ama ulusal kayıtlar dairesindekiler canavar değil. Bunun bir ölüm-kalım meselesi olduğunun farkındalar. Eğer bir donör geri adım atarsa, onu ikna etmek için ellerinden geleni yaparlar. Benim o kişiyi ikna etmek için yapacağım her şeyi onlar da yapar."

"Ama burada hiçbiri işe yaramadı?"

"Öyle görünüyor."

"Donöre on üç yaşında bir çocuğu ölüme mahkûm ettiği söylendi mi?"

Hiç beklemeden cevap verdi. "Evet."

Myron ellerini iki yana açtı. "Buradan ne sonuca varıyoruz doktor? Donörün bencil bir canavar olduğu sonucuna mı?"

Karen Singh bu yakıştırmayı sindirmeye çalıştı. "Belki," dedi. "Belki de cevap daha basittir."

"Ne gibi mesela?"

"Mesela," dedi, "merkez donörü bulamıyordur."

Merhaba. Myron biraz doğruldu. "Bulamıyordur derken

ne demek istiyorsunuz?"

"Burada ne olduğunu bilmiyorum. Merkez bana söylemez, ki olması gereken de bu. Ben hastanın avukatıyım. Donörlerle iletişimde olmak onların işi. Ama inanıyorum ki," dedi ve durdu. Doğru sözcükleri arıyordu. Sonunda buldu: "Şaşkına dönmüşlerdir."

"Böyle söylemenizdeki sebep nedir?"

"Kesin bir şey yok. Sadece bir his, belki duygusuz bir donörden daha fazlası vardır."

"Nasıl öğrenebiliriz bunu?"

"Bilmiyorum."

"Donörün adını nasıl bulabiliriz?"

"Bulamayız."

"Bir yolu olmalı," dedi Myron. "Diyelim ki bir yolu var. Nasıl yapabilirim bunu?"

Omuzlarını silkti. "Bilgisayar sistemine girmek. Bildiğim tek yol bu."

"Washington'daki bilgisayar sistemi mi?"

"Yerel merkezlerle bir ağ kurmuş durumdalar. Ama kodları ve şifreleri bilmelisin. Belki de iyi bir hacker yapabilir, bilmiyorum."

Myron hacker'ların filmlerde gerçek hayattakinden daha iyi çalıştığını gayet iyi biliyordu. Birkaç yıl önce olsaydı belki ama artık çoğu bilgisayar sistemi bu tür saldırılara karşı korumalı durumda.

"Ne kadar zamanımız var doktor?"

"Bunu söylemek zor. Jeremy hormonlara ve büyüme

faktörlerine iyi cevap veriyor. Ama her şey zaman meselesi."

"Bu durumda donörü bulmak zorundayız."

"Evet." Karen Singh durup Myron'ın yüzüne baktı, ardından kafasını çevirdi.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Myron.

Myron'ın yüzüne bakmadı. "Bir olasılık daha var," dedi.

"Nedir?" diye sordu Myron.

"Daha önce söylediklerim aklınızın bir köşesinde kalsın. Ben hastanın avukatıyım. İşim, hastanın hayatını kurtarmak için her yolu denemek."

Artık ses tonu keyifliydi.

"Dinliyorum," dedi Myron.

Karen Singh elleriyle dizlerini ovuşturdu. "Eğer Jeremy'nin biyolojik anne ve babası tekrar bir çocuk yaparsa, doğacak çocuğun iliğinin uyumlu olma ihtimali yüzde yirmi beş."

Myron'a baktı.

"Bunun bir olasılık olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Peki ya Jeremy'nin hayatını kurtarmak için tek yol buysa?"

Myron cevap veremedi. Bir hademe içeri girdi, odaya baktı ve özür dileyerek çıktı. Myron ayağa kalkıp doktora teşekkür etti.

"Size asansörü göstereyim," dedi Dr. Singh.

"Teşekkür ederim."

"Harkness Binası'nın ilk katında bir laboratuvar var." Ona bir kâğıt uzattı. Myron kâğıda baktı. Bir formdu. "Gizli

bir kan testi yaptırmak isteyeceğinizi düşündüm."

Asansöre doğru yürürken ikisi de tek kelime etmedi. Koridorda tekerlekli sandalyeyle götürülen birkaç çocuk vardı. Dr. Singh onlara gülümsedi, bu çocuklarda ruhani bir etki yaratıyordu. Çocuklar yine korkusuz görünmüştü yüzüne. Myron bu sakinliğin bilmemekten mi yoksa kabullenmişlikten mi geldiğini merak etmişti. Ya üzerlerindeki yükün ağırlığının farkında değillerdi ya da ailelerindeki metanetin çok daha fazlasına sahiplerdi. Myron'ın kafasından geçen bütün bu felsefi düşünceler, yerlerini öğrenilmiş olanlara bıraktı. Ama belki cevap çok daha basitti: Çocukların çektiği acı kısa sürüyordu ama ailelerininki sonsuzdu.

Asansörün yanına geldiklerinde Myron, "Bunu nasıl yapıyorsunuz?" dedi.

Ne demek istediğini biliyordu. "Birilerine yardım etmek benim için bir nevi avuntu ama gerçek şu ki, kendimi kapatıp parçalara bölünüyorum. Tek yolu bu."

Asansörün kapısı açıldı ama Myron henüz içeri adımını atmamıştı ki, tanıdık bir ses duydu. "Senin burada ne işin var?"

Greg Downing ona doğru yaklaşıyordu.

7

Yine ne çok anı vardı.

Bu iki adam aynı mekânda en son bir araya geldiğinde, Myron, Greg'in üstüne atlamış ve onu öldürmeye çalışmış ve Win gelip de onu geri çekene kadar Greg'in yüzüne sayısız yumruk indirmişti. Üç yıl önceydi. Myron o zamandan beri akşam haberleri dışında onu hiç görmemişti.

Greg Downing önce Myron'a, ardından da Karen Singh'e baktı. Sonra o sürede buharlaşıp ortadan kaybolmasını bekler gibi dönüp tekrar Myron'a baktı.

"Senin ne işin var burada?" diye sordu tekrar.

Greg'in üzerinde Baby Gap'ten alabileceğiniz türden bir oduncu gömleği, rengi solmuş bir kot pantolon ve eskitilmiş botlar vardı. Banliyö Oduncusu.

Myron'ın göğsünde bir şeyler yanıp tutuşmaya başlamıştı.

Altıncı sınıfta ilk kez ribaunt için kavga ettiklerinde, Greg ve Myron düşman şehirler gibiydi. Lisede, rekabet kupası bitiğinde ikisi de sekiz kez karşı karşıya gelmiş ve be-

rabere kalmıştı. Söylentiye göre, yetişmekte olan yıldız isimlerin arası hep bozuk olurdu ama bu sadece standart spor abartmalarından biriydi. Açıkçası Myron, Greg'i saha dışında pek tanımıyordu. Kazanmak için ellerinden gelen her şeyi yapan ezeli rakiplerdi elbette ki ama final düdüğü çaldığında, iki rakip el sıkışıyor ve bir dahaki müsabakaya kadar rekabetleri kış uykusuna yatıyordu.

En azından Myron hep öyle düşünmüştü.

Duke'te burs kazanınca ve Greg de Kuzey Carolina Üniversitesi'ni (UNC) seçince, basketbol fanatikleri çok sevinmişti. Sözde masum rekabetleri ACC'nin en çok izlenen kuşağına çıkacak hale gelmişti. Myron ve Greg üzgün değildi. Duke-UNC eşleşmeleri televizyonda inanılmaz bir izlenme oranına sahipti. İkisinin de muazzam üniversite kariyerleri olmuştu. İkisinin adı da All-Americans birinci takımdaydı. İkisi de *Sports Illustrated*'in kapağında yer almıştı, hatta bir keresinde beraber. Ama rekabet sahada kalmıştı. Sahada kıyasıya mücadele etseler de, bunu kişisel hayatlarına asla taşımamışlardı.

Ta ki Emily'ye kadar.

Son yıllarına girmeden önce, Myron, Emily'ye evlenmekten bahsetti. Ertesi gün Emily gelip Myron'ın ellerini tuttu, gözlerine bakarak, "Seni sevdiğimden emin değilim," dedi. Bomba etkisi yaratmıştı. Hâlâ neler olduğunu merak ediyordu. Bu kadar kısa sürede bu değişiklik... Dillere destan kanatları açıp, dillere destan sahalarda oynamakta bulmuştu çareyi. Zaman geçti. Myron'a göre üç ay. Sonra Emily,

Greg'le çıkageldi. Myron görünüşte umursamamıştı; Greg ve Emily mezuniyetten önce nişanlandıklarında bile. Hemen ardından da NBA seçmeleri gelmişti. İkisi de ilk raundu geçti ama Greg sürpriz şekilde Myron'ın önünde seçildi.

Düğümün çözüldüğü nokta bu oldu.

Peki ya sonuç?

Yaklaşık on beş yıl sonra, Greg Downing, All-Star profesyonel basketbol kariyerine sahip oldu. İnsanlar onu destekliyordu. Milyonlar kazandı ve ünlüydü. Sevdiği işi yapıyordu. Myron için, en büyük hayali başlamadan bitmişti. Celtics ile olan sezon öncesi maçında, Koca Burt Wesson ona sert şekilde çarptı ve Myron'ın dizini kendisiyle başka bir oyuncu arasında sandviç gibi ezdi. Bir çıtırdama duyuldu, ardından da metal pençeler dizini lime lime ediyormuşçasına dayanılmaz bir acı hissetti.

Dizi asla iyileşmedi.

Korkunç bir kaza. En azından herkes böyle düşünüyordu. Myron dahil. On yıldan fazla süre bu kazanın tesadüf, kaderin bir cilvesi olduğuna inandı. Ama artık biliyordu. Artık önünde duran adamın bunun sebebi olduğunu biliyordu. Artık masum çocukluk rekabetinin canavarlaştığını, en büyük hayalini yerle bir ettiğini, Greg ve Emily'nin evliliğini mahvettiğini ve bir ihtimal de, Jeremy Downing'in doğumuna sebebiyet verdiğini biliyordu.

Ellerini yumruk yaptı. "Ben de tam gidiyordum."

Greg elini Myron'ın göğsüne koydu. "Sana bir soru sordum."

Myron göğsündeki ele baktı. "Hayırlı bir iş için," dedi.

"Neymiş o?"

"İyi bari, bu kez götürmelerine gerek kalmaz," dedi Myron. "Zaten hastanedeyiz."

Greg alaycı bir gülümseme takındı. "Geçen sefer beni beklemediğim anda yumruklamıştın."

"Yine mi istiyorsun?"

"Affedersiniz," dedi karen Singh. "Ama siz ciddi misiniz?"

Greg gözünü Myron'dan ayırmadı.

"Kes şunu," dedi Myron. "Yoksa altıma işeyeceğim."

"Sen orospu çocuğunun tekisin."

"Sen de benim Noel kartı listemde yoksun Greggy-boku." Greggy boku. Ne kadar da olgun.

Greg öne eğildi. "Sana ne yapmak istiyorum, biliyor musun Bolitar?"

"Dudaklarımdan mı öpmek istiyorsun? Yoksa bana çiçek almak mı?"

"O çiçekleri ancak mezarında görürsün."

Myron başını salladı. "Tam isabet Greg. Yani, vuruldum."

Karen Singh, "Buranın çocuk katı olması sizin de çocuk gibi davranmanız anlamına gelmiyor," dedi.

Greg bir adım geri gitti ama gözlerini Myron'dan ayırmıyordu. "Emily," dedi birden. "Seni aradı, değil mi?"

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim Greg."

"Senden donörü bulmanı istedi. Tıpkı beni bulduğun gibi."

"Sen her zaman parlak çocuk oldun."

"Bugün bir basın toplantısı düzenliyorum. Doğrudan donöre sesleneceğim. Ödül vereceğimi söyleyeceğim."

"Güzel."

"Yani sana ihtiyacımız yok Bolitar."

Myron, Greg'e baktı; bir an için ikisini de sahada, kan ter içinde, tezahüratların arasında, saat geri sayarken gördü. Nirvana. Sonsuza dek bitmişti. Kapışmayı Greg bitmişti. Emily ile. Her şeyden önce, dürüst olmak gerekirse, Myron'ın aptallığındandı.

"Gitmem gerekiyor," dedi Myron.

Greg bir adım daha geri gitti. Myron yanından geçerek asansörün tuşuna bastı.

"Hey, Bolitar."

Greg'e döndü.

"Buraya oğlumla ilgili doktorla konuşmaya geldim," dedi Greg. "Geçmişimizi deşmeye değil."

Myron hiçbir şey söylemedi. Asansöre yöneldi.

"Oğlumu kurtarmaya yardım edebileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Greg.

Myron'ın ağzı kurudu. "Bilmiyorum."

Asansörün sesi duyuldu ve kapı açıldı. Vedalaşma, kafa sallama ya da herhangi bir konuşma olmadı. Myron içeri girdi ve kapının kapanmasını bekledi. Birinci kata gelince laboratuvara gitti. Kolunu sıvadı. Bir kadın kanı aldı, turnikeyi çözdü ve "Doktorunuz sonuçlarla ilgili sizinle irtibata geçecek," dedi.

8

Win'in canı sıkılıyordu, onun için Myron'ı Terese'yi almak üzere havaalanına kadar arabasıyla götürdü. Ayağı, sanki gaz pedalı kendisine karşı koyuyormuş gibi sertçe pedalın üzerindeydi. Jaguar uçuyordu. Win'le arabadayken alışkanlığıydı; Myron gözlerini başka tarafa çevirdi.

"Görünen o ki," diye söze başladı Win, "en iyi seçeneğimiz, kendimize uzak bir yerde bulunan bir ilik kliniği belirlemek. Eyaletin kuzeyinde ya da Jersey'nin batısında olabilir. Gece olunca da bir bilgisayar uzmanıyla içeri gireriz."

"İşe yaramaz," dedi Myron.

"*Por qua*?"

"Washington merkezi bilgisayar ağını saat altıda kapatıyor. İçeri girsek bile ana sisteme giremeyiz."

Win, "Hmm," diye karşılık verdi.

"Merak etme," dedi Myron. "Bir planım var."

"Bu şekilde konuştuğunda," dedi Win, "göğüs uçlarım sertleşiyor."

"Seni sadece gerçek olan şeylerin uyardığını sanıyordum."

"Bu gerçek değil mi?"

JFK Havalimanı'nın kısa süreli park bölümüne park ettiler ve uçağın inişinden on dakika önce Continental Airlines kapısından içeri girdiler. Yolcular çıkmaya başladığında Win, "Ben köşede bekleyeceğim," dedi.

"Neden?"

"Karşılaşma anınıza gölge düşürmek istemem," dedi. "Ayrıca orada durmak Bayan Collins'in arkasını daha rahat görmemi sağlıyor."

Win işte.

İki dakika sonra, Terese Collins, ulaştırma terimleriyle söylemek gerekirse karaya ayak basmıştı. Üzerinde beyaz bir gömlek ve yeşil kumaş pantolon vardı. Kahverengi saçını atkuyruğu yapmıştı. İnsanlar birbirlerini dürtüp onu gösteriyordu ve yüzlerinde "seni tanıyorum ama yalakalık yapmayacağım" bakışı vardı.

Terese, Myron'a yaklaştı ve ona televizyondaki gülümsemesiyle gülümsedi. Dostça olmaya çalışan ama izleyicilere, onlara savaş, şiddet ve trajedi anlatacağını hatırlatan bir gülümsemeydi. Büyük bir gülümseme olsaydı uygunsuz olurdu. Sıkıca sarıldılar ve Myron yine aynı üzüntünün bedenini kapladığını hissetti. Ne zaman sarılsalar aynı şey oluyordu; sanki içinde bir şeyler un ufak oluyordu. Aynı şeyin ona da olduğunu fark etti.

Win yanlarına geldi.

"Merhaba Win," dedi.

"Merhaba Terese."

"Yine popoma mı bakıyordun?"

"Arka demeyi tercih ederim ve evet."

"Hâlâ seçilebilir miyim?"

"Not A."

"Öhöm," dedi Myron. "Lütfen et denetçisini bekleyin."

Win ve Terese birbirlerine bakıp gözlerini devirdi.

Myron daha önce yanılmıştı. Win, Emily'den hoşlanmıyordu ama Terese'yi sevmişti. Muhtemelen de çok uzakta yaşadığı için. "Sen düzenli bir kız arkadaşı olmadığında eksik hisseden zavallı, aciz birisin," demişti Win ona. "Bin mil ötede yaşayan kariyer sahibi bir kadından daha iyi kim olabilirdi?"

Onlar bagaj beklerken Win de Jaguar'ına doğru yöneldi. Terese, Win'in gidişini izledi.

Myron, "Onun poposu benimkinden daha mı iyi?" diye sordu.

"Hiçbir popo seninkinden daha iyi değil," dedi.

"Biliyorum; seni deniyordum."

Terese bakmaya devam etti. "Win enteresan biri," dedi.

"Evet," diyerek ona katıldı Myron.

"Dışarıdan bakıldığında soğuk ve mesafeli duruyor," dedi. "Ama özünde de soğuk ve mesafeli."

"İnsanları iyi tanıyorsun Terese."

"Win onları Dakota'da bırakıp ofise geri döndü. Myron ve Terese eve girer girmez, Terese, Myron'a ateşli bir öpücük

verdi. Terese hep aceleciydi. Seks yapışlarında bir çaresizlik vardı. Keyifliydi elbette ki. Hatta muhteşemdi. Ama hep bir keder havası hâkimdi. Seviştiklerinde bile bu keder gitmiyordu, sadece üzerlerine çöken bulutlar kısa süreliğine dağılıyordu.

Birkaç ay önce birbirlerine yardım etme amacıyla takılıyorlardı; ikisi de iyi niyetli arkadaşlardı. Onları bir araya getiren karşılıklı ıstıraplarıydı ve sanki kafalarında, sadece onların gördüğü psişik birer taç var gibiydi. Tanıştılar ve o gece hemen Karayipler'e kaçtılar. Her hareketi önceden tahmin edilebilir bir adam olan Myron için bu kaçış, şaşırtıcı şekilde doğru bir hamle olmuştu. Özel bir adada, hiçbir şey düşünmeden, acıdan uzaklaşmaya çalışarak, muhteşem üç hafta geçirdiler. Myron'a eve dönmek üzere baskı yapıldığı zaman ikisi de bunun bittiğini düşünmüştü. Yanılmışlardı. En azından öyle görünüyordu.

Myron iyileşmeye başladığını fark etmişti. Eski gücüne sahip değildi ya da normale dönmemişti. Bir daha da o hale gelebileceğinden emin değildi. Bunu istemiyordu da. Dev eller onu kavramış, ardından da bırakmıştı; ama hayatı eski rutinine dönmeye başlarken bile bir daha asla gerçek haline dönüşemeyeceğini biliyordu.

Yine her şey çok dokunaklıydı.

Ama Terese'ye her ne olmuşsa, dünyasını her ne tepetaklak etmişse, hâlâ ilk günkü gibi duruyordu.

Terese'nin başı göğsünde, kolları onun vücuduna dolanmış şekilde duruyorlardı. Terese'nin yüzünü göremiyordu.

İşleri bittiğinde ona yüzünü asla göstermezdi.

"Konuşmak ister misin?" dedi.

Yine anlatmadı ve Myron nadiren bu soruyu sorardı. Bunu yapmak, biliyordu ki, kardinallerin konuşulmayan kurallarını bozmaktan farksızdı.

"Hayır."

"Israr etmiyorum," dedi. "Sadece ne zaman hazır olursan, o zaman burada olduğumu bilmeni istedim."

"Biliyorum," dedi.

Bir şeyler daha söylemek istedi ama hâlâ kelimelerin havada uçuştuğu ya da ona ulaşmadığı bir yerdeydi. Sessizce bekledi ve saçını okşadı.

"Bu ilişki," dedi Terese. "Tuhaf."

"Galiba."

"Birisi bana yazar Jessica Culver'le çıktığını söyledi."

"Ayrıldık," dedi.

"Ya." Hiç kıpırdamadı, hâlâ ona sıkıca sarılıyordu. "Ne zaman olduğunu sorabilir miyim?"

"Biz tanışmadan bir ay önce."

"Ne kadardır beraberdiniz?"

"On üç yıl, bir ayrı, bir barışık."

"Anladım," dedi. "Ben acını dindirmek için mi varım?"

"Ben sana mı aitim?"

"Olabilir," dedi.

"Aynı cevap."

Bunu biraz düşündü. "Ama Jessica Culver benimle kaçma sebebin değil."

Okul bahçesine bakan mezarlığı hatırladı. "Hayır," dedi. "Sebep o değil."

Terese sonunda ona döndü. "Hiç şansımız yok. Biliyorsun değil mi?"

Myron hiçbir şey demedi.

"Bu alışılmadık bir şey değil," diye devam etti. "Çoğu ilişkinin şansı yoktur. Ama insanlar eğlenceli olduğu için devam eder. Bu eğlenceli de değil."

"Kendi adına konuş."

"Beni yanlış anlama Myron. Çok kötü durumdasın."

"Bunun için yeminli ifade verir misin?"

"Gerçeği mi söyleyeyim?"

"Tercihen."

"Hep çok fazla düşünürüm," dedi Myron. "Bu benim doğamda var. Bir kadınla tanışırım ve hemen banliyöde, beyaz çitleri olan bir ev ve iki ya da üç çocuk hayal ederim. Ama artık bunu yapmıyorum. Akışına bırakıyorum. Yani sorunun cevabı, bilmiyorum. Umurumda mı, ondan da emin değilim."

Başını indirdi. "Çok yara aldığımın farkındasın."

"Sanırım."

"Çoğu insandan daha fazla yüküm var."

"Hepimizin taşıdığı yükler var," dedi Myron. "Soru şu: Senin taşıdığın yükler, benimkiler bir mi?"

"Kim dedi bunu?"

"Bir Broadway müzikalinden alıntı yaptım."

"Hangisi?"

"*Rent*."

Kaşlarını çattı. "Müzikalleri sevmem."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Myron.

"Sen sever misin?"

"Evet."

"Otuzlu yaşların ortasında, bekâr, hassas birisin ve bu tip gösterileri seviyorsun," dedi. "Eğer daha iyi giyinen biri olsaydın, kesin eşcinsel olduğunu düşünürdüm."

Myron'a sert ama hızlı bir öpücük verdi ve bir süre birbirlerine sarılıp kaldılar. Myron bir kez daha ona ne olduğunu sormak istedi ama sormayacaktı. Elbet bir gün anlatırdı. Belki de anlatmazdı. Konuyu değiştirmeye karar verdi.

"Bir konuda yardımına ihtiyacım var," dedi Myron.

Terese ona baktı.

"Bir kemik iliği merkezinin bilgisayar sistemine girmek istiyorum," dedi. "Sanırım sen bana yardımcı olabilirsin."

"Ben mi?"

"Evet."

"Teknolojiden hiç anlamam, yanlış insana sordun," dedi.

"Teknolojiden anlaman gerekmiyor. Ünlü bir haber spikerine ihtiyacım var."

"Anladım. Demek bu iyiliği benden sevişme sonrasında istiyorsun?"

"Bu da planın bir parçasıydı," dedi Myron. "İradeni zayıflattım. Beni reddedemeyeceksin."

"Şeytanca."

"Öyle."

"Ya reddedersem?"

Myron kaşlarını kaldırdı. "O zaman seni diz çöktürmek için bir kez daha kaslı vücudumu ve aşk yapma tekniklerimi kullanmak zorunda kalacağım."

"Diz çökmek mi dedin sen?"

9

Planı tasarlamak şaşırtıcı derecede kısa sürdü.

Myron, Terese'ye planından bahsetti. Hiç sözünü kesmeden dinledi. Bitirdiğinde de Terese telefonlarını açmaya başlamıştı bile. O donörü neden aradığını ya da donörle arasındaki bağın ne olduğu sormadı. *Yine konuşulmayan kuralla*, diye düşündü.

Bir saat içinde, televizyon kameralı bir haber minibüsü Dakota'ya geldi. Bergen County Kan Merkezi'nin –New Jersey kemik iliği merkezinin çok yakınında– yöneticisi olağanüstü haber spikeri Terese Collins ile hemen bir röportaj yapmaya ikna oldu. Aptal kutusunun gücü işte.

Harlem Nehir Yolu'nu takip edip George Washington Köprüsü'ne geldiler. Ardında da Hudson'u ve heyecan verici Jones Yolu'nu geçip, Englewood, New Jersey'e vardılar. Park ettikten sonra Myron kamerayı çıkardı. Tahmin ettiğinden daha ağırdı. Terese ona kamerayı nasıl tutması, omzuna nasıl yerleştirmesi ve nasıl odaklaması gerektiğini gösterdi.

Hepsi bazuka kullanmayı andırıyordu.

"Sence kılık değiştirmeli miyim?" diye sordu Myron.

"Neden?"

"İnsanlar hâlâ sahalardaki günlerimden hatırlıyor beni."

Yüzünü buruşturdu.

"Bazı yerlerde oldukça ünlüyüm."

"Gerçekçi ol Myron. Sen eski bir sporcusun. Eğer biri mucize eseri seni tanırsa, senin adına diğer eski sporcular gibi eriyip bitmediğin için sevinecektir."

Bunu düşündü. "Haklısın."

"Bir şey daha var," dedi. "Ama senin için neredeyse imkânsız."

"Neymiş o?"

"O koca çeneni kapalı tutmak zorundasın," dedi Terese.

"Aman Tanrım!"

"Sen burada sadece kameramansın."

"Görüntü sanatçısı olarak anılmayı tercih ederiz."

"Sadece kendi rolünü oyna. Onunla başa çıkabileceğime de güven."

"En azından bir takma isim kullansam?" kamerayı gözüne götürdü. "Bana Lens de. Ya da Kepçe."

"Bozo'ya ne dersin? Hayır, dur, bu eş anlamlı olur seninle."

İkisi de çok zekiydi.

Kliniğin lobisinden girdiklerinde insanlar Terese'ye döndü ve yine o aynı tanımazdan gelme bakışlarını attı. Myron o günün, Terese ile halkın içinde oldukları ilk gün ol-

duğunu fark etti. Onun ne kadar ünlü olduğunu unutmuştu.

"Nereye gidersen git bu bakışlar hep oluyor mu?" diye fısıldadı.

"Fazlasıyla."

"Seni rahatsız ediyor mu?"

Başını salladı. "Saçmalık."

"Nedir o?"

"İnsanların kendilerine bakmasından şikâyet eden ünlüler. Bir ünlüyü gerçekten sinirlendirmek ister misin? Onu hiç tanınmadığı bir yere gönder."

Myron gülümsedi. "Kendini çok iyi tanıyorsun."

"Bu da alaycı demenin yeni bir yolu mu?"

Resepsiyonist, "Mr. Englehardt sizi bekliyor, dedi.

Onları ince plaster duvarları ve kötü bir badanası olan bir koridora yönlendirdi. Englehardt plastik-ahşap karışımı bir masada oturuyordu. Muhtemelen yirmili yaşlarının sonundaydı ve çelimsiz bir vücudu, makineden çıkmış kahveden daha güçsüz bir çenesi vardı.

Myron hemen bilgisayar sistemini fark etti. İkisini de. Biri masasının üzerinde. Biri de rafın üzerinde. Hmm.

Englehardt sanki masasında bitler olduğuna dair bir not almışçasına yerinden fırladı. Gözleri kocaman açılmış ve Terese'ye kilitlenmişti. Myron'a dikkat dahi etmemişti, tam bir kameramandı yani. Terese, Englehardt'a içten bir gülümsemeyle karşılık verdiği anda adam kendini kaybetmişti.

"Ben Terese Collins," dedi elini uzatarak. Englehardt yere eğilip el öpmek dışında her şeyi yapmıştı. "Bu benim

kameramanım Malachy Throne."

Myron gülecek oldu. Broadway müzikalinden yaptığı alıntıdan sonra endişeliydi. Ama Malachy Throne? Dâhice. Çok dâhice.

Hızlıca selamlamalarını tamamladılar. Englehardt saçıyla oynayıp duruyordu ve kamerada nasıl görüneceğini düşünüyordu. Sonunda Terese hazır olduklarını işaret etti.

"Nereye oturmamı istersiniz?" diye sordu Englehardt.

"Masanın arkası iyidir," dedi. "Sence de öyle değil mi Malachy?"

"Masanın arkasına," dedi Myron. "Evet, tam da böyle."

Röportaj başladı. Terese gözlerini adamdan ayırmıyordu; Englehardt da kameranın ışığına hapsolduğu için başka bir yere bakamıyordu. Myron gözünü kameraya yerleştirdi. Tam bir profesyoneldi. Çok Richard Avenon'du.

Terese, Englehardt'a bu sektöre nasıl girdiğini, geçmişini, genel işleyişi sorarak onu rahatlattı ve kendini daha rahat hissetmesini sağladı. Myron'ın Dr. Singh'le konuşması sırasında kullandığı teknikten çok da farklı değildi. Artık yayındaydı. Ses tonu farklıydı ve gözleri daha da odaklanmıştı.

"Yani Washington'daki ulusal kayıtlarda bütün donörlerin bilgileri tutuluyor, öyle mi?" diye sordu.

"Doğru."

"Ama siz kayıtlara erişebiliyorsunuz?"

Englehardt masasının üzerindeki bilgisayara dokundu. Monitör Englehardt'a, arkası da onlara dönüktü. *Tamam*, diye düşündü Myron, *demek ki masanın üstündekiydi aradık-*

ları. Bu işlerini daha da zorlaştıracaktı ama imkânsız değildi.

Terese, Myron'a baktı. "Neden arkadan da bir görüntü almıyorsun Myron?" ardından Englehardt'a dönerek, "tabii sizin için bir sakıncası yoksa," dedi.

"Hiç sorun değil," dedi Englehardt.

Myron pozisyon almaya başladı. Monitör kapalıydı. Sürpriz olmadı.

Terese, Englehardt'ı odağında tutmaya devam etti. "Ofisteki herkesin ulusal kayıtlara erişimi var mı?" diye sordu.

Englehardt başını salladı. "Sadece ben erişebiliyorum."

"Neden?"

"Bilgiler gizlidir. Hiçbir koşulda bu gizliliği bozamayız."

"Anladım," dedi. Myron şimdi tam yerindeydi. "Peki, siz odada değilken birinin buraya girmesini nasıl engelliyorsunuz?"

"Ofis kapısını hep kilitli tutarım," dedi Englehardt böbürlenerek. "Sisteme girmek için de bir şifre gerekiyor."

"Şifreyi de sadece siz mi biliyorsunuz?"

Englehardt saçını düzeltmemek için zor tuttu kendini ama çok da zorlamadı. "Doğru."

Dateline ya da *20/20*'de o gizli kamera hikâyelerini hiç gördünüz mü? Hep aynı sabit açıdan ve siyah-beyazdır o kayıtlar. Gerçek şu ki, herhangi birinin gidip bunların renkli kayıt yapanlarından alması çok kolay. Manhattan'da bunlardan satan dükkânlar var ya da internete girip "casusluk dük-

kânları" diye aratmanız yeterli. Saat, kalem, çanta ya da en sık kullanılan duman detektörlerine gizlenmiş gizli kameralardan bulmak mümkün. Myron'da film kutusu şeklinde vardı bir tane. Onu pencerenin pervazına, lensi doğrudan ekranı görecek şekilde yerleştirdi.

Yerleştirdikten sonra da, *The Sting*'deki Redford misali parmağıyla burnuna dokundu. Şifre buydu. *Bolitar. Myron Boiltar*. Çikolatalı içecek. Karıştırmadan, sadece çalkalayarak. Terese şifreyi anlamıştı. Gülümsemesi bir anda durmuştu.

Englehardt şaşkındı. "Bayan Collins? İyi misiniz?"

Bir süre onunla göz göze gelmedi. Sonra, "Bay Englehardt," dedi Körfez Savaşı'nı anlatır gibi bir ses tonu takınarak. "Size bir şey itiraf etmeliyim."

"Pardon?"

"Ben buraya çok yanlış düşüncelerle gelmiştim."

Englehardt şaşkındı. Terese o kadar iyi oynuyordu ki, Myron bile şaşkındı.

"Burada çok önemli bir iş yaptığınıza yürekten inanıyorum," diye devam etti. "Ama diğerleri o kadar da emin değil bundan."

Englehardt'ın gözleri büyüdü. "Anlamadım."

"Yardımınıza ihtiyacım var Bay Englehardt."

"Billy," diye düzeltti.

Myron yüzünü ekşitti. Billy mi?

Terese hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. "Birileri senin işini bozmaya çalışıyor Billy."

"İşimi mi?"

"Ulusal kayıt sisteminden bahsediyorum."

"Neden bahsettiğinizi..."

"Jeremy Downing ismini biliyor musunuz?"

Englehardt başını salladı. "Hastaların isimlerini hiç bilmem."

"Basketbol yıldızı Greg Downing'in oğlu."

"Durun bir dakika, evet, onu duymuştum. Oğlunun Fanconi anemisi var."

Terese başını salladı. "Doğru."

"Bugün Bay Downing bir basın toplantısı düzenlemeyecek miydi? Donörü bulmak için?"

"Evet Billy. Sorun da bu."

"Nasıl yani?"

"Bay Downing donörü buldu."

Hâlâ şaşkındı. "Sorun bu mu?"

"Hayır, elbette ki değil. Eğer o kişi donörse. Eğer doğruyu söylüyorsa."

Englehardt, Myron'a baktı. Myron omuz silkti ve masanın ön tarafına geçti. Film kutusunu pencerenin pervazına bırakmıştı.

"Sizi anlamıyorum Bayan Collins."

"Terese," dedi. "Bir adam çıktı ortaya. Eşleşme sağlayan donör olduğunu söylüyor."

"Sen de yalan söylediğini düşünüyorsun?"

"Dur, bitireyim. Donör olduğunu iddia ediyor, aynı zamanda da ilik vermeyi reddetmesinin sebebinin de bu mer-

kezde kendisine kötü davranılması olduğunu söylüyor."

Englehardt olduğu yerde geri sıçradı. "Ne?"

"Ona çok kötü davranıldığını, çalışanların çok kaba olduğunu ve dava açacağını söylüyor."

"Bu çok saçma."

"Muhtemelen."

"Yalan söylüyor."

"Muhtemelen," dedi tekrar.

"Bu ortaya çıkacak," diye devam etti Englehardt. "Kanını test edip onun yalancı olduğunu görecekler."

"Ama ne zaman Billy?"

"Ne?"

"Bunu ne zaman yapacaklar? Bir gün sonra mı? Bir hafta sonra mı? Bir ay mı? Ne zaman olursa olsun o sana zarar verdikten sonra. Bugün Greg Downing'le beraber basın toplantısına katılacak. Basın da kalabalık şekilde orada olacak. Yalan söylediği ortaya çıkacak olsa bile, kimse bunu hatırlamayacak. Sadece suçlamayı hatırlayacaklar."

Englehardt arkasına yaslandı. "Tanrım."

"Dürüst olmam gerekirse Billy, birkaç meslektaşım ona inanıyor. Ben değil. Burada bir ünlü olma çabası kokusu alıyorum. Bu adamın geçmişini araştırmak için her yolu deniyorum. Şimdiye kadar tanıdıklarım bir sonuca ulaşamadı ve zaman daralıyor."

"Peki, ben ne yapabilirim?"

"Bunun doğru olmadığını *bilmem* gerek. Doğru olduğuna *inanmadan* bunu durduramam. Bundan emin olmalıyım."

"Nasıl?"

Terese alt dudağını ısırdı. Derin düşüncelerdeydi. "Bilgisayar ağın."

Englehardt başını salladı. "Buradaki bilgiler gizlidir. Bunu daha önce de söyledim. Size söyleyemem."

"Donörün adını bilmeme gerek yok," diyerek öne eğildi. Myron olay yerinden mümkün olduğunca uzaklaştı ki, tehdit olarak algılanmasın. "Adının ne *olmadığını* bilmem gerekiyor."

Englehardt tereddütlüydü.

"Ben burada oturuyorum," dedi. "Monitörü göremiyorum. Malachy de kapıda." Myron'a döndü. "Kameran kapalı, değil mi Malachy?"

"Evet Terese," dedi Myron. Buna vurgu yapmak için de kamerasını yere bıraktı.

"Şimdi şunu öneriyorum," dedi Terese. "Bilgisayarından Jeremy Downing adına bak. Bir donörün adı çıkacak. Ben sana ismi vereceğim. Sen de bana bu isimlerin örtüşüp örtüşmediğini söyleyeceksin. Basit, değil mi?"

Englehardt hâlâ tereddütlüydü.

"Kimsenin gizliliğini ihlal etmiş olmayacaksın," dedi. "Senin ekranını göremiyoruz. İstersen sen bakarken odadan da çıkabiliriz."

Englehardt hiçbir şey söylemedi. Terese de hiçbir şey demedi. Onu bekliyorlardı. Mükemmel röportajcı. Sonunda Myron'a döndü. "Eşyalarını topla," dedi ona.

"Bekleyin," dedi Englehardt; bakışları önce sağa, sonra

da yere kaymıştı. "Jeremy Downing değiştin, değil mi?"

"Evet."

"Yine gözleri hızlıca bir o yana bir bu yana gitti. Karanın yakın olduğunu görünce de klavyeye hızlıca o ismi girdi. Birkaç saniye sonra "Sözde donörün adı neydi?" diye sordu.

"Victor Johnson."

Englehardt ekrana baktı ve gülümsedi. "O değil."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

Terese de gülümsedi. "Bilmemiz gereken buydu."

"Onu durduracak mısın?"

"Basın toplantısına bile gidemeyecek."

Myron film kutusunu ve kamerayı aldı; hızla koridora çıktılar. Dışarı çıktıklarında da Myron, Terese'ye dönüp, "Malachy Throne mu?" diye sordu.

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"*Batman*'de False Face'i oynadı."

Terese güldü ve başını salladı. "Çok güzel."

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Nedir?"

"*Batman*'den bahsedince beni tahrik ediyorsun," dedi.

"Bahsetmesem bile."

"Bir yere mi varmaya çalışıyorsun?"

Beş dakika sonra minibüste kaseti izliyorlardı.

10

Bay Davis Taylor
221 North End Ave
Waterbury, Connecticut

Sosyal güvenlik ve telefon numaraları da vardı. Myron cep telefonunu çıkarıp numarayı tuşladı. İki kere çaldıktan sonra telesekreter çıktı ve robotik bir ses, sıradan bir karşılama cümlesiyle mesaj bırakmasını söyledi. adını ve cep telefonu numarasını bıraktı ve Bay Taylor'dan onu geri aramasını istedi.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Terese.

"Sanırım oraya gidip Bay Davis Taylor'la konuşacağım."

"Klinik bunu zaten yapmamış mıdır?"

"Muhtemelen."

"Ama sen daha ikna edicisin?"

"Şüpheli."

"Bu gece Waldorf'u sunmalıyım," dedi.

"Biliyorum. Yalnız gideceğim. Belki Win'i alırım yanıma."

Hâlâ onun yüzüne bakmıyordu. "Nakle ihtiyacı olan çocuk," dedi, "yabancı değil, değil mi?"

Myron nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. "Öyle sanıyorum."

Terese başka bir şey söylemesini istemediğini belirtecek şekilde başını salladı. O da söylemedi. Telefonunu aldı ve Emily'yi aradı. İlk çalış bitmeden açtı.

"Alo?"

"Greg'in basın toplantısı ne zaman?" diye sordu.

"İki saat sonra," diye cevap verdi Emily.

"Ona ulaşmam lazım."

Umutlu şekilde içini çekti. "Jeremy'nin donörünü buldun mu?"

"Henüz değil."

"Ama bir şeyler buldun."

"Göreceğiz."

"Bana üstünlük taslama Myron."

"Üstünlük taslamıyorum."

"Burada söz konusu olan oğlumun hayatı."

Benimki de? "Bir ipucu buldum Emily, hepsi bu."

Ona numarayı verdi. "Myron lütfen ara, eğer..."

"Bir şey öğrenir öğrenmez."

Telefonu kapatıp Greg'i aradı.

"Basın toplantısını iptal etmen gerek," dedi Myron.

"Nedenmiş o?" dedi Greg.

"Bana yarına kadar zaman ver."

"Bir şey mi buldun?"

"Galiba," dedi Myron.

"Galiba bir şey demek değil," dedi Greg. "Bir şey buldun mu, bulmadın mı?"

"Elimde adı ve adresi var. Aradığımız adam o olabilir. Onu herkesin gözüne sokmadan önce gidip kontrol etmeliyim."

"Nerede yaşıyor?" diye sordu Greg.

"Connecticut."

"Arabayla mı gideceksin?"

"Evet."

"Şimdi mi?"

"Evet."

"Ben de senle gelmek istiyorum," dedi Greg.

"Bu iyi bir fikir değil."

"O benim oğlum, lanet olsun."

Myron gözlerini kapadı. "Bunu anlıyorum."

"O zaman bunu da anlarsın: Senden izin istemiyorum. Geliyorum. O nedenle bana neyi yapıp neyi yapamayacağımı söylemekten vazgeç ve seni nereden alayım, onu söyle."

Greg arabaya atladı. Onda havalı, "off-road" anlayışı alışveriş merkezi kasislerinden ibaret olan banliyö sakinlerinin bayıldığı 4x4 SUV'lerden vardı. Kamyonetin şık olanı.

Uzun bir süre ikisi de konuşmadı. Havadaki gerginlik bıçakla kesilmişçesine keskindi ve arabanın camlarına, Myron'ın üzerine baskı yapıyor, onu yorgun ve bitkin düşürüyordu.

"Bu ismi nasıl buldun?" diye sordu Greg.

"Önemli değil."

Greg üstelemedi. Biraz daha yola devam ettiler. Radyoda Jewel ısrarla ellerinin küçük olduğunu bildiğini ama onların kendine ait olduğu, başka birinin olmadığını söylüyordu. Myron kaşlarını çattı. Gerçekten de "Blowing in The Wind," değildi, değil mi?

"Burnumu kırdın, biliyorsun," dedi Greg.

Myron sessiz kaldı.

"Görme yetim bir daha asla aynı olmadı. Potaya odaklanmada güçlük çekiyorum."

Myron duyduğu şeye inanamamıştı. "Geçirdiğin kötü sezon için beni mi suçluyorsun Greg?"

"Ben sadece..."

"Yaşlanıyorsun Greg. On dört sezon boyunca oynadın ve bu kadar uzun süre sahalarda kalmak sana yaramadı."

Greg elini salladı. "Sen anlamazsın."

"Haklısın." Myron'ın düğmesi Isıt'tan Kaynat'a geçmişti. "Hiçbir zaman profesyonel basketbol oynamadım."

"Doğru, ben de hiçbir zaman arkadaşımın karısını becermedim."

"Karın değildi," dedi Myron. "Biz seninle arkadaş da değildik."

İkisi de sustu. Greg gözlerini yoldan ayırmadı. Myron

da kafasını çevirip yolcu penceresinden dışarıya baktı.

Waterbury sizi başka bir şehre bağlayan geçiş şehirlerinden biriydi. Myron muhtemelen bu 84 numaralı yoldan yüz kere filan geçmişti ve her seferinde Waterbury'yi uzaktan çirkin bir şehir olarak nitelendirmişti. Ama şimdi şehri yakından görme fırsatı olmuştu ve şehri ne kadar küçümsediğini, aslında gözüne uzaktan görünenden daha da berbat olduğunu fark etti. Başını salladı. İnsanlar New Jersey'yle mi dalga geçiyor bir de?

Myron MapQuest'in web sitesinden rotaya bakıyordu. Yönlendirmeleri kendisine bile yabancı gelen bir ses tonuyla Greg'e okuyordu. Greg de sessizce dinliyordu. Beş dakika sonra, bakımsız ahşap evlerle dolu bir yolda bulunan bakımsız bir ahşap evin önüne çektiler arabayı. Evler düzensizdi ve birbirlerine çok yakındı. Ciddi bir ortodonti tedavisine ihtiyaç duyan dişler gibi görünüyorlardı.

Arabadan indiler. Myron, Greg'e beklemesini söylemek istedi ama bir yararı olmazdı. Kapıyı çaldı ve içeriden boğuk bir ses geldi: "Daniel? Sen misin Daniel?"

Myron, "Ben Davis Taylor'ı arıyorum," dedi.

"Daniel mi?"

"Hayır," dedi Myron kapıya doğru bağırarak. "Davis Taylor. Ama belki de kendisine Daniel diyordur."

"Ne diyorsun sen?" Yaşlı bir adam kapıyı açtı, son derece şüpheci bir hali vardı. Yüzüne küçük gelen gözlükleri vardı. O nedenle kulaklarının arkasında durması gereken yerler şakaklarının üzerinde duruyordu ve kafasında da bir za-

manlar Carol Channing'in tacını süslemek için taktığı peruğu andıran berbat bir peruk duruyordu. Bir ayağında terlik, diğerinde de ayakkabı vardı ve üzerindeki bornoz Boer Savaşı'ndan kalma gibi görünüyordu.

"Seni Daniel sandım," dedi yaşlı adam. Gözlüğünü düzeltmeye çalıştı ama gözlük hareket etmedi. Yine kaşını kaldırdı. "Daniel'e benziyorsun."

"Gözlerinizde bulanıklık var herhalde," dedi Myron.

"Ne?"

"Boş verin. Davis Taylor siz misiniz?"

"Ne istiyorsunuz?"

"Davis Taylor'ı arıyoruz."

"Davis Taylor diye birini tanımıyorum."

"Burası 221 North End Drive değil mi?"

"Doğru."

"Burada Davis Taylor diye biri yaşamıyor mu?"

"Sadece ben ve oğlum Daniel var. Ama şimdi burada değil. Yurtdışında."

"İspanya'da mı?" diye sordu Myron. İspanya'yı İngiliz aksanıyla telaffuz etti. Elton duysaydı, onunla gurur duyardı.

"Ne?"

"Boş verin." Yaşlı adam, Greg'e döndü, yine gözlüklerini düzeltmeye çalıştı ve yine kaşını çattı. "Seni tanıyorum. Basketbol oynuyorsun değil mi?"

Greg adama samimi bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kızıldeniz'i ikiye ayırdıktan sonra Musa'nın yüzünde de bu ifadeden olmalı. "Doğru."

"Dolph Schayes'in sen."

"Hayır."

"Dolph'e benziyorsun. Müthiş atışçıdır. Geçen yıl St. Louis'de oynarken gördüm onu. Ne vuruştu."

Myron ve Greg birbirlerine baktılar. Dolph Schayes 1964'te emekliye ayrılmıştı.

"Üzgünüm," dedi Myron. "Adınız neydi?"

"Üzerinizde üniforma yok," dedi yaşlı adam.

"Hayır, efendim, o sadece sahada giyiyor."

"Öyle üniformadan bahsetmiyorum."

"Ah," dedi Myron, sebebine dair hiçbir fikri yoktu.

"O zaman buraya Daniel için gelmiş olamazsınız. Bunu demeye çalışıyorum. Ordudan olduğunuzu sandım..." Ses tonu değişmişti.

Myron bu konuşmanın nereye gittiğini anlamıştı. "Oğlunuz yurtdışında bir görevde mi?"

Yaşlı adam başını salladı. "Öyle."

Myron da başını salladı, Elton John şakası hiç olmamıştı. "Adınızı hâlâ alamadık."

"Nathan. Nathan Mostoni."

"Bay Mostoni, biz Davis Taylor adında birini arıyoruz. Onu bulmak bizim için çok önemli."

"Davis Taylor diye birini tanımıyorum. Daniel'in arkadaşı mı?"

"Olabilir."

Yaşlı adam biraz düşündü. "Hayır, onu tanımıyorum."

"Burada başka kimler yaşıyor?"

"Sadece ben ve oğlum."

"Yani sadece ikinizsiniz?"

"Evet. Ama oğlum yurtdışında.

"Yani şu anda yalnız yaşıyorsunuz?"

"Bir soruyu daha kaç farklı şekilde sorabilirsin evlat?"

"Burası oldukça büyük bir ev," dedi Myron.

"Ne olmuş?"

"Hiç kiracı aldınız mı?"

"Tabii. Kısa sürece önce taşınan üniversite öğrencisi bir kız vardı."

"Adı neydi?"

"Stacey gibi bir şeydi. Hatırlamıyorum."

"Burada ne kadar kaldı?"

"Yaklaşık altı ay."

"Ondan önce?"

Bunu düşünmesi biraz zaman aldı. Natan Mostoni göbeğini kaşıdı. "Ken diye bir adam."

"Davis Taylor adında bir kiracınız oldu mu?" diye sordu Myron. "Ya da ona benzer bir isim?"

"Hayır. Hiçbir zaman."

"Bu Stacey denen kızın erkek arkadaşı var mıydı?"

"Sanmıyorum."

"Soyadını biliyor musunuz?"

"Hafızam o kadar iyi değil. Ama üniversiteye gidiyordu."

"Hangi üniversiteye?"

"Waterbury State."

Myron, Greg'e döndü ve o anda aklına başka bir fikir geldi. "Bay Mostoni, bugünden önce Davis Taylor adını hiç duymuş muydunuz?"

Yine kaşlarını çattı. "Ne demek bu?"

"Daha önce birileri gelip ya da arayıp size Davis Taylor'la ilgili bir şey sordu mu?"

"Hayır. Bu adı daha önce hiç duymadım."

Myron yeniden Greg'e baktı ve yine yaşlı adama döndü. "O zaman kemik iliği merkezinden kimse sizinle iletişime geçmedi, öyle mi?"

Yaşlı adam kafasını kaşıdı ve eliyle kulağını öne iterek, "Kemik neyi?" diye sordu.

Myron birkaç soru daha sordu ama Nathan Mostoni yine zamanda yolculuk yapmaya başlamıştı. Onu anlamaya imkân yoktu. Myron ve Greg ona teşekkür edip bozuk yoldan geri yürüdü.

Arabaya geldiklerinde Greg, "Neden kemik iliği merkezi bu adamı aramamış?" diye sordu.

"Belki de aradılar," dedi Myron. "Belki de unuttu."

Greg bundan hoşlanmadı. Myron da aynı şekilde. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Greg.

"Davis Taylor'ın geçmişini araştırmalıyız. Hakkında ne bulabiliyorsak bulmalıyız."

"Nasıl?"

"Artık bu işler çok kolay. Birkaç tuşla ortağım halleder."

"Ortağın mı? Üniversitedeyken oda arkadaşın olan o şiddet dolu kaçığı mı kastediyorsun?"

"A, şu an burada olmadığı için Win'i şiddet dolu kaçık diye itham etmek sağlıksız; B, hayır, ortağım dediğim kişi MB SportsReps'teki Esperanza Diaz."

Greg dönüp eve baktı. "Ben ne yapayım?"

"Eve git," dedi Myron.

"Ve?"

"Oğlunun yanında ol."

Greg başını salladı. "Onu hafta sonuna kadar göremeyeceğim."

"Emily'nin sorun çıkaracağını sanmam."

"Evet, haklısın." Greg sırıttı ve başını salladı. "Onu artık pek tanımıyorsun, değil mi Myron?"

"Sanırım hayır."

"Eğer eskisi gibi olsaydı, Jeremy'yi asla göremezdim."

"Bu çok kötü Greg."

"Hayır Myron. Bir şey diyeceksek, cömert diyebiliriz."

"Emily bana senin iyi bir baba olduğunu söylemişti."

"Velayet savaşımız sırasında beni neyle suçladığını da söyledi mi?"

Myron başını salladı. "Çocuk istismarıyla."

"Sadece istismar değil Myron; *cinsel* istismar."

"Kazanmak istemiş."

"Bu bir bahane mi?"

"Hayır," dedi Myron. "İçler acısı."

"Bundan daha fazlası, dedi Greg. "Hastalıklı. Emily eskisi gibi biri olsaydı neler yapabileceğini tahmin bile edemezdin."

"Mesela?"

Ama Greg sadece başını salladı ve arabayı çalıştırdı. "Tekrar soruyorum: Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey Greg."

"Bu hoşuma gitmedi. Oğlum ölümle pençeleşirken, öylece elim kolum bağlı oturamam, anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

"İsim ve adres dışında bir şey var mı elinde?"

"Hayır."

"Güzel," dedi Greg. "Seni bir tren istasyonuna bırakacağım. Ben burada kalıp evi gözetleyeceğim."

"Yaşlı adamın yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

Greg omuzlarını silkti. "Belki de sadece kafası karışıktır ve unutmuştur. Belki de zaman kaybediyorumdur. Ama bir şeyler yapmak zorundayım."

Myron hiçbir şey söylemedi. Greg sürmeye devam etti.

"Bir şeyler öğrenirsen beni arar mısın?" dedi Greg.

"Tabii ki."

Manhattan'a dönen trende Myron, Greg'in söylediklerini düşündü. Emily'yi. Oğlunu korumak için neler yaptığını, neler yapabileceğini.

11

Myron ve Terese ertesi sabaha beraber duş alarak başladı. Myron sıcaklığı kontrol etti ve suyu sıcak tuttu. Büzüşmeyi önlüyormuş.

Buhar dolu duştan çıktıklarında, Terese'nin kurulanmasına yardım etti.

"Her yerimi," dedi Terese.

"Tam hizmet madam." Onu biraz daha kuruladı.

"Bir erkekle duş yaparken dikkat ettiğim bir şey var," dedi.

"Nedir o?"

"Göğüslerim her seferinde tertemiz oluyor."

Win birkaç saat önce çıkmıştı. Son günlerde saat altıda ofiste olmaktan keyif almaya başlamıştı. Yurtdışı pazarlar ya da onun gibi bir şeyler. Terese bir poğaçayı tost makinesinde ısıtırken, Myron da kendine bir kâse kahvaltı gevreği koydu. Quisp markaydı. Artık New York'ta bu marka kahvaltı gevreği bulunmuyordu ama Win Wisconsin'deki Woodsman's'

tan getirtmişti. Myron sanayi tipi bir kaşıkla kâseye daldı ve şeker o kadar hızla hissettirdi ki kendini, neredeyse boğulacaktı.

Terese, "Yarın sabah dönmem gerek," dedi.

"Biliyorum."

Bir kaşık daha aldı. Terese'nin gözlerini üzerinde hissediyordu.

"Yine kaçalım birlikte," dedi Terese.

Ona baktı. Gittikçe küçülüyor, uzaklaşıyordu.

"Adadaki aynı evi yine tutabilirim. Bir uçağa atlarız ve..."

"Yapamam," diye sözünü kesti Myron.

"Aa," dedi. Ardından, "Şu Davis Taylor'ı mu bulman gerek?"

"Evet."

"Anlıyorum. Sonra?"

Myron başını salladı. Biraz daha yediler.

"Üzgünüm," dedi Myron.

Terese başını salladı.

"Kaçmak her zaman çözüm değildir Terese."

"Myron?"

"Ne?"

"Basmakalıp sözleri kaldırabilecek havada mı görünüyorum?"

"Üzgünüm."

"Evet, bunu az önce de söyledin."

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Bazen yardım edemezsin," dedi. "Bazen elinde tek kalan şey kaçmaktır."

"Benim için değil," dedi.

"Hayır," dedi. "Senin için değil."

Kızgın ya da üzgün değildi, kabullenmiş bir hali vardı ve bu onu daha da ürkütüyordu.

Bir saat sonra Esperanza kapıyı çalmadan Myron'ın ofisine girdi.

"Tamam," diye söze başladı otururken. "Davis Taylor'la ilgili bilgiler burada."

Myron arkasına yaslandı ve ellerini kafasının arkasına koydu.

"Birincisi, daha önce hiç vergi iadesi formu doldurmamış."

"Hiç mi?"

"Dikkatini verdiğine sevindim," dedi Esperanza.

"Hiç gelir göstermediğini mi söylüyorsun?"

"Bitirmeme izin verecek misin?"

"Affedersin."

"İkincisi, gerçek bir belgesi yok. Ehliyeti yok. Bir tane kredi kartı var, onu da banka yeni vermiş. Çok az hareket var kartta. Sadece bir banka hesabı var ve oradaki para da iki yüz dolar bile değil."

"Şüpheli," dedi Myron.

"Evet."

"Hesabını ne zaman açmış?"

"Üç ay önce."

"Ondan önce?"

"Hiçbir şey yok. En azından şimdiye kadar araştırdıklarımda hiçbir şey çıkmadı."

Myron çenesini oynattı. "Kimse o kadar uzun süre radar ekranına girmeden uçamaz," dedi. "Başka bir adı olmalı."

"Ben de aynı şeyi düşündüm," dedi Esperanza.

"Ve?"

"Cevap hem evet hem de hayır." Myron bir açıklama bekledi. Esperanza önüne düşen saçlarını kulaklarının arkasına attı. "İsmini değiştirmiş gibi duruyor."

Myron kaşlarını çattı. "Ama elimizde sosyal güvenlik numarası var, değil mi?"

"Bu da doğru."

"O zaman anlamıyorum," dedi Myron. "Sosyal güvenlik numaranı değiştiremezsin. İsmini değiştirmek sadece daha zor bulunmanı sağlar ama geçmişini silip atmaz. Hâlâ vergi iadelerin ya da onun gibi şeyler devam eder."

Esperanza iki elini de açtı. "İşte hem evet hem de hayır derken bunu kastediyordum."

"Sosyal güvenlik numarasının altında da mı hiçbir belge yok?"

"Doğru," dedi Esperanza.

Myron bunu sindirmeye çalıştı. "Peki Davis Taylor'ın gerçek adı neymiş?"

"Henüz bulamadım."

"Yerini bulmanın kolay olacağını sanmıştım."

"Olurdu," dedi Esperanza, "şayet herhangi bir kaydı olsaydı. Ama yok. Sosyal güvenlik numarasında hiçbir kayıt yok. Hayatı boyunca hiçbir şey yapmamış gibi."

Myron düşündü. "Tek bir açıklaması var," dedi.

"Nedir?"

"Sahte kimlik."

Esperanza başını salladı. "Sosyal güvenlik numarası var."

"Buna şüphe yok. Ama belli ki biri klasik mezar taşı-sahte kimlik oyununu yapmış," dedi Myron.

"Yani?"

"Mezarlığa gidip bir çocuk mezarı buluyorsun," dedi Myron. "Yaşasaydı seninle aynı yaşlarda olacak biri. Ardından mektup yazıp o kişinin doğum sertifikasını, diğer belgelerini istiyorsun: Voilà! Al sana mükemmel bir sahte kimlik. Bu işin en eski hilelerinden."

Esperanza en aptal anları için sakladığı bakışını takındı." Hayır," dedi.

"Hayır mı?"

"Polislerin televizyon izlemediğini mi sanıyorsun Myron? Bu artık işe yaramıyor. Polis programları hariç, yıllardır işe yaramıyor. Ama emin olmak için, iki kere kontrol ettim."

"Nasıl?"

"Ölüm kayıtlarına baktım," dedi. "Ölen herkesin sosyal güvenlik numarasının bulunduğu bir web sitesi var."

"Ve numara orada yok."

"Ding, ding, ding," dedi Esperanza.

Myron öne eğildi. "Bu hiçbir şey ifade etmez," dedi. "Bizim sahtekâr Davis Taylor bu sahte kimliği oluştururken başını fena halde derde sokmuş ya da en azından radara yakalanmadan uçmuş."

"Doğru."

"Hiçbir kayıt ya da belge istememiş."

"Yine doğru."

"Adını bile değiştirmiş."

"Devam et."

Myron kollarını iki yana koydu. "Peki ama neden gidip de kemik iliği donörü olmak üzere listeye girsin ki?"

"Myron?"

"Evet."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Esperanza.

Haklıydı. Dün gece arayıp Davis Taylor'ı araştırmasını istemişti. Ona sebebini de henüz söylememişti.

"Sanırım sana bir açıklama borçluyum," dedi.

Omuz silkti.

"Sana bu işi artık yapmayacağıma dair söz vermiştim," dedi.

"Dedektiflik," dedi.

"Doğru. Gerçekten de öyleydi. Buranın gerçek bir acente olmasını istiyordum artık."

Cevap vermedi. Myron arkasındaki duvara baktı. Müşteri Duvarı ona yine işe yaramayan bir saç ekimi operasyonunu hatırlatmıştı. Belki birkaç kat Rogaine kullanmalıydı."

"Emily'nin aradığını hatırlıyor musun?" dedi.

"Döndü o Myron. Hafızam çoğu zaman bir hafta öncesini de hatırlar."

Her şeyi anlattı. Bazı erkekler içinde tutar, sırlarını gömer, acısını gizler, tam bir klişe yani. Myron bunu nadiren yapar. Myron o zorlu yollarda tek başına yürüyebilecek tipte bir adam değil. Onun için Win'in arkasını kollamasından keyif alır. Bir şişe viski alıp acıya boğulmaz; Esperanza'yla konuşur. Maço değildir ama böyle bir adamdır.

Esperanza o konuşurken sessizce dinledi. Jeremy'nin babası olmasıyla ilgili bölüme gelince küçük bir çığlık atarak gözlerini kapattı ve Myron bir süre devam edemedi. Gözlerini açınca da, "Peki ne yapacaksın?" diye sordu.

"Donörü bulacağım."

"Onu sormadım."

Biliyordu. "Bilmiyorum," dedi.

Düşündü ve inanmayarak başını salladı. "Bir oğlun var."

"Öyle görünüyor."

"Ve bu konuda ne yapacağını bilmiyor musun?"

"Öyle."

"Ama kötü durumdasın," dedi.

"Win hiçbir şey söylememem gerektiğini düşünüyor."

Tuhaf bir ses çıkardı. "Win söylemezdi."

"Bu konuda yüreğiyle hareket ettiğini söylüyor."

"Tabii varsa."

"Ona katılmıyor musun?"

"Hayır," dedi. "Katılmıyorum."

"Jeremy'ye söylemem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Bence ilk önce şu Batman kompleksinden kurtulmalısın," dedi Esperanza.

"O da ne demek şimdi?"

"Sürekli kahraman olmaya çalışıyorsun."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Bazen düşüncelerini bulandırıyor," dedi. "Kahramanca davranmak her zaman doğru değil."

"Jeremy'nin zaten bir ailesi var. Bir annesi ve bir babası..."

"Var," diye sözünü kesti Esperanza, "ama bir yalandan ibaret."

Orada oturup birbirlerine baktılar. Normalde sıklıkla çalan telefon sessizdi ve çok uzun zaman geçmişti üzerinden. Myron bunu onun anlayabileceği şekilde nasıl açıklayabileceğini bilmiyordu. Öylece durup bekledi.

"Aileler konusunda ikimiz de şanslıydık," dedi Myron.

"Benimkiler öldü Myron."

"Bunu söylemeye çalışmıyorum," dedi. Derin bir nefes aldı. "Hâlâ onları özlemediğin bir günün oluyor mu?"

"Hiç olmuyor," dedi tereddüt etmeden.

Myron başını salladı. "İkimiz de koşulsuz sevildik ve biz de onları aynı şekilde sevdik."

Esperanza'nın gözleri buğulanmaya başlamıştı. "Yani?"

"Yani, Win'in söylediği de buydu, Anne ve baba olmayı sağlayan şey bu değil midir? Basit bir biyolojik kazadan çok, sevmek ve sevilmek değil midir?"

Esperanza ardına yaslandı. "Win böyle mi söyledi?"

Myron gülümsedi. "Bazen onun da böyle olduğu anlar oluyor."

"Belli," dedi.

"Seni seven ve büyüten babanı düşün. Ona ne oldu?"

Gözleri hâlâ buğuluydu. "Benim ona olan sevgim gerçeği yaşatacak kadar güçlü. Senin değil mi?"

Bu cümlelerle çenesine bir yumruk yemiş gibi oldu. "Kesinlikle," dedi. "Ama bu onu yine de incitebilir."

"Senin baban incinir miydi?"

"Elbette ki."

"Anlıyorum," dedi Esperanza. "Yani sen zavallı Greg Downing için üzülüyorsun, öyle mi?"

"Eh işte. Aptalca bir şey duymak ister misin?"

"Memnuniyetle."

"Greg, Jeremy'den 'oğlum' diye bahsettikçe onun yüzüne karşı onun benim oğlum olduğunu haykırmak istiyorum. Tam suratına. Tepkisini görmek için. Dünyasının paramparça olduğunu görmek için."

"*Batman* kompleksin çok şiddetli," dedi Esperanza.

Myron ellerini iki yana açtı. "Benim de kendime göre bazı anlarım var," dedi.

Esperanza ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum", dedi.

Geriye yaslandı.

"Kendini kapatıyorsun," dedi. "Biliyor musun?"

Yavaşça başını salladı.

"Bunu ardında bırakırsan, ki bırakacaksın, tekrar konuşalım. Aksi takdirde bu şekilde zaman kaybediyoruz, anlıyor musun?"

"Tamam."

"Aptal olma."

" 'Aptal olma,' " diye tekrar etti. "Kontrol et."

Veda gülümsemesi çok kısa sürdü.

12

Myron günün geri kalanını telefonda geçirdi. Ultra Slim kulaklığını taktı ve ofiste dolanıp durdu. Potansiyel spor menajeri olarak gördüğü üniversite koçlarıyla konuştu. Müşterilerini aradı, onların sorunlarını dinledi, gerçek olsun ya da olmasın, terapist misali onlarla konuştu, çünkü bu da işinin büyük bir parçasıydı. Birkaç anlaşma yapabilir düşüncesiyle bütün müşterileri gözden geçirdi.

Ciddi olanlardan bir tanesi kendiliğinden kapıda belirdi.

"Bay Bolitar? Ben Rack Enterprises'dan Ronny Angle. Bizi biliyor musunuz?"

"Birkaç üstsüz barı işletiyorsunuz, değil mi?"

"Üst düzey egzotik gece kulüpleri olarak anılmayı tercih ediyoruz."

"Ben de yüksek randımanlı bir damızlık at olarak anılmak istiyorum," dedi Myron. "Sizin için ne yapabilirim Bay Angle?"

"Ronny deyin lütfen. Ben de Myron diyebilir miyim?"

"Lütfen."

"Harika Myron. Rack Entreprises yeni bir işe giriyor."

"A-ha."

"Muhtemelen okumuşsundur. Bir kahve zinciri, adı da La, La, Latte."

"Ciddi misin?"

"Pardon?"

"Pekâlâ, bununla ilgili bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum ama şaka sanmıştım."

"Şaka değil Bay Bolitar."

"Yani üstsüz kahve dükkânları mı açacaksınız bu durumda?"

"Üst düzey egzotik gece kulüpleri olarak anılmayı tercih ediyoruz."

"Anladım. Ama siz, ee, *baristalarınız*, üstsüz olacak, değil mi?"

"Doğru."

Myron bunu düşündü. "Süt istemek anlam kargaşasına sebep olabilir, farkındasınız değil mi?"

"Çok komik, Myron."

"Teşekkürler Ronny."

"Büyük bir açılış yapacağız."

"Yine bir süt esprisi yapasım geldi Ronny."

"Yapma Myron ama komik birisin."

"Teşekkürler Ronny."

"Kısa keseyim. Suzze T'yi beğeniyoruz. Suzze T dediği Suzze Tamaro'ydu, profesyonel tenis ligindeki usta bir oyuncuydu. "Onun fotoğrafını *Sports Illustrated*'ın yüzücüler sa-

yısında gördük ve çok etkilendik. Bizim büyük açılışımızda da yer almasını istiyoruz."

Myron baş ve işaret parmaklarıyla burnunun üst kemiğini tuttu. "Açılışta yer alması derken..."

"Kısa bir performans."

"Ne kadar kısa?"

"Beş dakikadan fazla değil."

"Kısa derken zamanı kastetmiyorum aslında. Kıyafetlerden bahsediyorum."

"Tam çıplaklığa ihtiyacımız var."

"Pekâlâ, bizi düşündüğünüz için teşekkürler Ronny ama Suzze'nin ilgileneceğini sanmıyorum."

"İki yüz bin dolar teklif ediyoruz."

Myron doğruldu. Kestirip atmak kolaydı ama bu tip durumlarda devam ettirmek gibi bir sorumluluğu vardı. "Küçük bir üst giyse mesela?"

"Hayır."

"Bikini?"

"Hayır."

"Seksi olanlardan olsa?"

"Şarkılardaki gibi mi?"

"Aynen," dedi Myron. "Şarkılardaki gibi."

"Bunu mümkün olduğunca basit anlatacağım," dedi Ronny. "Meme uçlarının görünmesi gerekiyor."

"Meme uçlarının görünmesi mi?"

"Bu konu tartışma kabul etmez."

"Deyim yerindeyse."

Myron hafta içinde onu arayacağına dair söz verdi. Vedalaştılar. Meme ucu görüşmesi. Ne iş ama.

Esperanza kapıyı çalmadan içeri girdi. Gözleri kocaman ve parlaktı.

"Lamar Richardson birinci hatta," dedi.

"Lamar'ın kendisi mi?"

Başını salladı.

"Bir akrabası, kişisel menajeri ya da en sevdiği astroloğu değil, değil mi?"

"Lamar'ın kendisi," diye tekrar etti Esperanza.

İkisi de başlarını salladı. Bu iyi bir şeydi.

Myron telefonu aldı. "Alo."

"Buluşalım," dedi Lamar.

"Tabii," dedi Myron.

"Ne zaman?"

"Sen söyle."

"Ne zaman müsaitsin?"

"Sen söyle," dedi Myron.

"Ben şu anda Detroit'teyim."

"Bir sonraki uçağa yetişirim."

"Hemen yani?" dedi Lamar.

"Evet."

"Gerçekten meşgul gibi görünmeye çalışsan olmaz mıydı?"

"Seninle çıkacak mıyız Lamar?"

Lamar kıkırdadı. "Hayır, hiç sanmıyorum."

"O zaman zoru oynama kısmını atlıyorum. Esperanza ve

ben MB SportsReps ile anlaşma imzalamanı istiyoruz. İyi şeyler yapacağız. Size ayrıcalık tanıyacağız. Sizinle akıl oyunlarına da girmeyeceğiz."

Myron, Esperanza'ya gülümsedi. İyi miydi, yoksa neydi?

Lamar bu hafta bir gün Manhattan'da olacağını ve o zaman buluşmak istediğini söyledi. Zamanı belirlediler. Myron telefonu kapattı. Myron ve Esperanza durup birbirlerine güldüler.

"Bir şansımız var," dedi.

"Evet."

"O zaman stratejimiz ne?"

"Çevik aklımla onu etkileyebileceğimi düşündüm," dedi.

"Hmm," dedi Esperanza. "Belki de dekolte bir şeyler giymeliyim."

"Bunu da düşünmedim değil."

"Onu hem zekâ hem de güzellikle vuralım."

"Evet," dedi Myron. "Ama hangimiz hangisini kullanacağız?"

Myron Dakota'ya geri dönüğünde Win deri spor çantasıyla dışarı çıkıyordu ve Terese gitmişti.

"Bir not bırakmış," dedi Win, Myron'a uzatarak.

Erken dönmem gerekti. Ararım.

Terese

Myron notu tekrar okudu. Değişmemişti. Katlayıp kenara koydu.

"Üstat Kwon'a mı gidiyorsun?" diye sordu Myron. Üstat Kwon onların savaş sanatları eğitmeniydi.

Win başını salladı. "Seni soruyor."

"Ona ne dedin?" diye sordu Myron.

"Kafayı yediğini."

"Teşekkürler."

Hafifçe kafasını eğdi ve çantasını aldı. "Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Devam et."

"*Dojang**'a uzun zamandır gitmedin."

"Biliyorum."

"Hayatında çok fazla stres var," dedi Win. "Bir çıkış yolu lazım. Bir şeylere odaklanman lazım. Biraz denge lazım. Biraz da sağlam bir yapı."

"Elinden çakıl taşı almamı filan istemeyeceksin değil mi?"

"Bugün değil, hayır. Ama benimle gel."

Myron omuz silkti. "Eşyalarımı alayım."

"Esperanza aradığında koridorun yarısına gelmişlerdi. Ona çıkmak üzere olduklarını söyledi.

"Nereye?" diye sordu.

"Üstat Kwon'a."

"Orada görüşürüz."

"Neden? Ne oldu?"

** Kişinin kendi egosunu denetleyebilmesi için saldırganlığı reddederek beden, zihin ve ruh arasında sıkı bir ilişkiyi tanımlayan Kore savunma sanatı. (e.n.)*

"Davis Taylor'la ilgili bir şeyler öğrendim."

"Ve?"

"Ve tahmin ettiğimizden daha tuhaf. Win de seninle geliyor mu?"

"Evet."

"Ona Raymond Lex'in ailesi hakkında bir şey bilip bilmediğini sor."

Sessizlik oldu. "Raymon Lex öldü, Esperanza."

"Biliyorum Myron, ailesi dedim."

"Bunun Davis Taylor'la bir bağlantısı mı var?"

"Bunu yüz yüze anlatmak daha kolay olacak. Bir saat sonra orada görüşürüz."

Kapattı.

Kapı görevlilerinden biri Win'in Jaguar'ını çoktan getirmişti. Central Park West'te onları bekliyordu. Zenginler işte. Myron deri koltuğa oturdu. Win gaz pedalına bastı. Gaz pedalını seviyordu ama iş fren pedalına geldiğinde pek öyle değildi.

"Raymond Lex'in ailesini tanıyor musun?"

"Müşterimdi," dedi Win.

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Evet, ben Red Buttons'ım zaten."

"Doğrudan bu miras kavgasına dahil oldun mu?"

"Bunu kavga diye nitelendirmek, nükleer patlamayı kamp ateşi diye nitelendirmekle aynı şey."

"Milyarları bölüşmek zor oldu, öyle mi?"

"Öyle. Peki, neden Lex ailesinden bahsediyoruz şimdi?"

"Esperanza da *dojang*'a gelecek. Davis Taylor'la ilgili

bir şeyler bulmuş. Bir şekilde Lex ailesiyle ilgisi var."

Win kaşlarını kaldırdı. "Olay sertleşiyor."

"Bana biraz onlardan bahset."

"Çoğu medyaya yansıdı. Raymond Lex *Geceyarısı İtirafları* adında, en çok satanlar listesine giren tartışmalı bir kitap yazdı. Söz konusu kitap Oscar ödüllü bir filme dönüştü. Birden tanınmamış bir üniversite hocasından bir milyonere dönüştü. Sanatla uğraşan çoğu akrabasının aksine, o işini biliyordu. Gizli ama azımsanamayacak miktarda net varlığıyla, sadece özel holdinglere yatırım yapıp onları bir araya getiriyordu.

"Belgelere bakılırsa milyarlardan söz ediyoruz."

"Şaşırmam."

"Bu çok para."

"Olayları kelimelere dökme şeklin," dedi Win. "Bu halin Proust gibi."

"Başka bir kitap yazmadı mı?"

"Hayır."

"Tuhaf."

"Pek değil," dedi Win. "Harper Lee ve Margaret Mitchell de ikinci birer kitap yazmadı. En azından Lex başka şeylerle meşguldü. Şahsen sahip olunan bir kuruluşlardan birini inşa etmek ve kitap anlaşmaları imzalamak zor."

"Demek ki artık madem öldü, nasıl demiştin, nükleer patlama halinde mi?"

"Neredeyse."

Üstat Kwon, yönetim merkezini ve ana *dojang*'ını Broadway yakınlarındaki Yirmi Üçüncü Cadde'de bulunan binanın

ikinci katına taşımıştı. Ahşap zeminli beş oda, aslında stüdyo, aynalı duvarlar, ileri teknoloji ses sistemi, düz ve parlak Nautilus ekipmanı ve duvarlarda pirinç kâğıdından, üzerlerinde Doğu motiflerinin bulunduğu posterler. Mekâna gerçek bir Eski Dünya Asya'sı havası vermişti.

Myron ve Win *dobok*'larını, yani beyaz üniformalarını, giyip siyah kemerlerini bağladı. Myron, Win onu onlarla tanıştığından beri tekvando ve *hapkido** yapıyordu ama son üç yılda *dojang*'a gelişi üçü geçmemişti. Win, öte yandan, ciddi şekilde sadıktı. Superman'in pelerinini çekiştirme, rüzgârda tükürme, Lone Ranger'ın maskesini çıkarma ve Win'e sataşma. Ba, ba, de, de, de, de, de.

Üstat Kwon yetmişli yaşlarının ortasındaydı ama yirmi yaş daha genç görünüyordu. Win onunla on beş yaşındayken Asya seyahatlerinde tanışmıştı. Myron'ın bildiği kadarıyla, Üstat Kwon, Hong Kong intikam vuruşundan çıkan bir Budist manastırında yüksek bir rahipti. Üstat Kwon Amerika'ya göç ettiğinde çok az İngilizce biliyordu. Şimdi, yirmi yıl sonrasında da, neredeyse hiç bilmiyordu. Bilge üstat bizim kıyılarımıza vurur vurmaz, bir tekvando okulu zinciri açtı; tabii ki Win'in finansal yardımıyla. Üstat Kwon Karateci Çocuk filmlerini ilk izlediğinde, oradaki bilge adamı oynamaya başladı. İngilizcesi bitti. Dalai Lama gibi giyinmeye başladı ve kendisinin Koreli, Konfüçyüs'ün ise Çinli olduğu gerçeğini umursamayarak her cümlesine "Konfüçyüs der ki," diye girmeye başladı.

** Beden ve ruhun uyumlu birlikteliğini esas alan, yaşam ve beden enerjisini eğitmeye dayalı Kore savunma sanatı. (e.n.)*

Win ve Myron Üstat Kwon'un ofisine doğru yöneldi. Girişte ikisi de yere kadar eğildi.

"Lütfen girin," dedi Üstat Kwon.

Masası meşe ağacından, koltuğu ise deriden ve ortopedik görünüyordu. Üstat Kwon köşede duruyordu. Elinde bir golf sopası tutuyordu ve üzerinde iyi bir takım elbise vardı. Myron'ı gördüğünde yüzü parladı ve iki adam kucaklaştı.

Kucaklaşmanın ardından Üstat Kwon, "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Daha iyiyim," diye cevap verdi Myron.

Yaşlı adam gülümsedi ve ceketinin yakasını tuttu. "Armani," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Myron.

"Beğendin mi?"

"Çok güzel."

Duyduğu şeyle keyiflenen Üstat Kwon, "Haydi," dedi.

Win ve Myron yere kadar eğildi. *Dojang*'a girdikleri anda her zamanki rollerine bürünürlerdi: Win öndeydi, Myron da peşinden gidiyordu. Meditasyonla başladılar. Win meditasyon yapmayı seviyordu; bunu zaten net şekilde görmüştük. Lotus pozisyonunda oturdu, ellerini iki yana açtı ve dizlerinin üzerine yerleştirdi, sırtını dikleştirdi, dilini üst dişlerine doğru kıvırdı. Burnundan nefes aldı, havayı içine çekti ve geri kalan işi karnına bıraktı. Myron da aynı şeyleri yapmayı denedi, yıllardır deniyordu ama bir türlü beceremiyordu. Zihni, en az kaotik zamanlarda bile, bir şeylerle meşguldü. Sakat dizi kasılmıştı. Huzursuzdu.

Esneme işini on dakikada bitirdiler. Win, yine hiç çaba sarf etmeden bacaklarını açıyor, eğiliyor ve parmaklarına dokunuyordu. Bir politikacının oy kayıtları kadar esnekti. Myron yapı itibarıyla asla esnek biri olmamıştı. Ciddi şekilde idman yaptığında parmaklarına dokunabiliyor ve birkaç küçük sorun dışında bacağını uzatıp esneyebiliyordu. Ama bu da çok uzun zaman önceydi.

"Çoktan canım yanmaya başladı," dedi Myron homurdanarak.

Win başını salladı. "Tuhaf."

"Nedir o?"

"Dün gece çıktığım kız da aynı şeyi söylemişti."

"Daha önce şaka yapmıyordun," dedi Myron. "Sen Red Buttons'ın."

Bir süre sparring* yapan Myron ne kadar formdan düşmüş olduğunu fark etti. Sparring dünyanın en yorucu idmanıydı. İnanmıyor musunuz? Bir kum torbası bulun ve üç dakikalık rauntlar ile onunla dövüşün. Tek farkı, kum torbası karşılık veremez. Deneyin, sadece bir raunt. Göreceksiniz.

Esperanza içeri girdiğinde çok şükür ki sparring bitti ve Myron nefes nefese dizlerinin üzerine çöktü. Win'e doğru eğildi, omzunun üzerine bir havlu attı ve bir şişe su aldı. Esperanza kollarını kavuşturup beklemeye başladı. Kapının önünden bir grup çıktı ve Esperanza'yı gören bir kez daha baktı.

Esperanza, Myron'a bir deste kâğıt uzattı. "Dennis Lex

---

* *Savaş sanatlarında partnerle karşılıklı yapılan antrenman. (ç.n.)*

olarak doğan Davis Taylor'ın doğum sertifikası. "

"Lex," diye tekrar etti Myron. "Aynı?..."

"Evet."

Myron fotokopilere göz gezdirdi. Belgeye göre Dennis Lex'in otuz yedi yaşında olması gerekiyordu. Baba adı Raymond Lex, anne adı Mureen Lehman Lex olarak yazıyordu. East Hampton, New York doğumluydu.

Myron belgeleri Win'e uzattı.

"Bir çocukları daha mı varmış?"

"Görünen o ki öyle," dedi Esperanza.

Myron, Win'e döndü. Win omzunu silkti.

"Genç ölmüş olmalı," dedi Win.

"Eğer öldüyse," dedi Esperanza, "onu hiçbir yerde bulamam. Ölüm sertifikası yok."

"Ailede kimse başka bir çocuktan bahsetmemiş miydi?"

"Hiç kimse," dedi Win.

Esperanza'ya döndü. "Başka ne buldun?"

"Pek bir şey yok. Dennis Lex adını Davis Taylor olarak sekiz ay önce değiştirmiş. Bir de bunları buldum." Haber kupürünün bir kopyasını uzattı. *Hampton Gazette*'de otuz yedi yıl öncesine ait bir haber vardı:

East Hampton Wister Drive'lı Raymond ve Maureen Lex, 18 Haziran günü oğulları Dennis'in iki kilo yedi yüz gram ağırlığında doğuşunu mutlulukla duyurur. Ablası Susan ve ağabeyi Bronwyn'a yeni kardeş geldi.

Myron başını salladı. "Nasıl olur da kimse bunu bilmez?"

"O kadar şaşırtıcı değil," dedi Win.

"Neden?"

"Lex aile holdinglerinin hiçbiri halka arz edilmiş değil. Gizliliklerine sıkı sıkıya bağlılar. Etraflarındaki korumalar, paranın satın alabileceği en iyi korumalar. Onlarla çalışan herkesin gizlilik sözleşmesi imzalaması gerekiyor."

"Sen bile mi?"

"Ben gizlilik sözleşmesi imzalamam," dedi Win. "İşin ucunda ne kadar para olursa olsun."

"O zaman senden bunu hiç istemediler?"

"İstediler. Ben reddettim. Yollarımızı ayırdık."

"Onlarla çalışmayı mı bıraktın?"

"Evet."

"Neden? Yani, nedir ki bu kadar büyük sorun olacak şey? Sen zaten her şeyi gizli tutarsın."

"Öyle. Müşteriler beni sadece finansal konulardaki zekâm için değil, aynı zamanda ağzımın sıkılığı için tutuyor."

"Hayret verici alçakgönüllülüğünü görmezden gelme," diye ekledi Myron.

"Hiçbir şey açıklamayacağıma dair bir anlaşma imzalamama gerek yok. Bu zaten işin gereği. Bu, onların evini yakmayacağıma dair bir sözleşme imzalamamla aynı şey."

Myron başını salladı. "Güzel benzetme," dedi.

"Evet, teşekkürler ama bu ailenin gizlilik korumak konusunda ne kadar ileri gidebileceğini anlatmaya çalıştım. Bu miras kavgası çıkana dek, medyanın Raymond Lex'in hol-

dinglerinin nerelere kadar uzandığına dair hiçbir fikri yoktu."

"Ama yapma Win. Bu Raymon Lex'in oğlu. Bir çocuktan haberdar olursun."

Win kupürün üst kısmına dikkat çekti. "Çocuğun ne zaman doğduğuna dikkat edin. Raymond Lex'in kitabı çıkmadan *önce*, Lex tipik bir küçük şehir öğretmeniyken. Yani bunun haber değeri yoktu."

"Buna inanıyor musun gerçekten?"

"Daha iyi bir açıklaman var mı?"

"Peki şimdi çocuk nerede? Amerika'nın en zengin ailelerinden birinin oğlunun nasıl olur da hiçbir belgesi olmaz? Hiçbir kredi kartı, ehliyeti, verdi iadesi formu, hiçbir iz? Adını neden değiştirmiş ki?"

"Son sorunun cevabı kolay," dedi Win.

"Öyle mi?"

"Saklanıyor."

"Neyden?"

"Belki de kardeşlerinden," dedi Win. "Daha önce de dediğim gibi, bu miras kavgası çok çirkin bir hal almıştı."

"Bu kulağa mantıklı gelebilir, 'gelebilir' diyorum, eğer daha önce yaşadıysa. Ama nasıl hiç belgesi olmaz? Neden saklanıyor? Ne akla hizmet adını kemik iliği merkezinin kayıtlarına koydursun ki?"

"Güzel sorular," dedi Win.

"Çok güzel," dedi Esperanza da.

Myron haberi tekrar okudu ve iki arkadaşına da bakarak, "Fikir birliğine varmış olmamız güzel," dedi.

13

Cep telefonunun sesi onu patlayan bir silah sesi gibi uykusundan fırlattı. Myron bir gözü açık, bir gözü kapalı şekilde telefona uzandı; el yordamıyla telefonu bulmaya çalıştı.

"Alo?" dedi çatallı sesiyle.

"Bay Bolitar'la mı görüşüyorum?"

Karşıdaki kişi fısıltıyla konuşuyordu.

"Kimsiniz?" diye sordu Myron.

"Beni siz aradınız."

Hâlâ fısıldıyordu; kaldırımdaki yaprakların üzerinde yürürken çıkan sese benziyordu sesi.

Myron doğruldu. Kalp atışları biraz hızlanmıştı. "Davis Taylor?"

"Tohumları ek. Ekmeye devam et. Perdeleri aç bırak gerçek içeri girsin. Sırların sonunda günışığına çıkmasına izin ver."

Taamaaaam. "Yardımınıza ihtiyacım var Bay Taylor."

"Tohumları ek."

"Evet, elbette, ekeceğiz." Myron'ın gözü saate gitti: 02.17. Telefonun ekranına baktı. Arayan numara görünmüyordu. Lanet olsun. "Ama buluşmamız gerek."

"Tohumları ek. Tek yolu bu."

"Anlıyorum Bay Taylor. Buluşabilir miyiz?"

"Birilerinin tohumları ekmesi gerek. Birilerinin de zincirleri açması."

"Ben anahtar getiririm. Bana sadece nerede olduğunuzu söyleyin."

"Neden beni görmek istiyorsunuz?"

Ne diyecekti ki? "Ölüm-kalım meselesi."

"Ne zaman tohumları ekersen, zaten ölüm-kalım meselesidir o."

"Kemik iliği bağışında bulunmak için kan vermişsiniz. İliğiniz birine uyuyor. Eğer yardım etmezseniz genç bir çocuk ölecek."

Sessizlik oldu.

"Bay Taylor?"

"Teknoloji ona yardımcı olamaz. Seni de bizden biri sanmıştım." Hâlâ fısıldıyordu, ama ses tonu üzgündü.

"Öyleyim. En azından öyle olmak istiyorum..."

"Kapatıyorum ben."

"Hayır, bekleyin."

"Hoşçakalın."

"Dennis Lex," dedi Myron.

Nefes sesi dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Myron bu sesin kendisine mi yoksa arayana mı ait olduğundan emin

olamamıştı.

"Lütfen," dedi Myron. "Ne isterseniz yaparım. Ama buluşmamız gerek."

"Tohumları ekmeyi unutmayacaksın ama?"

Sırtından buz gibi ter akıyordu.

"Evet," dedi Myron. "Unutmayacağım."

"Güzel. O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Myron telefona yapıştı. "Hayır," dedi. "Ne yapmam gerek?"

"Çocuk," diye fısıldadı ses. "Oğlana elveda de."

14

"Tohumlar ekmek mi?" dedi Esperanza.

Myron'ın ofisindelerdi. Sabah güneşi Venedik sokakları gibi yerde çizgiler oluşturmuş ve iki tanesi de Esperanza'nın yüzüne vuruyordu. Esperanza'nın bu duruma aldırdığı yoktu.

"Doğru," dedi Myron. "Bu cümle beni kemirip duruyor."

"Bu bir Tears for Fears şarkısıydı," dedi Esperanza.

" 'Aşk Tohumları Ekmek.' Hatırlıyorum."

"Turnenin de adı değil miydi bu?

"Seksen dokuz."

"N'oldu o adamlara?"

"Ayrıldılar," dedi Myron.

"Neden hepsi aynı şeyi yapıyor?"

"Bilsem."

"Supertramp, Steely Dan, the Doobie Brothers..."

"Wham'den bahsetmeme gerek yok sanırım."

"Ayrıldılar ve sonrasında kendi başlarına bir şey yapmadılar. Bir süre çabalayıp sonunda VH-1'in "*Şimdi Ne Ya-*

pıyorlar?" programının bir parçası oldular."

"Konudan uzaklaşıyoruz."

Esperanza ona bir kâğıt parçası uzattı. "Bu Dennis'in ablası Susan Lex'in ofis numarası."

Myron sanki şifreliymiş ve içinde bir anlam gizliymiş gibi numarayı okudu. "Benim başka bir fikrim vardı."

"Nedir?"

"Eğer Dennis Lex diye biri varsa, okula gitmiş olmalı, değil mi?"

"Olabilir."

"O zaman bir bakalım Lex Çocukları nerede okumuş, devlet okulu mu, özel okul mu, her ne ise?"

Esperanza kaşlarını çattı. "Üniversite gibi mi yani?"

"Oradan başlayalım, evet. Kardeşlerin aynı okula gittiğini düşünüyoruz, ama belki de gitmemişlerdir. Belki de hepsi Ivy League okullarına gitmiştir. Onun gibi bir şey. Liseden başlayabilirsin. Lisede aynı okula gitmiş olmaları daha büyük bir olasılık."

"Ya lise kayıtlarında ona ait bir şey bulamazsam?"

"O zaman biraz daha geriye gidersin."

Bacak bacak üstüne atıp kollarını kavuşturdu. "Ne kadar geriye?"

"Gidebildiğin kadar."

"Peki bu boşuna çaba bize ne kazandıracak?"

"Dennis Lex'in radar ekranından ne zaman çıktığını bilmek istiyorum. İnsanlar lisedeyken onu biliyor muydu? Üniversitede? Ya da daha sonrasında?"

Etkilenmiş bir hali yoktu. "Diyelim ki bir şekilde bir şeyler buldum, ilkokulla ilgili. Bu ne işimize yarayacak tam olarak?"

"Lanet olsun ki, eğer bilseydim, şu anda samanlıkta iğne arıyor olmazdım."

"Hayır, benden samanlıkta iğne aramamı istiyorsun sen."

"O zaman yapma Esperanza, tamam mı? Benimki sadece bir fikirdi."

"Boş ver," dedi elini sallayarak. "Belki de haklısındır."

Myron ellerini masanın üzerine koydu, sırtını esnetti, sola baktı, sağa baktı, yukarı baktı, aşağı baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Esperanza.

"Haklı olabileceğimi söyledin. Dünyanın sonunun gelmesini bekliyorum."

"İyiydi," dedi Esperanza yağa kalkarken. "Bakalım neler bulabileceğim."

Odadan çıktı. Myron telefonu alıp Susan Lex'in numarasını çevirdi. Resepsiyonist aramayı aktardı ve kendini Bayan Lex'in sekreteri olarak tanıtan bir kadın açtı telefonu. Çakıl taşlarının üzerinde giden çelik bir tekerlek gibi çıkıyordu sesi.

"Bayan Lex tanımadığı kişilerle görüşmez."

"Bu bir ölüm-kalım meselesi," dedi Myron.

"Sanırım ne dediğimi duymadınız." Klasik soğuk nevale. "Bayan Lex tanımadığı kişilerle görüşmez."

"Ona konunun Dennis'le ilgili olduğunu söyleyin."

"Pardon?"

"Ona bunu söyleyin."

Soğuk nevale başka hiçbir şey söylemeden Myron'ı

beklemeye aldı. Myron hatta Al Stewart'ın "Time Passages" ın Muzak versiyonunu dinliyordu. Myron orijinalinin yeterince Muzak tarzı olduğuna kanaat getirip teşekkür etti.

Soğuk nevale geri dönmüştü. "Bayan Lex tanımadığı kişilerle görüşmez."

"Ben de bunu düşünüp duruyorum, ama bir anlam veremiyorum."

"Pardon?"

"Yani, bazen tanımadığı kişilerle görüşmesi gerekebilir, aksi takdirde kimseyle tanışamaz. Aynı mantıkla gidersek, onu ilk kez nasıl gördünüz? Sizi tanımadan önce sizinle görüşmeyi kabul etmişti, değil mi?"

"Kapatıyorum Bay Bolitar."

"Ona Dennis'i bildiğimi söyleyin."

"Ben..."

"Ona, eğer benimle görüşmeyi kabul etmezse basına gideceğimi söyleyin."

Sessizlik oldu. "Hatta kalın." Bir klik sesi duyuldu ve ardından Muzak geri geldi. Zaman geçti. "Time Passages"in yerini Alan Parsons Project'in "Time"ı aldı. Myron komaya girecekti.

Soğuk nevale geri döndü. "Bay Bolitar?"

"Efendim?"

Bayan Lex size beş dakika ayıracak. Önümüzdeki ayın on beşinde bir boşluğumuz var."

"Olmaz," dedi Myron. "Bugün olmalı."

"Bayan Lex çok yoğun bir kadın."

"Bugün," dedi Myron.

"Bu hiç mümkün değil."

"Saat on birde. Eğer beni içeri almazsanız, basına giderim."

"Kabalaşıyorsunuz Bay Bolitar."

"Basına giderim," diye tekrar etti Myron. "Beni anladınız mı?"

"Evet."

"Siz orada olacak mısınız?"

"Bu neyi değiştirir ki?"

"Tüm bu cinsel gerginlik beni azdırıyor. Belki sonrasında güzel bir soğuk latte içeriz."

Telefonun kapanma sesini duydu ve gülümsedi. *Cazibesindendir*, diye düşündü. Geri dönmüştüüüüüü.

Esperanza içeriyi aradı. "Üstsüz tenis için biri var mı?"

"Ne?"

"Suzzie T birinci hatta."

Bir tuşa bastı. "Hey, Suzzie."

"Selam Myron, neler oluyor?"

"Sana reddedeceğin bir teklifim var."

"Yani üzerime oynayacaksın?"

Cazibesi kıvranıyordu. "Bu öğleden sonra nerede olacaksın?"

"Şu an olduğum yerde," dedi. "Sabah Dansı'nda. Neresi olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

Ona adresi verdi ve birkaç saat sonra buluşmak üzere

sözleştiler. Telefonu kapatıp arkasına yaslandı.

"Tohumları ek," dedi yüksek sesle.

Duvara baktı. Beşinci Cadde'deki LexBinası'na gitmeden önce öldürecek bir saati vardı. Burada oturup hayatı ve belki de sadece kendi sorunlarını düşünebilirdi. Hayır, bunu yeterince yapmıştı. Bilgisayarına doğru eğildi, doğru ikona iki kere tıkladı ve internete bağlandı. Önce Yahoo'yu denedi ve arama kutucuğuna *tohumları ek* yazdı. Tek bir sonuç çıktı: San Francisco Şehir Bahçecileri Birliği'ne ait bir web sitesi. SLUG kısaltmasını kullanıyorlardı. Bir gruptu. Muhtemelen yeşil bandanalar takıyorlardı ve kendilerini sulama işine adamışlardı.

Alta Vista'nın arama motorunu denedi, ama 2.501 web sayfası listelendi. Goldilocks ve Üç Ayı masalı gibiydi. Yahoo'nun arama sonuçları çooook azdı. Alta Vista'nınki ise çooook fazlaydı. Ofiste LEXIS-NEXIS'leri yoktu, ama Myron daha az güçlü bir medya motorunu denedi. Aynı sözcükleri yazdı, giriş tuşuna bastı ve karşısında gördü.

http://www.nyherald.com/archives/9800322

Myron linke tıkladı ve makale açıldı:

New York Herald
TERÖR ZİHNİYETİ – EN KARANLIK KORKUNUZ
Stan Gibbs'in yazısı

Hemen telefona sarıldı. Myron bu ismi biliyordu. Stan-Gibbs ünlü bir köşe yazarıydı ve düzenli olarak kablolu televizyondaki talk show'lara katılan türden bir adamdı. Diğerlerinden daha az can sıkıcı olmasına rağmen, bunu söylemek, frenginin bel soğukluğundan daha az sıkıcı olduğunu söylemeye benziyordu. Myron okumaya başladı:

Hiç beklenmedik bir anda bir telefon geldi:

"En büyük korkun ne?" diye fısıldıyor ses. Gözlerinizi kapatın ve hayal edin. Görebiliyor musunuz? Hayal edebildiniz mi? En büyük acıyı gözünüzde canlandırabildiniz mi?

Uzun bir sessizlikten sonra, "Evet," diyorum.

"Güzel. Şimdi daha kötüsünü hayal edin, daha derin, çok daha acı olanı..."

Myron derin bir nefes aldı. Bu yazı dizisini hatırlıyordu. Stan Gibbs tuhaf bir insan kaçakçısıyla ilgili hikâyeyi ortaya çıkarmıştı. Polisin utanç sebebiyle sessiz kalmayı tercih ettiği, ama Stan Gibbs'in üzerine yazı yazdığı yürek burkan üç kaçırılma olayı vardı. Hiç isim verilmemişti. Ailelerle, onların isimlerini ifşa etmeme sözü vererek görüşmüştü. Öldürücü darbe olarak da kaçıran kişi Gibbs'in kendisine ulaşmasına izin vermişti:

Kaçıran kişiye bunu neden yaptığını sordum. Fidye için mi?

"Asla fidye parası almam," dedi. "Genellikle bir noktaya

patlatıcı bırakır ve onu patlatırım. Ama bazen para tohumları ekmeme yardımcı oluyor. Yapmaya çalıştığım şey bu. Tohumları ekmek."

Myron kanının donduğunu hissetti.

"Hepiniz güvende olduğunuzu sanıyorsunuz," diye devam etti, "o teknolojik kozanızın içinde. Ama değilsiniz. Teknoloji bizi kolay cevaplar ve mutlu sonlarla dolu bir beklenti içine sokuyor. Ama bende, cevap yok, son yok."

En az dört kişiyi kaçırmıştı: 41 yaşında, iki çocuk babası bir adam; 20 yaşında bir üniversite öğrencisi kız; 27 ve 28 yaşlarında, yeni evli bir çift. Hepsi New York bölgesinde kaçırıldı.

"Fikir," dedi, "terörün devamını sağlamak. Bırakın büyüsün, kanla ya da katliamla değil, kendi hayal gücünüzle. Teknoloji hayal gücümüzün gelişmesine izin vermiyor. Ama sevdiğiniz biri elinizden alındığında, zihniniz herhangi bir makinenin üretebileceğinden, hatta benim bile yapabileceğimden çok daha karanlık korkular üretiyor. Bazı zihinler bu kadarını da yapamıyor. Bazıları durup önlerine birer bariyer çekiyor. Benim işim, o bariyeri kaldırıp ötesine geçmelerini sağlamak."

Ona bunu nasıl yaptığını sordum.

"Tohumları ekerek," diye tekrar etti. "Zamanla tohumları ekiyorsunuz."

Tohumları ekmenin umut vermek ve sonra da belirli bir zaman geçince geri almak olduğunu açıkladı. Kurbanın ailesini

ilk arayışı doğal olarak kahredici oluyordu; ama bu sadece uzun ve işkence dolu bir çilenin başlangıcıydı.

Telefon etmeye başlıyor, sıradan bir merhaba ile başlayıp aile üyelerinin hatta kalmalarını istiyordu. Bir süre bekledikten sonra da aile üyeleri sevdikleri kişinin kan dondurucu çığlığını duyuyordu. "Sadece bir kez," dedi, "ve çok kısa. Çığlığın tam ortasında telefonu kapatıyorum.

Bu, sevdikleri kişinin sesini son duyuşları oluyor," diye devam etti. "O çığlığın nasıl yankılandığını bir düşünsenize."

Ama kurbanın ailesi için olay burada bitmiyor. Hiç isteme niyetinde olmadığı fidyeyi istiyor. Gece yarısından sonra arıyor ve aileden en karanlık korkularını gözlerinde canlandırmalarını istiyor. Bu kez sevdikleri kişiyi serbest bırakacağına dair aileyi ikna ediyor, ama aslında tek yaptığı umudunu kaybetmekte olanlara biraz daha umut verip, acılarını daha da şiddetlendirmek.

"Zaman ve umut," dedi, "çaresizliğin tohumlarını ekiyor."

İki çocuk babası olan adam iki yıldır kayıp. Üniversite öğrencisi yirmi aydır kayıp. Yeni evli çift evleneli bu hafta sonu iki yıl oldu. Bugüne kadar hiçbirinin izine rastlanmadı. Ailenin işkencecilerinden telefon almadığı bir hafta bile geçmiyor.

Ona kurbanların hayatta olup olmadıklarını sorduğumda da çekingen davrandı. "Ölüm bir bitiştir," diye açıkladı, "ve bitiş, tohum ekmeyi sonlandırır."

Toplumdan, bilgisayarların ve teknolojinin bizim yerimize düşündüğünden, bize nasıl insan beyninin gücünü göstermeye çalıştığından bahsetmek istedi.

"İşte, Tanrı'nın varlığı burada ortaya çıkıyor," dedi. "Her değerli şeyin var olduğu yer burası. Gerçek mutluluğu ancak kendi içinizde bulabilirsiniz. Hayatın anlamı ev eğlence sisteminizin içinde ya da spor arabalarınızda değil. İnsanlar sınırsız potansiyellerinin farkına varmalı. Onların bunu görmelerini nasıl sağlarsınız? Şu anda o ailelerin neler yaşadığını hayal edin."

Sesi yumuşaktı ve beni denemeye davet ediyordu.

"Teknoloji sizin şu anda hayal ettiğiniz korkuları yaratamaz. Tohumları ekin. Tohumları ekmek bize potansiyelimizi gösterir."

Myron'ın kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Arkasına yaslandı, başını salladı ve okumaya devam etti. Adam kaçıran bu çılgın atıp tutmaya devam ediyordu ve düşünceleri Ted Kaczynski'yi yakalamaya çalışan Simbiyonez Özgürlük Ordusu'nu hatırlatıyordu. Stan Gibbs'in yazısı bir sonraki günkü gazetede devam ediyordu. Myron linke tıkladı ve okumaya devam etti. İkinci günde, Gibbs kurbanların ailelerinden yürek burkan sözlere yer vermişti. Ayrıca kaçıran adama da başka sorular sormuştu:

Ona bu kaçırma olaylarını medyadan uzak tutmayı nasıl başardığını sordum.

"Tohumları ekerek," diye tekrarladı yine.

Bir örnekle anlatmasını istedim.

"Karısına garaja gidip üçüncü rafta bulunan kırmızı Stan-

ley alet kutusunu açmasını içinde siyah penseyi almasını söyledim. Sonra onu bodrum kata gönderdim. Ardından önceki yaz Cape'teki indirimden aldıkları Mission koltuğun önüne geçmesini istedim. Hayal et, dedim, kocan o koltukta çıplak ve bağlı şekilde oturuyor. Elimdeki penseyi hayal et. Sonra da eğer gazetede onunla ilgili bir şeyler görürsem bu penseyle ona neler yapabileceğimi hayal etmesini söyledim."

Ama bununla kalmayacaktı.

"Ona çocuklarını sordum. İsimlerini söyledim. Okullarını, öğretmenlerinin adını ve en sevdikleri kahvaltılık gevrekleri söyledim."

Ona bunları nereden bildiğini sordum.

Cevabı basitti. "Babaları anlattı."

Myron arkasına yaslandı. "Tanrım," lafı döküldü dudaklarından.

Derin nefes al, dedi yine kendi kendine. Al ve ver. İşte böyle. Buna odaklan. Şimdi daha yavaş. Dikkatli. Tamam, şimdi başla: Bu kadar korkunç bir şeyin, Dennis Lex olarak doğmuş Davis Taylor'la ne ilgisi var? Muhtemelen hiçbir ilgisi yok. En kötü uzun atıştı bu. Yine, Myron, bu kadar korkunç bir hikâyenin, daha fazlası olduğuna inanıyordu. Daha fazlası demek, aslında daha azı demekti.

Gibbs'in yazı dizisi, ulus çağında ilgi çekmiş ve eleştiri almıştı. Yani Myron'ın hatırladığı kadarıyla muazzam bir basın yansımasıydı. Tam olarak ne olmuştu? Myron birkaç yere daha tıkladı. Stan Gibbs'ten bahsedilen birkaç yazı bul-

du. Tarih sırasına göre diziliydi:

FEDERALLER STAN GIBBS'IN
KAYNAĞINI BİLMEK İSTİYOR

Son birkaç haftadır Stan Gibbs'in köşesinde yer verdiği iddiaları yalanlayan Federal Araştırma Bürosu bugün yeni bir yol denedi. Gibbs'in notlarını ve elindeki bilgileri istedi.

FBI sözcüsü Dan Conway, şöyle konuştu: "Bu suçlarla ilgili hiçbir şey bilmiyoruz." Ardından ekledi: "Ancak eğer Bay Gibbs doğru söylüyorsa, elinde olası bir insan kaçakçısı ile bilgiler var ve o kişiye yardım ve yataklık ediyor olabilir. O bilgileri alma yetkimiz var."

Ünlü bir köşe yazarı ve televizyoncu olan Stan Gibbs kaynaklarını açıklamayı reddetti ve "Ben burada bir katili korumuyorum," dedi. "Kurbanların aileleri ve suçun faili benimle gizlilik şartıyla konuştu. Bu, ülkemiz kadar eski bir sözdür: Kaynaklarımı açıklamayacağım."

New York Herald ve Amerikan Sivil Özgürlükler Birliği FBI'ı susturup Bay Gibbs'in tarafını tuttu. Yargıç da davanın basına kapalı yürütülmesine karar verdi.

Myron okumaya devam ediyordu. Her iki tarafın da gerekçeleri standarttı. Federaller Birinci Anayasa Değişikliği'nin hükümlerinin geçerli olmadığını savunurken, Gibbs'in avukatları kendilerini Birinci Anayasa Değişikliği çerçevesinde tutmuştu. Bu değişiklikler kapsamında, kalabalık bir tiyatro salonunda "Yangın var!" diye bağıramazsınız ve bu

özgürlük ifadesi olası suçluları korumayı içermez. Ülke de bu konuyu çokça tartıştı. CNBC, MSNBC ve CNN ile birçok kablolu kanalda bu konu döndü, hatta bir radyo istasyonunu aratmayacak kadar telefon bağlantısı yapıldı. Bütün hikâye kimsenin beklemediği şekilde patlak verdiği sırada yargıç bir karara varmak üzereydi.

Myron linke tıkladı:

GIBBS YALAN MI SÖYLÜYOR?
Muhabir bilgi hırsızlığıyla suçlanıyor

Myron hikâyenin heyecanlı sonunu okudu: Birisi 1978 yılında, küçük bir basımevinden çıkan gizemli bir roman yazdı. F.K. Armstrong'a ait *Fısıltıdan Çığlığa* adlı roman, Gibbs'in hikâyesine çok benziyordu. Hem de çok. Bazı diyalog alıntıları kelimesi kelimesine aynıydı. Romandaki suçlar, yani sonuçsuz kalan kaçırılmalar, Gibbs'in yazdıklarıyla örtüşüyordu.

Mike Barnicle ve Patricia Smith'in çalınmış kâbusları benzer şekilde dirilmiş ve ortadan kaybolmamıştı. Kafalar ona doğru çevrildi. İstifalar ve zorlu bir süreç başladı. Stan Gibbs ise yorum yapmaktan kaçıyordu ve bu hiç iyi değildi. Sonunda modern çağın kovulma tabiriyle "kafa iznine" çıktı. ACLU anlamsız bir açıklama yaptı ve geri çekildi. *New York Herald* da konunun "iç denetimde olduğu" gerekçesiyle yazıyı geri çekti.

Bir süre geçtikten sonra Myron telefona uzanıp bir numarayı tuşladı.

"Yazı işleri. Ben Bruce Taylor."

"Bir içki içmeye ne dersin?"

"Artık biraz çağdışı kalmış olsa da ben hâlâ heteroseksüelim Myron."

"Seni değiştirebilecek kadar becerikliyim."

"Hiç sanmıyorum dostum."

"Çıktığım birkaç kadın başta heteroseksüeldi," dedi Myron. "Ama bir tanesi benimle çıktıktan sonra bir baktık ki, takımlar değişmiş."

"Kendinle dalga geçmeni seviyorum Myron. Çok gerçekçi."

"Peki, ne diyorsun o zaman?"

"Elimde yetiştirmem gereken bir iş var."

"Hep işin oluyor zaten elinde."

"İnanıyor musun?"

"Kardeşlerimi Hamursuz Bayramı yemeğinde anıyorum, bu akşam neden diğerlerinden farklı olsun ki?"

"Ben zaman zaman inanıyorum."

"İnancın kuvvetli mi bari?"

"Hey, iyilik isteyen ben değilim," dedi Bruce. "Saat dörtte. RustyUmbrella'da."

15

Lex Binası'nın dövülmüş demirden yapılmış kapılarının bir yüzü Beşinci Cadde'ye bakıyordu ve önünde öyle yoğun bir yeşil alan vardı ki, arkasında bir üstnova patlaması olan tek bir parça ışık görmek mümkün olmazdı. Bu ünlü büyük bina, Avrupa bahçeli ve art deco dış alanıyla, bir Manhattan malikânesiydi ve Tyson'un bile boks maçı yapmasına izin verecek derecede güvenliğe sahipti. Binanın muhteşem eski sütunları ve detaylı Venedik tarzı dokunuşları vardı, tek kusuru mahremiyet amacıyla film camlı limuzine çevrilmiş pencereleriydi. Rahatsız edici ve yapay bir karışımdı.

Dört tane mavi ceketli ve gri pantolonlu koruma görevlisi girişte bekliyordu. Polis gözlüklerini ve KGB yüz mimiklerini görünce, *gerçek koruma görevlileri,* diye düşündü Myron, alışveriş merkezi ya da havaalanı girişlerinde görülen kiralık üniformalardan değil. Dördü de sessizce bekliyordu ve sanki Vatikan'da büstiyerle dolaşıyormuş gibi Myron'ı izliyorlardı.

Görevlilerden biri öne atıldı. "Kimliğinizi görebilir miyim lütfen?"

Myron cüzdanını çıkardı ve ona kredi kartı ile ehliyetini gösterdi.

"Ehliyetinizde fotoğraf yok," dedi görevli.

"New Jersey'de fotoğraflı olmuyor."

"Fotoğraflı bir kimlik görmem gerek."

"Sağlık kulübü üyelik kartımda fotoğraf var."

Sakince içini çekti. "O olmaz efendim. Pasaportunuz var mı?"

"Manhattan'da, şehrin göbeğinde mi?"

"Evet efendim. Kimlik olarak."

"Hayır," dedi Myron. "Ayrıca o çok kötü bir fotoğraf. Gözlerimin parlak mavi rengini tam olarak yansıtmıyor." Myron her kelimeyi üstüne basa basa söylemişti.

"Burada bekleyin efendim."

Bekledi. Diğer üç görevli kaşlarını çattı, kollarını bağladı ve sanki tuvaletten su içiyormuş gibi onu baştan aşağı süzdü. Myron bir pır pır sesi duydu ve yukarı baktı. Üzerinde bir güvenlik kamerası vardı ve onu inceliyordu. Myron el salladı, objektife gülümsedi ve ESPN-2'de öğrendiği birkaç He-Man esneme hareketini yaptı. Son olarak da kaslarını gösterir gibi yapan bir hareketle bitirdi ve kendini izleyen kalabalığı selamladı. Mavi ceketliler etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Hepsi doğal," dedi Myron. "Asla steroid kullanmadım."

Cevap gelmedi.

İlk görevli geri geldi. "Beni takip edin lütfen."

Bahçeye girmek, deyim yerindeyse C. S. Lewis'in gardırobuna, başka bir dünyaya, çalılığın diğer tarafına girmek gibiydi. Burada, Manhattan'ın göbeğinde, sokağın gürültüsü bir anda duyulmaz olmuştu. Bahçe çok şıktı ve yürüme yolunun taşları Doğu'ya özgü bir halıyı andıracak şekilde bir desenle dizilmişti. Bahçenin ortasında, üzerinde şaha kalkmış bir at bulunan bir çeşme vardı.

Abartılı giriş kapısında bir grup daha mavi ceketli belirdi. *Bu yer*, diye düşündü Myron, *kuru temizleme faturasından batıyordur*. Ona ceplerini boşalttırdılar, cep telefonunu kapattırdılar, önce elle, sonra da metal detektörüyle üzerini öyle detaylı aradılar ki, Myron az kalsın kondom isteyecekti.

"Eğer bir kez daha pipime dokunursanız," dedi Myron, "sizi anneme söylerim."

Yine cevap gelmedi. Belki de Lexler sadece gizlilik değil, aynı zamanda espri yeteneğinden yoksunluk da istiyordu.

"Beni takip edin efendim," dedi yine konuşan mavi ceketli.

Mekânın sessizliği, hem de Manhattan'ın göbeğinde Tanrı aşkına, sinir bozucuydu ve çıkan tek ses, mermer zemindeki ayak sesleriydi. Gece yarısı eski bir müzede gezmekten farkı yoktu bunun; adeta *Bayan Basil E. Frankweiler'in Karmakarışık Dosyalarından* fırlamış gibiydi. Görevliler zavallı bir adamın başkanlık konvoyu gibilerdi: konuşan mavi ceketli, önünde tek vücut olmuş üç tanesi, üç sıra arkada da iki tane mavi ceketli. Sadece eğlenmek amacıyla,

Myron yavaşlıyor ya da hızlanıyor, görevlilerin de kendisine ayak uyduruşunu izliyordu. Ekipte çok fazla insan olduğu için uyumun yakalanamadığı, gerçekten de kötü bir dans gösterisi gibiydi. Bir ara gerçekten de Michael Jackson gibi ay yürüyüşü yapacaktı, ama bu adamlar daha şimdiden onu potansiyel bir pedofil gibi görüyordu.

Maun merdivenler genişti ve limon kokuyordu. Duvarda, bir süt domuzunun hedonist kutlamalarını resmeden, kılıç ve atlarla dolu devasa halılar vardı. İkinci katta iki lacivert ceketli daha vardı. Şimdi daha önce hiç insan görmemiş gibi Myron'ı sorgulama sırası onlardaydı. Myron onların lehine dönmüştü. Hiçbiri etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Daha önce esneme yaparken görmüşsünüzdür beni," dedi Myron.

İkili kapı açıldı ve Myron spor salonundan hallice bir salona girdi. Görevlilerden iki tanesi de onun peşinden girdi ve köşelerdeki yerlerini aldılar. Sağ tarafta, bir berjer koltukta iriyarı bir adam oturuyordu. En azından o koltukta iri duruyordu. Belki de koltuk çok küçüktü. Adam muhtemelen kırklı yaşların ortalarındaydı. Kafası ve boynu neredeyse kusursuz bir trapezoid oluşturuyordu ve saçı da asker tıraşıydı. Düz bir burnu, tokmak tokmak elleri ve sosis gibi parmakları vardı. Eski bir boksör veya eski bir denizci olabilirdi, ya da her ikisi de. Doksan derece açıyla duran bir adam ve granit bloklar.

Granit Adam, Myron'ın bakışları sakin olmasına rağmen ona sert bir bakış attı; oysaki Myron pantolon paçasıyla

oynayan bir kedi yavrusu misali eğlendirmişti onu. Ayağa kalkmak yerine oturduğu yerden Myron'ı izleyip sırayla parmaklarını kütletmeyi tercih etti.

Myron, Granit Adam'a baktı, Granit Adam da diğer parmağını kütletti.

"Ürperdim," dedi Myron.

Kimse ona bir yere oturmasını söylemedi. Lanet olsun, kimse konuşmuyordu. Myron orada durmuş, üç çift gözün kendisini süzmesini bekliyordu.

"Tamam," dedi Myron. "Gözüm korktu. Bu aşamayı geçebilir miyiz lütfen?"

Granit Adam iki mavi ceketliye doğru başını salladı. İkisi de odadan çıktı. Neredeyse aynı anda, odanın diğer tarafında bir kapı açıldı ve içeri iki kadın girdi. Oldukça uzaktalardı, ama Myron ilkinin Susan Lex olduğunu tahmin etti. Saçı yarı dağınık bir topuz şeklindeydi ve dudakları da az önce canlı bir kaplumbağa yutmuş gibi büzüşük duruyordu. On yedi ya da on sekiz yaşından daha büyük göstermeyen diğer kadın da onun kızı olmalıydı; büzüşük dudakları birebir aynıydı, sadece yirmi beş yaş daha genciydi. Saçlarının da daha iyi olduğunu söylemeye gerek yok.

Myron ellerini iki yana açıp oda boyunca yürümeye başladı, ama Susan Lex'i durdurmak için bir elini havaya kaldırdı. Granit Adam öne atıldı ve neredeyse Myron'ın yolunu kesti. Myron'ı kafasıyla hafifçe selamladı ve bu eğer boynunuz yoksa yapılmasının ne kadar zor bir hareket olduğuna inanamazsınız.

"Tehdit edilmekten hoşlanmam," dedi Susan Lex odanın bir ucundan.

"Bunun için özür dilerim. Ama sizi görmek zorundaydım."

"Bu size beni tehdit etme ve bana şantaj yapma hakkını mı veriyor?"

Myron buna hemen cevap veremedi. "Sizinle kardeşiniz Dennis ile ilgili konuşmam gerekiyor."

"Bunu telefonda da söylemiştiniz."

"Nerede o?"

Susan Lex, Granit Adam'a baktı. Granit Adam kaşlarını çattı ve yeniden parmaklarını kütletti. "Bu mudur Bay Bolitar?" dedi Susan Lex. "Ofisimi arıyorsunuz. Beni tehdit ediyorsunuz. Sizinle görüşmek için programımı değiştirmeye zorluyorsunuz. Şimdi de buraya gelmiş benden bir şeyler mi talep ediyorsunuz?"

"Sizi rahatsız etmek istemedim," dedi Myron. "Ama bu bir ölüm-kalım meselesi."

Ne zaman "ölüm-kalım meselesi" dese o *dam-dam-da-aaammmm* diye çalan melodrama müziklerini duyacakmış gibi oluyordu.

"Bu açıklama sayılmaz," dedi Susan Lex.

"Kardeşiniz ulusal kemik iliği merkezine kayıtlı," dedi Myron. "Onun kemik iliği hasta bir çocuğunkiyle uyumlu." Dün geceki ürkütücü çocuğa-elveda-de konuşmasının ardından, Myron cinsiyet bazlı konuşmamaya karar vermişti. "O nakil yapılmazsa, çocuk ölecek."

Susan Lex bir kaşını kaldırdı. Zenginler, yüzlerinde hiç-

bir mimiği değiştirmeden kaşlarını kaldırma konusunda çok iyidir. Myron onların bunu zenginler yaz kampı gibi bir yerde öğrendiklerinden şüpheleniyordu. Susan Lex, Granit Adam'a baktı. Granit Adam gülümsemeye çalışıyordu artık. "Yanılıyorsunuz Bay Bolitar," dedi Susan Lex.

Myron konuşmasına devam etsin diye bekledi. Etmeyince de "Nasıl yanılıyorum?" diye sordu.

"Eğer doğruyu söylüyorsanız yanılıyorsunuz. Size daha fazlasını söyleyemeyeceğim."

"Bunca saygıya," dedi Myron, "bu yaptığınız hiç uygun olmuyor."

"Böyle olmak zorunda."

"Kardeşiniz nerede Bayan Lex?"

"Lütfen gidin Bay Bolitar."

"Hâlâ basına gidebilirim."

Granit Adam bacak bacak üstüne atıp yine parmaklarını kütletmeye başladı.

Myron ona döndü. "Evet, ama bunu yapabilir misiniz?" Myron bir elini başına koydu ve diğeriyle de karnını kaşıdı.

Granit Adam bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Bakın," dedi Myron, "buraya sorun çıkarmaya gelmedim. Siz özel insanlarsanız. Bunu anlıyorum. Ama bu donörü bulmak zorundayım."

"O kişi benim kardeşim değil," dedi Susan Lex.

"Peki o zaman nerede kardeşiniz?"

"O sizin donörünüz değil. Daha fazlası sizi ilgilendirmez."

"Davis Taylor adı size bir şey ifade ediyor mu?"

Susan Lex, ağzındaki kaplumbağa dışarı çıkmak istermişçesine dudaklarını yeniden büzüştürdü. Arkasını dönüp odadan çıktı. Kızı da aynısını yaptı. Yine eşzamanlı olarak, Myron'ın arkasındaki kapı açıldı ve iki mavi ceketli içeri girdi. Bakışlar artmıştı. Granit Adam sonunda ayağa kalktı, ki bu zaman almıştı. Gerçekten de iriydi. Çok iriydi.

Adamlar Myron'a yaklaştı.

"Mahkemeye gidelim," dedi Myron. "Charles Nelson Reilly'di, değil mi?"

Granit Adam ona doğru geldi. Omuzları dik, bakışları sakindi.

Charles Nelson Reilly dudaklarıyla, "Kendini tanıtmalısın," dedi ve bu hiç iyi olmadı. "Gerçekten de maço olduğunu sanıyordum. Görüyorum ki o sessiz kişiliğin altında eğlenceli biri de varmış. Çok iyi, gerçekten. Ama, burada beni kaybedeceksiniz, şu parmak kütletme işi Gene, sence de biraz fazla değil mi? Toplam puan: 8. Yorum: çözümü zor."

Granit Adam, "Bitti mi?" diye sordu.

"Evet."

"Myron Bolitar. New Jersey, Livingston doğumlu. Anne adı Ellen, baba adı Al..."

"El-Al diye anılmaktan çok hoşlanırlar," diye araya girdi Myron. "İsrail havayolu gibi."

"Duke Üniversitesi'nde All-American basketbol deneyimi. Boston Celtics NBA seçmelerinde sekizincilik. İlk

sezon öncesinde maçında dizde sakatlıkla biten kariyer. Halihazırda MB SportsReps adındaki spor menajerliği firmasının sahibi. Üniversiteden mezun olduğundan beri yazar Jessica Culver'le birliktesin, ama yakın dönemde ayrıldınız. Devam edeyim mi?"

"İyi bir dansçı olduğumu eklemeyi unutmuşsun. İstersen gösterebilirim."

Granit Adam sırıttı. "Şimdi benim sana verdiğim notu bilmek ister misin?"

"Nasıl istersen."

"Çok esprilisin," dedi Granit Adam. "Bunu kendinden emin görünmek için yaptığını biliyorum, ama çok zorluyorsun. Madem çözümü zor konusuna girdin, kemik iliği bulunamazsa ölecek olan çocukla ilgili hikâyen çok acıklı. Eksik olan tek şey arkada çalan telli çalgılar dörtlüsüydü."

"Bana inanmıyor musun?"

"Hayır, inanmıyorum."

"Peki o zaman neden buradayım?"

Granit Adam uydu antenine benzeyen ellerini iki yana açıp, "Ben de bunu öğrenmek istiyorum," dedi.

Üç adam bir üçgen oluşturmuştu. Granit önde, iki mavi ceketli arkada. Granit hafifçe başını salladı. Mavi ceketlilerden bir tanesi silahını çıkarıp Myron'ın kafasına dayadı.

İşte bu hiç hoş olmamıştı.

Eli silahlı bir adamı etkisiz hale getirmenin pek çok yolu vardı, ancak sorun şu ki: işe yaramayabilirdi. Eğer yanlış hesaplarsan ya da rakibin senden daha güçlüyse, ki rakibinin

elinde silah varken bunu söylemeye bile gerek yok, vurulabilirsin. Bu ciddi bir hesap gerektiriyor. Ayrıca bu durumda iki rakip daha vardı ve ikisi de hem yapılıydı hem de silahlı olabilirdi. Bu tip durumlarda uzman dövüşçülerin kullandığı bir tabir vardı: *intihar*.

"Benimle ilgili araştırmayı kim yapmışsa, bir şeyi atlamış," dedi Myron.

"Neymiş o?"

"Win'le olan ilişkim."

Granit Adam şaşırmadı. "Üçüncü Windsor Horne Lockwood'dan mı bahsediyorsun? Ailesi Park Avenue'deki Lock-Horne Güvenlik Sistemleri ve Yatırımları'nın sahibi. Duke' ten okul ve oda arkadaşın. Jessica Culver'le beraber yaşadığın, Spring Caddesi'ndeki çatı katından taşındığından beri onun Dakota'daki evinde kalıyorsun. Güçlü iş ve özel bağınız var; en yakın arkadaşlar da denebilir. Bu ilişkiden mi bahsediyordun?"

"Bu olabilir," dedi Myron.

"Haberim var. Ayrıca Bay Lockwood'un..."durdu ve doğru sözcüğü aradı, "yeteneklerinden de haberim var."

"O zaman bu mankafa kaşınırsa," dedi mavi ceketliyi işaret ederek, "öleceğinizi de biliyor olmalısınız."

Granit Adam yüz kaslarını esnetti ve bu kez hiç çaba sarf etmeden gülümsedi. Myron'ın zihninde Hearts'ın "Barracuda" şarkısı çalıyordu. "Benim de kendime has yeteneklerim yok değil Bay Bolitar."

"Eğer buna gerçekten inanıyorsan," dedi Myron, "o za-

man Win'in yeteneklerinden gerçekten haberin yok demektir."

"Konuyu uzatmayacağım. Ama onun halihazırda böyle bir ordusu olmadığını biliyorum. Şimdi bana neden Dennis Lex'le ilgili sorular sorup durduğunu söyleyecek misin?"

"Size söyledim," dedi Myron.

"Ölmek üzere olan çocuk hikâyesine devam mı edeceksin?"

"Gerçek bu."

"Dennis Lex adını nereden öğrendin?"

"Kemik iliği merkezinden."

"Onlar mı verdi sana ismi?"

Sıra Myron'daydı. "Benim de kendime has yeteneklerim yok değil." Bunu kendiyle ilgili söylerken kulağa o kadar da hoş gelmiyordu.

"Yani kemik iliği merkezi sana Dennis Lex'in bir donör olduğunu söyledi, öyle mi?"

"Başka bir şey anlatmayacağım," dedi Myron. "Bak, bu çift taraflı bir yol. Ben de bazı bilgiler istiyorum."

"Yanlış," dedi Granit Adam. "Tek yön bu yol. Ben bir Mack kamyonum. Sen de yoldaki yumurtasın."

Myron başını salladı. "Kesiyorum," dedi. "Sen bana bir şey vermezsen ben de sana vermem."

Silahlı adam biraz daha yaklaştı.

Myron dizlerinde bir titreme hissetti, ama gözünü bile kırpmadı. Hazırcevaplıkla idare etti, ama korkusunu gösteremezdi. Asla. "Beni vuracakmışsınız gibi davranmayalım. İkimiz de vurmayacağını biliyoruz. O kadar aptal olamazsın."

Granit Adam gülümsedi. "Seni biraz hırpalayabilirim."

"Bela istemezsin, ben de istemem. Bu aileyle ya da onların servetiyle ilgilenmiyorum. Sadece bir çocuğun hayatını kurtarmaya çalışıyorum."

"Benim de sana inanmam mı gerekiyor?"

"O senin aradığın donör değil. Bunu kendi adıma garanti ederim."

"Öldü mü?"

Granit Adam ellerini koca göğsünün üzerinde birleştirdi. "Eğer sen doğruyu söylüyorsan, ya kemik iliği merkezindekiler yalan söylüyor ya da bir hata yaptılar."

"Ya da siz bana yalan söylüyorsunuz," dedi Myron. Sonra da ekledi: "Ya da bir hata yapıyorsunuz."

"Korumalar sana çıkışı gösterecek."

"Hâlâ basına gidebilirim."

Granit Adam da yürümeye başladı. "İkimiz de gitmeyeceğini biliyoruz," dedi. "Sen de o kadar aptal olamazsın."

16

Bruce Taylor yazılı basının kirli çamaşırlardan sorumlu ismi gibiydi; adeta çamaşırhaneye gidip en dipte olanı bulup çıkaran bir hali vardı. Barda oturdu, bedava krakerleri ağzına attı ve yumruğunu yutmaya çalışır gibi hepsini tıktı.

"Bu şeylerden nefret ediyorum," dedi Myron'a.

"Evet, görebiliyorum."

"Bağırabileyim diye barda oturuyorum. Bir şeyler yemem lazım. Ama artık kimse fıstık servis etmiyor. Çok kilo mu aldırıyormuş, ne? Onun yerine bu krakerleri veriyorlar, üstelik bu şeyler de gerçek kraker değil. Ufak atıştırmalıklar." Bir tanesini Myron'ın görmesi için havaya kaldırdı. "Yani bu da ne oluyor ki şimdi?"

"Ve politikacılar," dedi Myron. "Tüm bu zamanı silah kontrolüne harcıyorlar."

"Ne içmek istersin? Burada da o çikolatalı içecekten isteme sakın. Çok utanç verici oluyor."

"Sen ne içiyorsun?"

"Sen ödediğin zamanlarda ne içiyorsam onu içiyorum. Yirmi bir yıllık viski."

"İçine limon atılmış soda alacağım ben."

"Korkak." Siparişini verdi. "Ne istiyorsun?"

Bruce, "Stan Gibbs'i tanıyor musun?"

Bruce, "Ya," diye cevap verdi.

"Ya derken?"

"Ya diyorum, çünkü tam bir boka bulaşmışsın Myron. Ama Stan Gibbs? Senin onunla ne işin olabilir ki?"

"Muhtemelen hiçbir işim."

"A-ha."

"Bana sadece ondan bahset, olur mu?"

Bruce omuzlarını silkti, viskisinden bir yudum aldı. "Çok yükselen hırslı orospu çocuğunun teki. Başka ne bilmek istiyorsun?"

"Tüm hikâyeyi."

"Nereden başlayarak?"

"Tam olarak ne yaptı?"

"Bir hikâyeyi çalmış, ahmak. Bu alışılmadık bir şey değil. Ama o çok aptalca davrandı."

"Aptalca mı?" diye sordu Myron.

"Ne demek istiyorsun?"

"İkimiz de biliyoruz ki, bir romandan hikâye çalmak sadece etik dışı değil, aynı zamanda aptalca."

"Yani?"

"Ben de gerçekten de *aptallık* mı etti diye soruyorum?"

"Masum olduğunu mu düşünüyorsun Myron?"

"Sen?"

Ağzına birkaç kraker daha attı. "Tabii ki hayır. Stan-Gibbs günah kadar suçlu. Onun kadar aptal olan çok insan tanıyorum. Mike Barnicle'a ne demeli? O da George Carlin'in kitabından espriler çaldı. George Carlin, Tanrı aşkına."

"Bu çok salakça geliyor kulağa," diye ona katıldı Myron.

"Bir tek o da değil. Bak Myron, her mesleğin kendi kirli çamaşırları vardır, anladın mı? Bunları halının altına süpürürler. Polisler de bir suçlu yakaladıklarında kendi mavi çizgilerini çeker. Doktorlar yanlışlıkla safrakesesini ya da başka bir organı aldıklarında birbirlerinin kıçlarını kurtarır. Avukatlar... bana şimdi onların da kirli çamaşırlarını anlattırma."

"Sizinki de hikâye çalmak mı?"

"Sadece hikâye çalmak değil," dedi Bruce. "Toptan fabrikasyon. Kaynaklarını uyduran muhabirler biliyorum. Diyaloglar uyduran adamlar tanıyorum. Aslında hiç var olmayan, aklını kaçırmış anneler ve şehrin göbeğinde yaşayan çete liderleriyle ilgili hikâyeler yazıyorlar. Hiç o yazılara denk geldin mi? *Teletubbies*'i bile yanlarında eğitmen olmadan izleyemeyecek kişilerin uyuşturucu bağımlısı olduklarını hiç merak etmedin mi?"

"Yani diyorsun ki, bu sık yaşanan bir durum?"

"Gerçeği mi istiyorsun?"

"Tercih ederim."

"Bu durum epidemik," dedi Bruce. "Bazı adamlar tembeldir. Bazıları da çok hırslıdır. Bazıları da patolojik yalan-

cılardır. O tipleri bilirsin. Kendilerine son derece doğal geldiği için kahvaltıda ne yediklerine dair bile yalan söylerler."

İçkiler geldi. Bruce boş kraker tabağını gösterdi ve barmen hemen tazeledi.

"Eğer bu kadar epidemikse," dedi Myron, "nasıl oluyor da çok azı enseleniyor?"

"Birincisi, bunu saptamak çok güç. İnsanlar isimsiz kaynakların arkasına gizleniyor ve insanların anlattıkları şekilde davrandıklarını iddia ediyorlar. İkincisi, daha önce de söylediğim gibi. Bu da bizim küçük kirli sırrımız. Öyle kalacak."

"Evi temizlemek istediğini sanıyordum."

"Öyle. Tıpkı polislerin istediği gibi. Doktorların istediği gibi."

"Senin durumun aynı değil Bruce."

"Sana bir senaryo vereyim Myron, olur mu?" Bruce içkisini bitirdi ve şimdi de içkisinin yeniden doldurulması için işaret etti. "Editörsün, diyelim ki *New York Times*'ta. Senin için bir hikâye yazılıyor. Sen de basıyorsun. Hikâyenin uydurulmuş mu olduğu, çalınıp çalınmadığı ya da tamamen yanlış olup olmadığı senin sorumluluğunda. Sen olsan ne yaparsın?"

"Geri çekerim," dedi Myron.

"Ama sen editörsün. O yayının sorumluluğu senin üstünde. O yazarı ilk tutan da belli ki sensin. Üslerinin kimi suçlayacağını düşünüyorsun? Peki ya üslerinin gazetede yanlış bir şeyler çıkmış olmasından mutlu olacaklarını mı sanıyorsun? *Times*'ın *Herald*'a ya da *Post*'a iş kaptırmak istedi-

ğini mi sanıyorsun? Diğer gazeteler bunu duymak dahi istemez. Halk bize zaten genel olarak güven duymaz, biliyorsun. Gerçek ortaya çıkarsa kim zararlı çıkar? Cevap: Herkes."

"O zaman sessizce adamı kovuyorsunuz," dedi Myron.

"Olabilir. Ama yine söylüyorum, *New York Times*'ın editörü sensin. Köşe yazarını sen kovarsın. Üslerin bunun sebebini bilmek isteyeceklerini mi düşünüyorsun?"

"Yani akışına bırakıyorsunuz?"

"Biz, zamanında kilisenin pedofillere tutumu gibiyiz. Kendi canımızı yakmadan problemi çözme yoluna gidiyoruz. Adamı başka bir departmana transfer ediyoruz. Sorunu başka yöne atıyoruz. Muhtemelen takıma yeni bir yazar alıyoruz. Birileri seni omzunun üzerinden izleyip dururken pislikleri temizlemek hiç kolay bir iş değil."

Myron sodasından bir yudum aldı. Pes etmemişti. "Tamam, o zaman asıl soruyu sorayım. Stan Gibbs nasıl yakalandı?"

"Aptal, hatta aptal ötesiydi. Böylesine bir hikâyeyi çalmak için çok yüksek bir profile sahipti. Sadece bu da değil, Stan Gibbs kamuoyu önünde federalleri de küçük düşürdü. Eğer elinde gerçekler yoksa bunu yapmazsın. Hem de federallere. Kitabın baskısı Oregon'da küçük bir yayınevinden çıktığı için kimsenin ulaşamayacağını düşünüyordu ve rahattı. O kitabın beş yüzden fazla kopya basıldığını hiç sanmıyorum; bu da yirmi yıldan daha önce. Yazar da öleli çok oldu."

"Ama biri bu işi kurcaladı."

"Evet."

Myron düşünmeye başladı. "Tuhaf, sana da öyle gelmiyor mu?"

"Başka bir durum olsa buna evet diye cevap verirdim, ama üst düzey olduğunda işler değişiyor. Hele bir de gerçek gizlenmişse, Stan'in başına gelenler oluyor. Her medya organı bu konuda isimsiz bir bülten yayımladı. Federaller bir basın toplantısı düzenledi. Yani ona karşı bir kampanya başlatılmıştı. Birileri, muhtemelen de federaller, ava çıkmıştı. Avlandılar da."

"Belki de federaller onları tuzağa düşürdüğü için çok sinirlenmiştir."

"Sana nasıl geliyor?" dedi Bruce. "Roman var. Stan'in kopyaladığı konuşmalar var. Bir çıkış yolu yok."

Myron bir yolunu bulmaya çalıştı. Hiçbir şey bulamadı. "Stan Gibbs kendini hiç savundu mu?"

"Hiç yorum yapmadı."

"Neden?"

"O adam bir muhabir. O daha iyisini biliyordur. Bak, bunun gibi hikâyeler en büyük yangını yaratan hikâyelerdir. Buradan kurtulmanın en iyi yolu da ateşi beslememektir. Ne kadar kötü olursa olsun, eğer söyleyecek yeni bir şey yoksa, ateşi besleyecek yeni bir şey yoksa, ateş söner. İnsanlar daima kendi laflarıyla ateşi söndürebileceklerini, çok zeki olduklarını ve açıklamalarının su etkisi yaratacağını filan düşünür. Basınla konuşmak her zaman hatadır. Her şey, özellikle de yalanlamalar, ateşi besler ve güçlendirir."

"Ama sessiz kalmak suçlu olmak anlamına gelmiyor mu?"

"O *suçlu* Myron. Stan konuşsaydı başı daha büyük bir belaya girecekti. Ortalıkta dolaşıp kendini savunmaya kalksaydı, birileri onun geçmişini de deşecekti. Özellikle de eski yazılarını. Hepsini. Her gerçeği, her alıntıyı, her şeyi. Eğer bir hikâyeyi çaldıysan, başkalarını da çalmışsındır. Eğer Stan'in yaşına gelmişsen, bunu ilk kez yapmıyorsundur."

"Yani sana göre zararı minimuma indirmeye mi çalışıyor?"

Bruce gülümseyip bir yudum aldı. "Duke eğitimi," dedi. "Sende boşa gitmemiş." Biraz daha kraker aldı. "Bir sandviç ısmarlasam sorun olur mu senin için?"

"Keyfine bak."

"Buna değecek," dedi Bruce koca bir gülümsemeyle."Ama onun sessiz kalmasını sağlayan asıl şeyi söylemedim henüz."

"Neymiş o?"

"Bu çok büyük bir şey Myron." Yüzündeki gülümseme gitti. "Çok büyük."

"Güzel, kızarmış patates de söyle."

"Bunun duyulmasını istemiyorum ama, anladın mı?"

"Yapma Bruce, neymiş o şey?"

Bruce bara doğru döndü. Kokteyl peçetesini alıp ikiye böldü. "Federallerin Stan'in kaynaklarını öğrenmek üzere onu mahkemeye çıkardıklarını biliyorsun."

"Evet."

"Mahkeme dokümanları mühürlendi, ama kötü bir koku geliyordu bu işten. Stan'den bir tür teyit istediler. Hikâyeyi tamamen uydurmadığına dair bir şeyler. Hiçbirini göstere-

meyecekti. Bir süre sadece ailelerin ona arka çıkabileceğini, ama onları yarı yolda bırakamayacağını iddia etti. Ama yargıç bastırdı. O da sonunda ona arka çıkabilecek bir kişi daha olduğunu kabul etti."

"Uydurduğu hikâyenin arkasında durmak mı?"

"Evet."

"Kim?"

"Metresi," dedi Bruce.

"Stan evli miydi?"

"Metres lafına takılma," dedi Bruce. "Ama evet, evliydi. Kâğıt üstünde hâlâ evli, ama ayrı yaşıyorlar. Doğal olarak Stan o kadını nasıl adlandıracağını bilemedi. Karısını seviyordu, iki çocuğu vardı, aile hayatı vesaire... Sonunda mühürlü kalmak şartıyla yargıca onun adını verdi."

"Metres ona arka çıktı mı?"

"Evet. Bu kadın, Melina Garston, Tohumları Ek sapığıyla görüştüğü zaman onunla beraber olduğunu iddia etti."

Myron'ın kaşı kalkmıştı. "Neden bu isim bana tanıdık geldi?"

"Çünkü Melina Garston öldü. Bağlandı ve işkence edildi. Neler olduğunu bilmek istemezsin."

"Ne zaman?"

"Üç ay önce. Stan'in başı belaya girdikten hemen sonra. Daha kötüsü, polis Stan'in yaptığını düşündü."

"Gerçeği söylemesin diye mi?"

"Yine Duke eğitimi kendini gösterdi."

"Ama bu hiç mantıklı değil. Çalıntı yazı ortaya çıktıktan

sonra öldürüldü, değil mi?"

"Hemen sonrasında, evet."

"Yani iş işten geçmişti. Herkes zaten onun suçlu olduğunu düşünüyordu. İşini kaybetmişti. Gözden düşmüştü. Metresinin ortaya çıkıp da yalan söylediğini itiraf etmesi hiçbir şeyi değiştirmezdi ki. Onu öldürerek Stan'in eline ne geçecekti?"

Bruce omuz silkti. "Belki de geri çekilmesi şüpheleri ortadan kaldırmıştı."

Barmen geldi. Bruce bir sandviç söyledi. Myron bir şey istemedi. "Stan Gibbs'in nerede saklandığını bulabilir misin?"

Bruce yine el işaretiyle barmeni geri gönderdi. "Zaten biliyorum."

"Nasıl?"

"Arkadaşım o benim."

"Arkadaşın mıydı, hâlâ arkadaşın mı?"

"Hâlâ arkadaşım sanırım."

"Onu sever misin?"

"Evet," dedi Bruce. "Onu severim."

"Ama yine de onun yaptığını düşünüyorsun."

"Cinayeti değil belki. Ama hikâyeyi çalma olayı..." Omuzlarını silkti. "Ben sinsi biriyimdir. Yani birisi sırf arkadaşım diye onun aptalca şeyler yapmayacağını düşünemem."

"Bana adresini verir misin?"

"Bana sebebini söyler misin?"

Myron sodasından bir yudum aldı. "Tamam, şimdi bana bilmek istediklerime karşı elimde ne olduğunu sorma zamanın geldi. Sana elimde bir şey olmadığını ve eğer olursa da ilk

öğrenenin sen olacağını söyleyeceğim. Sen de uflayıp puflayıp sana borçlu olduğumu söyleyeceksin, ama yeterince iyi olmasa da, sonunda anlaşmaya varacağız. O nedenle neden tüm bunları geçip bana doğrudan adresi vermiyorsun?"

"Yine de sandviçimi alabilecek miyim?"

"Elbette."

"İyi o zaman," dedi Bruce. "Sorun değil. Stan istifa ettiğinden beri kimseyle görüşmedi, yakın arkadaşlarıyla bile. Seninle konuşacağını da nereden çıkardın?"

"Çünkü hem iyi bir yemek arkadaşıyım hem de iyi giyiniyorum."

"Evet, öyle." Myron'a döndü ve ona dikkatlice baktı. "Şimdi de sana, eğer Stan'in tuzağa düşürüldüğüne dair herhangi bir şey öğrenirsen, onun arkadaşı ve habere aç bir muhabir olduğum için önce bana söyleyeceğine dair söz alacağım bölüme geldik."

"Sandviçten bahsetmeye gerek bile yok."

Gülümsemedi. "Beni anladın mı?"

"Anladım."

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Bruce, elimde neredeyse hiçbir şey yok. İpin ucunu bulup peşinden gitmeliyim."

"Englewood'daki Cross River'ı biliyor musun?"

"*Poltergeist*'ten fırlamış gibi duran, seksenlerden kalma ucuz evlerin bulunduğu bir yerleşim yeri."

"Yirmi Dört Numara, Acre Yolu. Stan de oraya yeni geldi ve bir yer kiraladı."

17

Sabah Dansı aslında mekânın adı değildi. Batı Yakası'ndaki bir depodan dönüştürülmüş Dans evinin, gün içinde değişen bir neon tabelası vardı. *Dansı* sözcüğü hep aynı kalıyordu, ama sabah saatlerinde *Sabah Dansı*, sonra *Gün Ortası Dansı* ve ardından da *Gece Yarısı Dansı* oluyordu. Myron, eğer adı dansla bu kadar ilgili olmasaydı, orayı çörek satan bir yer zannedebilirdi. Ama tam da Metal Dans yapılan yerler gibi bir yerdi, adı bunu çağrıştırıyordu. Aynı, heavy metal müzik dinleyen yetenekten yoksun bazı gençlerin, sahne önünde bilardo masasına aynı anda atılan binlerce top gibi birbirlerine çaparak dans ettiği bir yer gibiydi.

Ön kapıdaki tabelada, İÇERİ GİRMEK İÇİN EN AZ DÖRT PIERCING DELİĞİ GEREKİYOR (KULAKLAR SAYILMAZ) yazıyordu.

Myron girişte durup cep telefonunu çıkardı. Dans evinin numarasını çevirdi. Çıkan ses, "Konuş ahbap," dedi.

"Suzze T lütfen."

"Çaktım."

Çaktım mı?

Suzze iki dakika sonra telefona geldi. "Alo?"

"Ben Myron. Mekânın dışındayım şu anda."

"İçeri gel. Kimse seni yemez. Dün gece canlı bir kurbağanın bacaklarını ısıran adamı saymazsak. Adamım, çok acayip bir şeydi."

"Suzze, lütfen dışarı gel, olur mu?"

"Her neyse."

Myron telefonu kapattı; yaşlandığını hissetmişti. Bir dakika geçmeden Suzze dışarı çıktı. Bol paçalı bir pantolon giymişti ve kalçalarıyla beraber beli ortaya çıkmıştı. Üzerine giydiği şey pembeydi çok küçüktü; sadece düz karnını ortaya çıkarmakla kalmıyor, aynı zamanda Rack Enterprises'daki adamların ilgisini çeken bölge hakkında da ipuçları veriyordu. Suzze'nin sadece bir dövmesi vardı o da üzerinde yılan kafası bulunan bir tenis raketiydi. Hiç piercing'i yoktu, kulaklarında bile.

Myron tabelayı gösterdi. "Minimum piercing gerekliliklerini bile karşılamıyorsun."

"Hayır Myron, karşılıyorum."

Sessizliğin ardından Myron, "Oh," demekle yetindi.

Sokakta yürümeye başladılar. Manhattan'ın tuhaf bir komşusu daha. Çocuklar ve evsizler beraber takılıyor. Kreşlerle yan yana bulunan barlar ve gece kulüpleri var. Modern şehir. Myron üzerinde şöyle bir tabela bulunan bir dükkânın önünden geçti: BEKLERKEN DÖVME YAPTIRIN. Tabe-

layı yeniden okuyup kaşlarını çattı. Bunu neden yapasın ki?

"Sana tuhaf bir marka işbirliği teklifimiz var," dedi Myron. "Rack Barları biliyor musun?"

Suzze, "Üst düzey üstsüz barlardan mı bahsediyorsun?" diye sordu.

"Neyse işte, neticede üstsüz."

"Ne olmuş onlara?"

"Üstsüz kahve dükkânları zinciri açacaklar."

Suzze başını salladı. "Güzel," dedi. "Starbucks'ın popülaritesini alıp bunu kendilerince zenginleştirmek çok mantıklı."

"Evet, yani. Neyse, büyük bir açılış yapacaklar ve bu açılışta hem ses getirmek hem de medyanın ilgisini çekmek istiyorlar. O nedenle açılışa senin konuk olmanı istiyorlar."

"Üstsüz mü?"

"Telefonda da dediğim gibi, reddetmeni istediğim bir teklif bu."

"Tamamen mi üstsüz?"

Myron başını salladı. "Meme uçlarının görünmesini şart koştular."

"Ne kadar ödeyecekler?"

"İki yüz bin dolar."

Durdu. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Dalga geçmiyorum."

Islık çaldı. "Paraya bak be!"

"Ama ben hâlâ..."

"Bu ilk teklifleri mi?"

"Evet."

"Onlara fiyatı artırtabilir misin?"

"Hayır, bu senin işin."

Durup ona baktı. Myron özür dilemek istercesine omuz silkti.

"Onlara evet de," dedi.

"Suzze..."

"Sadece memelerim görünecek diye iki yüz bin dolardan bahsediyoruz. Tanrım, dün akşam bunu içeride parasız yapmıştım."

"Bu aynı şey değil."

"*Sports Illustrated*'de ne giydiğimi gördün mü? Neredeyse çıplaktım."

"Bu onunla da aynı şey değil."

"Burası Rack, Myron, Buddy'nin Yeri gibi bir yer değil. Üst düzey üstsüzlükten bahsediyoruz."

"Üst düzey üstsüz demenin iyi bir peruk demekten pek farkı yok."

"Ne?"

"İyi olabilir," dedi Myron, "ama hâlâ peruk."

Başını salladı. "Myron ben yirmi dört yaşındayım."

"Biliyorum."

"Kadınlar tenis liginde 107 de denebilir. Dünya sıralamasında otuz birinciyim. Turnuvalarda geçirdiğim son iki yılda bile iki yüz bin kazanmadım. Bu büyük bir meblağ Myron. Ayrıca, benim imajımı da değiştirir."

"İşte, ben de tam bundan bahsediyordum."

"Hayır, beni dinle, tenis ilgi çekici olaylar arar. Ben de tartışmalara neden olacağım. Bu çok ilgi çekecek. Birdenbire büyük bir isim olacağım. Kabul et, görünürlük fiyatlarım dörde katlanacak."

Görünürlük fiyatı, büyük bir ismin kazansa da kaybetse de o turnuvada yer alması için aldığı paradır. Çoğu büyük oyuncu turnuvaların ödüllerinden çok buradan para kazanır. Bu da bir potansiyel para kazanma imkânıdır, özellikle de otuz birinci sıradaki bir oyuncu için."

"Muhtemelen," dedi Myron.

Durdu ve Myron'ın kolunu tuttu. "Tenisi seviyorum."

"Bunu biliyorum," dedi yumuşakça.

"Bunu yapmak kariyerimi güçlendirecek. Benim için anlamı çok büyük, anladın mı?"

Tanrım, ne kadar da genç görünüyordu.

"Söylediğin her şey gerçek olabilir," dedi Myron. "Ama günün sonunda yine de üstsüz bir barda çıkmış olacaksın. Bunu bir kere yapınca, yapmışsındır. Daima üstsüz bir tenisçi olarak anılacaksın."

"Daha kötüleri de var."

"Evet. Ama ben striptiz işine giren bir menajer olmadım. İstediğin şeyi yapacağım. Sen benim müşterimsin. Senin için en iyisini istiyorum."

"Ama bunun benim için en iyisi olmadığını düşünüyorsun."

"Genç bir kadına üstsüz kalmasını önermekle ilgili bazı sorunlarım var."

"Mantıklı gelse bile mi?"

"Mantıklı gelse bile."

Ona gülümsedi. "Biliyor musun Myron? Namustan dem vurduğunda çok sevimli oluyorsun."

"Evet, harikayımdır."

"Onlara evet de."

"Birkaç gün düşün, olur mu?"

"Düşünecek bir şey yok Myron. Sen sadece elinden gelenin en iyisini yap."

"Neymiş o?"

"Onların fiyatı artırmalarını sağla. Sonra da evet de."

18

Cross River Yerleşim Yeri, sanki ön duvarını itince hepsi birden yıkılacakmış gibi duran, film platosuna benzeyen bir yerdi. Gelişme durmuştu, zira binaların hepsi birbirinin aynısıydı. Burada yürümek *Alice Harikalar Diyarında*'da yürümekten farksızdı, çünkü her sokak baş döndürücü şekilde bir diğerinin aynısıydı. Biraz fazla içerseniz, başka birinin kapısına gitmeniz işten bile değildi.

Myron arabayı kompleksin havuzunun yakınına park etti. Yer güzeldi, ancak buradan, yani New Jersey'den Kaliforniya'ya kadar giden otoyol Route 80'e çok yakındı. Çitlerin hemen ardından trafiğin gürültüsü duyulabiliyordu. Myron 24 Acre Yolu'nu buldu ve hangi pencerelerin ona ait olduğunu çıkarmaya çalıştı. Eğer doğru gördüyse, ışıklar yanıyordu. Aynı şekilde televizyon da açıktı. Kapıyı çaldı. Myron kapının yanındaki pencerede birinin yüzünü gördü. Adam konuşmuyordu.

"Bay Gibbs?"

Adam, camın arkasından "Kimsiniz?" diye sordu.

"Adım Myron Boiltar."

Kısa bir sessizlik oldu. "Basketbolcu olan mı?"

"Bir zamanlar, evet."

Adam kapıyı açmadan önce birkaç saniye daha camın arkasından baktı. Kapıyı açar açmaz yüzüne çarpan yoğun sigara kokusu büyük bir mutlulukla Myron'ın ciğerlerine dolmuştu. Şaşırtıcı değildi, çünkü Stan Gibbs'in ağzında sigara vardı. Kirli sakalıyla *Miami Vice* zamanını andırıyordu. Üzerinde sarı bir Bart Simpson sweatshirt'ü, koyu yeşil bir eşofman altı, çoraplar, spor ayakkabı ve Colorado Rockies beyzbol şapkası vardı. Koşucuların ve bütün gün koltuktan kalkmayanların ortak kıyafetiydi bu. Myron ikinci seçenek üzerinde yoğunlaşmıştı.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu Stan Gibbs.

"Zor olmadı."

"Cevap bu değil."

Myron omuz silkti.

"Sorun değil," dedi Stan. "Bir şey demeyeceğim."

"Ben gazeteci değilim."

"Nesin o zaman?"

"Spor menajeriyim."

Stan sigarasından bir nefes aldı ve ağzında tuttu. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama liseden beri futbol oynamıyorum."

"İçeri gelebilir miyim?"

"Hayır, hiç sanmıyorum. Ne istiyorsun?"

"Makalenizde yazdığınız adamı bulmam gerek," dedi Myron.

Stan, sigara içmesine rağmen bembeyaz kalan dişleriyle gülümsedi. Cildi sert ve renksizdi, saçları da ince telli ve cansızdı, ancak gözleri, o süper parlak gözleri hâlâ olduğu gibi duruyordu. "Gazete okumaz mısın sen?" diye sordu. "Her şeyi uydurdum ben."

"Uydurdunuz mu, kitaptan mı aldınız?"

"Her şey ortaya çıktı."

"Belki de doğruyu söylüyordunuz. Aslında, makalenizde anlattığınız kişi beni telefonla aramış olabilir."

Stan başını kaldırdı; sigarasının uzayan külü, eğlence parkındaki oturaklara sıkı sıkıya yapışmış bir çocuk gibi yere düşmüyordu. "Bunları tekrar hatırlamak istemiyorum."

"Hikâyeyi çaldınız mı?"

"Yorum yapmayacağımı söylemiştim."

"Bunun başkalarıyla ilgisi yok. Eğer çaldıysanız, hikâye uydurmaysa bana hemen söyleyin ve ben de gideyim. Yanlış yönde gidecek kadar vaktim yok."

"Bu kişisel bir şey değil," dedi Stan, "ama buraya gelip de yaptığın şey bana hiç mantıklı gelmiyor."

"Davis Taylor adı size bir şey ifade ediyor mu?"

"Yorum yok."

"Peki ya Dennis Lex?"

Bu onu şaşırtmıştı. Sigarası ağzından düşecek oldu, tam o sırada sağ eliyle yakaladı. Külünü kapının dışına silkeledi ve bir süre küllere baktı.

"İçeri gelsen daha iyi olacak."

Ev, ortada ambar usulü yeni Amerikan yapı biçimi olan katedral tavanlı dubleks bir evdi. Büyük pencerelerden içeriye çokça ışık giriyordu. Altın rengi, ahşap eğlence merkezi bir duvarı kaplamıştı ve aynı renklerdeki kahve masası da çok uzağında değildi. Myron'ın, Serta Sleeper marka olduğuna dair öğle yemeğine bahse gireceği mavi çizgili bir beyaz koltuk vardı. Halılar da iç dekorasyonla uyumlu bir renkteydi ve ev genel olarak temizdi, ama bir dulunki gibi; yani hiçbir şeyin belli bir yeri yoktu, gazeteleri dergiler ve kitaplar yığın halinde duruyordu.

Myron'ı kanepeye oturttu. "İçecek bir şey ister misin?"

"Elbette, ne olursa," dedi Myron. Kahve masasının üzerinde bir fotoğraf vardı. İki çocuğa sarılmış bir adam. Üçü de ağız dolusu gülüyordu; sanki ikinci olmuşlardı da, hayal kırıklıkları belli olmasın diye gülüyor gibiydiler. Bir bahçedelerdi. Arkalarında, omzunda bir ok ve yay bulunan mermerden bir kadın heykeli vardı. Myron çerçeveyi eline alıp inceledi. "Bu siz misiniz?"

Gibbs, bardağa bir kaşık buz koyarken başını kaldırdı. "Ben sağdakiyim," dedi. "Kardeşim ve babamla."

"Bu kimin heykeli?"

"Avcı Diana. Tanıyor musun?"

"O Muhteşem Kadın'a dönüşmemiş miydi?"

Stan güldü. "Gazoz olur mu?"

Myron fotoğrafı geri koydu. "Tabii ki."

Stan Gibbs içeceği doldurup bardağı aldı ve Myron'a

getirdi. "Dennis Lex'le ilgili ne biliyorsun?"

"Sadece var olduğunu," dedi Myron.

"Bana neden bu isimden bahsediyorsun?"

Myron omuz silkti. "Siz neden bu ismi duyduğunuzda böyle bir tepki verdiniz?"

Gibbs bir sigara daha alıp yaktı. "Buraya gelen sensin."

"Doğru."

"Neden?"

Sır değildi. "Davis Taylor adında bir adamı arıyorum. Kemik iliği merkezinde, iliği bir çocukla uyumlu olan donörlerden biriydi ve ortadan kayboldu. Connecticut'taki adresine gittim, ama orada değildi. Ben de biraz da araştırma yaptım ve Davis Taylor'ın adını değiştirdiğini öğrendim. Gerçek adı Dennis Lex'miş."

"Hâlâ bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlayamadım."

"Biraz karmaşık gelebilir," dedi Myron. "Ama Dennis Lex olarak doğmuş olan Davis Taylor'a bir sesli mesaj bırakmıştım. Beni geri aradığında hiçbir şey anlamadım. Ama bana 'tohumları ek' deyip durdu."

Stan Gibbs sarsılmıştı. Ama çabucak geçti. "Başka ne dedi?"

"Bolca bunu söyledi. Tohumları ekmeliymişim. Oğlana elveda demeliymişim. Bunun gibi şeyler."

"Muhtemelen hiçbir anlamı yoktur," dedi Gibbs. "Benim yazımı okumuştur ve seninle biraz kafa bulmak istemiştir."

"Belki de," dedi Myron. "Ama bu hâlâ sizin Dennis Lex

ismine verdiğiniz tepkiyi açıklamıyor."

Stan omuz silkti, ama temkinliydi. "Aile çok ünlü."

"Eğer Ivana Trump deseydim de aynı tepkiyi mi verirdiniz?"

Gibbs ayağa kalktı. "Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Sesli düşünün," dedi Myron.

Stan başını salladı.

"Hikâyeyi uydurdun mu Stan?"

"Başka zaman görüşürüz."

"Bu yeterli değil," dedi Myron. "Bana bir şeyler borçlusun. Hikâyeyi çaldın mı?"

"Buna nasıl bir cevap vermemi bekliyorsun?"

"Stan?"

"Ne?"

"Durumun umurumda değil. Buraya seni yargılamaya ya da sorgulamaya gelmedim. Hikâyeyi uydurmuş olmanla da bir işim yok. Benim tek istediğim kemik iliği donörünü bulmak. Hepsi bu. Hikâyenin sonu. *El Fin*."

Stan'in gözleri dolmaya başladı. Sigarasından bir nefes daha aldı. "Hayır," dedi. "Çalmadım. O kitabı hayatım boyunca hiç görmedim."

Sanki oda tuttuğu nefesi bırakmış gibiydi.

"Senin yazınla roman arasındaki benzerlikleri nasıl açıklayacaksın?"

Bir şeyler söyleyecek oldu, durdu ve başını salladı.

"Sessizliğin seni suçlu kılıyor."

"Sana hiçbir şey açıklamak zorunda değilim."

"Bence zorundasın. Bir çocuğun hayatını kurtarmaya çalışıyorum. O kadar da kendi sorunlarına boğulmuş olamazsın, değil mi Stan?"

Stan mutfağa geri döndü. Myron ayağa kalktı ve onu takip etti. "Konuş benimle," dedi Myron "belki yardımcı olabilirim."

"Hayır," dedi. "Yardım edemezsin."

"Benzerlikleri nasıl açıklayacaksın Stan? Sadece anlat, olur mu? Bunu düşünmüş olmalısın."

"Düşünmeme gerek yok."

"Yani?"

Buzdolabını açıp bir kutu gazoz daha çıkardı. "Bütün psikozların gerçek olduğunu düşünür müsün?"

"Seni anlamıyorum."

"Sana tohumları ekmeni söyleyen bir adamdan telefon aldın."

"Doğru."

"Bunu yapma sebebini açıklayan iki şey var," dedi Stan. "Birincisi, benim yazımda geçen katille aynı kişi. İkincisi ne?" Stan, Myron'a döndü.

"Ya da makalelerde yazan şeyleri tekrar ediyor," dedi Myron.

"Yani senin görüştüğün katil o romanı okudu ve oradakilerin aynısını yapıyor mu diyorsun? O mu kitabı kopyaladı?"

Stan kutudan bir yudum aldı. "Bu bir teori."

Çok iyi bir teori, diye düşündü Myron. "Peki bunu ne-

den açıklamadın basına? Neden kendini savunmadın?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Birileri senin işine iyice burunlarını sokmalarından korktuğun için olduğunu söylüyor. Başka uydurma hikâyeler de bulabilirlermiş."

"Bazı insanlar morondur," diye bitirdi.

"Peki neden savaşmadın?"

"Tüm hayatımı gazeteci olmak için harcadım," dedi Stan. "Bir gazetecinin hırsız olarak anılması ne demektir, bilir misin? Kreş öğretmeninin çocuk istismarcısı olarak anılması gibi bir şey bu. Ben bittim. Hiçbir şey bunu değiştiremez. Bu skandalla her şeyimi kaybettim. Karımı, çocuklarımı, işimi, itibarımı..."

"Metresini?"

Gözlerini sıkıca kapadı, öcünün gitmesini bekleyen küçük bir çocuk gibiydi.

"Polis Melina'yı senin öldürdüğünü düşünüyor," dedi Myron.

"Gayet iyi biliyorum."

"Bana neler olduğunu anlat Stan."

Gözlerini açtı ve başını salladı. "Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerek."

"Beni burada böylece bırakamazsın."

"Buna mecburum," dedi.

"Bırak da sana yardım edeyim."

"Senin yardımına ihtiyacım yok."

"Ama benim seninkine var."

"Şimdi değil," dedi Stan. "Bana bu konuda güvenmek zorundasın."

"Güven konusunda iyi değilimdir," dedi Myron.

Stan gülümsedi. "Ben de değilimdir," dedi. "Ben de değilimdir."

19

Myron arabasıyla çıktı. Siyah bir Oldsmobile Ciera ile iki adamın daha çıktığını fark etti. Hmm.

Cep telefonu çaldı.

"Bir şeyler öğrenebildin mi?" Emily'di.

"Pek değil," dedi Myron.

"Neredesin?"

"Englewood."

"Akşam yemeği için programın var mı?" diye sordu Emily.

Myron tereddüt etti. "Hayır."

"İyi bir aşçıyımdır, bilirsin. Üniversitede beraberdik, o nedenle sana aşçılık becerilerimi gösterme şansım olmamıştı."

"Bir kere bana yemek yaptığını hatırlıyorum," dedi Myron.

"Yapmış mıydım?"

"Wokumda.*"

Emily güldü. "Doğru, elektrikli wokun vardı senin yurtta."

"Evet."

"Ben onu tamamen unutmuşum," dedi Emily. "Zaten neden vardı ki o sende?"

"Kızları etkilemek için."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Bir kızı yukarı davet ederim, sebzeleri doğrarım, içine soya sosu atarım diye düşünüyordum."

"Sebzelere mi?" diye sordu.

"Başlangıç için."

"Nasıl oldu da bunu bende hiç denemedin?"

" Denemek zorunda kalmadım."

"Kolay olduğumu mu söylüyorsun Myron?"

"Buna nasıl cevap verilir ki," dedi Myron, "hem de iki testisim de bende kalsın isterken?"

"Atla gel," dedi Emily. "Bize yemek yapayım. Soya sossuz."

Yine tereddüt etti.

"Lütfen tekrar sormak zorunda bırakma beni," dedi Emily.

Hayır demeyi çok istiyordu. "Tamam."

"Route 4'e çık."

"Yolu biliyorum Emily."

Telefonu kapatıp dikiz aynasına baktı. Siyah Oldsmobile Ciera hâlâ peşindeydi. Üzülmektense tetikte olmak en

---

** Wok: Genellikle Çin yemeklerinde ve her türlü kızartmada kullanılan altı düz olmayan çukur tava. (e.n.)*

iyisiydi. Myron telefonundaki hızlı arama tuşlarından birine bastı. İlk çalıştan sonra Win cevap verdi.

"Konuş," dedi Win.

"Takip ediliyorum, sanırım."

"Plaka numarası?"

Myron plakayı okudu.

"Nerede buluşalım?"

"Garden State Plaza alışveriş merkezi," dedi Myron.

"Yolumun üstü zaten."

Myron Garden State Plaza tabelasını görene kadar Route 4'te kaldı. Oldukça karmaşık bir yonca kavşaktan geçerek alışveriş merkezinin otoparkına girdi. Siyah Olds da onu takip etti, ama biraz geriden. Zaman kazanıyordu. Myron park yeri bulmak için birkaç tur attı. Olds da mesafesini koruyordu. Arabayı durdurdu ve "Kuzeydoğu Girişi"ne doğru yöneldi.

Garden State Plaza'da tipik bir alışveriş merkezinde olan her şey vardı: girdiğiniz anda başlayan kulak uğultusu, boşluğun yarattığı akustik, müthiş bir düzensizlikte yayılan karmakarışık sesler, otomatik kapıların çıkardığı ses, yüksek ve anlaşılmaz konuşma uğultusu. Yüksek tavan ve mermer zemin bunu daha da artırıyordu ve sesi azaltmak için yumuşatıcı hiçbir element eklenmemişti.

Garden State Plaza'nın yeni zengin bölümüne doğru yürüdü, vitrininde geyik boynuzu gibi bir şeyin ucunda duran en fazla üç çift ayakkabı bulunan boş ayakkabı mağazalarının önünden geçti. Fazlasıyla pahalı kozmetikler ve losyonlar sa-

tan Aveda diye bir markanın mağazasına ulaştı. Aveda'daki, baştan aşağı siyah giyinmiş satış görevlilerinden biri Myron'a yüz nemlendiricilerinden indirim olduğunu söyledi. Myron "Yuppi!" diye bağırmamak için kendini zor tuttu ve yoluna devam etti. Sonraki mağaza Victoria's Secret'tı ve Myron, iç giyim mağazalarının vitrinlerine yapışan kadınlar gibi yaptı. Heteroseksüel erkeklerin çoğu bu sanatta çok iyiydi; normalde çok ilgilerini çekmeyecek süper modellerden Stephanie ve Frederique'in Mucizevi Sutyenler içindeki şişirilmiş fotoğraflarını görünce ne yapacaklarını şaşırıyorlardı. Myron da elbette ki aynı şeyi yaptı; neden öyle değilmiş gibi görünmeye çalışacaktı ki? Bir an durdu, omuzlarını dikleştirdi ve dürüstlüğüyle övündü. Bir kadın bile böyle bir erkeğe saygı duymaz mıydı?

Saatine baktı. Henüz vakit gelmemişti. Biraz daha dolandı. Plan, olması gerektiği gibi, oldukça basitti. Win, Garden State Plaza'ya gelecekti. Geldiğinde de Myron'ı cep telefonundan arayacaktı. Sonra da Myron arabasına dönecekti. Win de siyah Olds'dakilere bakıp, takip edenleri takip edecekti. Çok zekice, değil mi?

Myron Sharper Image'e denk geldi. Burası, insanların *shiatsu* ve *iyonik* gibi sözcükleri kullandığı, ama kimsenin gülmediği bir yerdi. Bir masaj koltuğu denedi ve 5.500 dolardan yalnızca 3.499 dolara düşmüş olan gerçek boyutlu Yıldız Savaşları'ndaki bir yıldız savaşçısını almakla almamak arasında kaldı. Yeni zenginleri tanımlarken bir kez daha düşünmek gerek. İşte size küçük bir ipucu: Eğer Sharper Ima-

ge'den gerçek boyutlu bir Yıldız Savaşları figürü alırsanız, en platinyum kartınızı çıkarın, en yakın kasiyere uzatın ve bir hayat satın alın.

Cep telefonu çaldı. Myron cevap verdi.

"Bunlar federaller," dedi Win.

"Off ya."

"Evet."

"O nedenle takip etmeye hiç gerek yok."

"Hayır."

Myron arkasında güneş gözlüklü ve takım elbiseli iki adam fark etti. Çok yakınında, Garden Botanica mağazasında meyve aromalı şampuanlara bakıyorlardı. Takım elbiseli ve güneş gözlüklü iki adam. Tam da bu şekilde. "Sanırım beni burada da takip ediyorlar."

"Eğer seni iç çamaşırı alırken tutuklarlarsa," dedi Win, "karın için olduğunu söyle onlara."

"Sen öyle mi yapıyorsun?"

"Telefonu açık tut," dedi Win.

Myron onun dediğini yaptı. Eski numaralarıydı bu. Myron cep telefonunu açık tuttu, böylelikle Win dinleyebiliyordu. Güzel, peki şimdi ne olacak? Dolaşmaya devam etti. İleride takım elbiseli iki adam daha vitrinlere bakıyordu. Myron yaklaşınca ona doğru döndüler ve Myron'ı süzdüler. Takip ediliyordu. Myron arkasına baktı. İlk iki federal polis de oradaydı.

Önündeki iki federal ona doğru yürümeye başladı. Arkadaki iki tane de yaklaşıyordu ve onu arada bırakacaklardı.

Myron durdu ve dördüne de baktı. "Aveda'daki indirimli yüz nemlendiricisine baktınız mı?"

"Bay Bolitar?"

"Evet."

Kısacık saçlı, kısa boylu olan bir tanesi yaklaşıp kimliğini gösterdi. "Ben FBI'dan Özel Ajan Fleischer. Sizinle konuşmak istiyoruz efendim."

"Ne hakkında?"

"Bizimle gelebilir misiniz?"

Standart buz gibi ifadelerle konuşuyorlardı; Myron hiçbir şey öğrenemcyccekti. Belki de onlar da hiçbir şey bilmiyordu. Sadece onu götürmekle yükümlü de olabilirlerdi. Myron omuzlarını silkti ve onları takip etti. İki tanesi beyaz bir Olds Ciera'ya bindi. Diğer ikisi Myron'la kaldı. Biri siyah Olds Ciera'nın arka kapısını açtı ve kafasıyla Myron'a binmesini işaret etti. O da öyle yaptı. Arabanın içi temizdi. Güzel, yumuşak koltukları vardı. Myron elini üzerinde gezdirdi.

"Korint derisi mi?" diye sordu.

Özel Ajan Fleischer döndü. "Hayır efendim, o Ford Granada."

Ayy!

Kimse konuşmadı. Radyo çalmıyordu. Myron arkasına yaslandı. Emily'yi arayıp soya sossuz buluşmalarını ertelemek istedi, ama federallerin onu duymasını istemiyordu. Öylece oturup konuşmadan bekledi. Bunu pek sık yapmazdı. Tuhaf ama bir o kadar da doğru gelmişti bu kez.

Otuz dakika sonra, Newark'taki mütevazı bir apartma-

nın bodrum katına geldi. Ellerini yarı yapışkan masanın üzerinde olacak şekilde, bir masanın kenarına oturdu. Odanın bir tane parmaklıklı penceresi vardı ve odanın beton duvarları kurumuş saman rengindeydi. Federaller özür dileyerek Myron'ı yalnız bıraktı. Myron içini çekip arkasına yaslandı. Odanın kapısı açıldığı sırada, o da bu yaptıklarının onu-bekleterek-rahatlamasını-sağlama taktiği olduğunu düşünüyordu.

İçeri ilk giren bir kadındı. Balkabağı renginde bir ceketi, kot pantolonu, spor ayakkabıları ve ucundan bir top sallanan zincirli küpeleri vardı. Aklına gelen sözcük *sağlıklı* oldu. Başka bir şey değil. Sağlıklı. Her şeyi sağlıklıydı; konserve mısır sarısı rengindeki saçları bile. Onun yanında içeri giren adam ise komik derecede zayıf, sivri kavalı ve yağlı saçları olan biriydi. Ters çevrilmiş bir kurşunkalem gibi görünüyordu. Önce o konuştu.

"İyi günler Bay Bolitar," dedi Kurşunkalem.

"İyi günler."

"Ben Özel Ajan Rick Peck," dedi. "Bu da Özel Ajan Kimberly Green."

Turuncu ceketli Green kafesteki aslana yaklaşır gibiydi. Myron onu başıyla selamladı. O da aynı şekilde karşılık verdi, ama tavrı daha çok yapmadığı bir şey için özür dilemesini istemiş ve bunu bekleyen bir öğretmeninki gibiydi.

Kurşunkalem Peck devam etti. "Bay Bolitar, size birkaç soru sormak istiyoruz."

"Ne hakkında?"

Peck notlarına baktı ve okuyormuş gibi konuşmaya devam etti. "Bugün 24 Acre Yolu'ndaki evinde bir Stan Gibbs'i ziyaret ettiniz, değil mi?"

"İki Stan Gibbs'i ziyaret etmediğimi nereden biliyorsunuz?"

Peck ve Green birbirlerine baktı. Ardından Peck, "Lütfen Bay Bolitar, bize yardımcı olursanız mutlu oluruz. Bay Gibbs'i ziyaret ettiniz mi?"

"Ettiğimi biliyorsunuz," dedi Myron.

"Güzel, teşekkürler." Peck yavaşça bir şeyler yazdı. Sonra kafasını kaldırdı. "Ziyaretinizin sebebini öğrenmek isteriz."

"Neden?"

"Bay Gibbs yeni evine taşındığından beri onu ziyarete gelen ilk kişi sizsiniz."

"Hayır, neden bilmek istediğinizi soruyorum?"

Green kollarını birleştirdi. O ve Peck yine birbirlerine baktı. Peck, "Bay Gibbs'in soruşturması hâlâ devam ediyor," dedi.

Myron bekledi. Kimse bir şey söylemedi. "Bu pek çok şeyi açıklıyor."

"Şu anda tek söyleyebileceğim bu."

"Benim de."

"Pardon?"

"Siz daha fazlasını söylemiyorsanız, ben de daha fazlasını söyleyemem."

Kimberly Green ellerini masanın üzerine koydu, dişle-

rini gösterdi ve sanki onu ısıracakmış gibi öne eğildi. Mısır sarısı saçları Pert Plus kokuyordu. Gözlerini ona dikti ve ezberlediği bir repliği okudu. İlk kez konuşuyordu. "Bu oyunu bu şekilde oynayacağız, pislik herif. Biz sana sorular soracağız. Sen de dinleyip bize cevap vereceksin. Anladın mı?"

Myron başını salladı. "Sadece emin olmak istemiştim," dedi ona. "Sen kötü polisi oynuyorsun, değil mi?"

Peck sözü aldı. "Bay Bolitar, kimse sorun çıkarmak istemiyor. Ama bu konuda bizimle işbirliği yapmanızı çok isteriz."

"Tutuklu muyum?" diye sordu Myron.

"Hayır."

"O zaman hoşça kalın."

Ayağa kalkmaya yeltendi. Green karşısına dikilip onu geri oturttu. "Otur şuraya pislik." Sonra da Peck'e döndü. "Belki o da bu işin bir parçasıdır."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Yoksa neden sorularımızı cevaplamaktan kaçsın ki?"

Peck başını salladı. "Mantıklı. Bir işbirlikçi."

"Onu şimdi tutuklayabiliriz o zaman," dedi Green. "Onu bu gece tutalım, belki basına da sızar."

Myron ona baktı. "Nefesim kesildi," dedi. "Şimdi. Gerçekten. Korktum. Nefesim. Kesildi."

Green gözlerini kıstı. "Ne dedin sen?"

"Sakın bana," dedi Myron, "yardım ve yataklıktan suçlu olduğumu söyleme. En sevdiğimdir. Gerçekten bundan hüküm giyen var mı acaba?"

"Burada oyun oynadığımızı filan mı sanıyorsun?"

"Öyle sanıyorum. Bu arada, siz nasıl oluyor da 'özel ajan' oluyorsunuz? Size de bir günde uydurulmuş bir şey gibi gelmiyor mu? Özgüveni artırmak için tasarlanmış bir çocuk oyunu gibi. Seni ajanlıktan özel ajanlığa terfi ettiriyoruz Barney, sonra ne mi gelecek? Süper özel ajanlık."

Green yakasını düzeltip onun sandalyesini geri itti. "Hiç komik değilsin."

Myron yakasına yapışan ellere baktı. "Sen ciddi misin?"

"Denemek ister misin?" dedi.

Peck, "Kim," dedi.

Green onu umursamayıp Myron'dan gözlerini ayırmadı. "Çok ciddiyim," dedi.

Ses tonu sinirli olmaya çalışıyordu, ama daha çok korkak gibiydi. İçeri iki ajan daha girdi. Onu getiren dört adamla birlikte sekiz kişi etmişti. Bu gerçekten de büyük bir şeydi. Myron'ın ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Belki de Melina Garston cinayetiyle ilgiliydi. Ama o da şüpheliydi. Cinayetlerle yerel polisler ilgileniyordu. Bunun için federaller çağırılmazdı.

Yeni gelen adamlar farklı şekillerde Myron'a yüklendi, ama denedikleri her yolu Myron gayet iyi biliyordu. Tehdit etme, dostça davranma, övme, aşağılama, yardımcı olma, hor görme, sert, yumuşak, her şey. Lavaboya gitmesine izin vermediler, onu uzun süre tuttukları için özür diledikleri, bildikleri her şeyi denediler, ama hiçbiri işe yaramadı. Hepsi terlemeye başlamıştı, hatta gömlekleri leke olmuştu ve odayı ağır bir

koku kaplamıştı. Olaylar Myron'ın gerçek korku diye nitelendireceği bir noktaya doğru gidiyordu.

Kimberly Green gelip gidip Myron'ın üzerine çullanıyordu. Myron işbirliği yapmayı kabul etti, ama klişe bir tavırla: Cin bir kez lambadan çıktı mı, onu geri sokamazsınız. Neyi sorguladıklarını bilmiyordu. Konuşmanın Jeremy'ye yararı mı yoksa zararı mı dokunacağını bilmiyordu. Ama bir kez konuşursa, bir kez o sözcükler ağzından çıkarsa, onları geri alamayacağını biliyordu. O saatten sonra ne yaparsa yapsın durum değişmeyecekti. Şu ana dek yardım etmek istediysc dc edememişti. Daha fazlasını öğrenene dek de etmeyecekti. İlgili kişileri tanıyordu. Hızlıca kendine yetecek kadar bilgi edinebilir ve bir karar verebilirdi.

Bazen uzlaşmak çeneni kapalı tutmak demektir.

Ortalık sakinleştiğinde, Myron gitmek üzere hamle yaptı. Kimberly onun yolunu kesti. "Senin hayatını cehenneme çevireceğim," dedi.

"Beni bu şekilde mi gönderiyorsun?"

Myron onu tokatlamış gibi geri eğildi. Doğrulunca da başını salladı. "Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Çeneni kapalı tutmak, diye hatırlattı tekrar kendi kendine. Myron onun yanından geçip dışarı çıktı.

20

Arabadan Emily'yi aradı.

"Beni ektin sanmıştım," dedi.

Myron dikiz aynasına baktı ve arkasında yine federaller olabilir diye kontrol etti. Sorun yoktu. "Üzgünüm," dedi. "Bir şey çıktı."

"Donörle mi ilgili?"

"Sanmıyorum."

"Hâlâ Jersey'de misin?" diye sordu Emily.

"Evet."

"Gel o zaman. Yemeği ısıtayım."

Hayır demek istedi. "Tamam."

Franklin Lakes genişliyordu. Her şey genişlemişti. Evlerin çoğu yeni yapılıyordu; sonsuz çıkmaz sokaklı büyük tuğla malikâneler, araba yolunun girişinde küçük kapılar ve özenle budanmış çimler onları dışarıdan gerçekten de koruyordu. Evlerin içleri de genişliyordu. Helikopter sığacak ka-

dar büyük yemek odaları, uzaktan kumandalı perdeler, ortasında mermer ada tezgâh bulunan ve sinema büyüklüğünde oturma odalarına bakan Sub-Zero/Viking Stove mutfaklar, daima karmaşık modern eğlence merkezleri.

Myron zili çaldı ve kapı açıldı. Myron hayatında ilk kez oğluyla karşı karşıyaydı.

Jeremy ona gülümsedi. "Merhaba."

Güçlü ve tamamen yabancı bir duygu tesadüfen onu ele geçirmişti ve sinir sistemi bir anda erimeye başlamıştı. Diyaframı kasılmış ve ciğerleri durmuştu. Aynı şekilde kalbinin de durduğunu hissetmişti. Ağzı güçlükle açıldı ve adeta teknede, ölmek üzere olan bir balık gibiydi. Gözlerine yaşlar birikti.

"Sen Myron Bolitar'sın, değil mi?" dedi Jeremy.

Myron'ın kulaklarını deniz kabuğu uğultusu kaplamıştı. Güçlükle başını salladı.

"Babamla karşılıklı basketbol oynamışsın," dedi ve bu cümle Myron'ın yüreğini paramparça etti. "Üniversitedeyken, değil mi?"

Myron sonunda konuşabildi. "Evet."

Çocuk da başını sallayarak cevap verdi. "Güzel."

"Evet."

Bir korna sesi duyuldu. Jeremy sağa doğru eğilip Myron'ın arkasına baktı. "Beni almaya geldiler. Sonra görüşürüz."

Jeremy, Myron'ın yanından geçti. Myron hissizce döndü ve çocuğun araba yolunda koşuşunu izledi. Hayal gücü de olabilir, ama bu hali o kadar tanıdıktı ki. Myron'ın eski film-

lerinden. Yine içi acıdı. *Tanrım*...

Myron omzunda bir el hissetti, ama umursamayıp çocuğu izledi. Arabanın kapısı açıldı ve Jeremy'yi karanlığıyla yuttu. Sürücü tarafının penceresi açıldı ve görünen güzel bir kadın, "Üzgünüm Em, geciktim," dedi.

Myron'ın arkasından da Emily, "Sorun değil," diye karşılık verdi.

"Sabah okula onları ben bırakırım."

"Harika."

El salladıktan sonra güzel kadın pencereyi kapattı. Araba yoluna devam etti ve Myron da gözden kaybolana dek onu izledi. Emily'nin gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Yavaşça ona döndü.

"Bunu neden yaptın?"

"Şimdiye kadar gitmiş olur sanıyordum," dedi Emily.

"O kadar aptal mı görünüyorum?"

Emily bir adım geri gitti. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Geri gitmek istedi, ama kafası kazan gibi olmuştu ve içinden gelen sesle birlikte onu merdivenlere kadar takip etti. Emily onu modern taş baskı resimlerle bezeli karanlık bir koridora yönlendirdi. Bir odanın önünde durdu, kapıyı ve ardından da ışığı açtı. Oda genç odasıydı ve sanki biri bütün eşyaları odanın ortasına toplayıp ardından da üzerlerine bir el bombası bırakılmış gibiydi. Duvarlardaki posterler, Michale Jordan, Keith Van Horn, Greg Downing, Austin Powers, YEAH BABY! cümlesi, gelişi güzel asılmıştı hepsinin üzer-

lerinde eksik raptiyeler vardı. Dolabın kapağında bir basket potası asılıydı. Masanın üzerine bir bilgisayar vardı ve masa lambasının üzerinde de bir beyzbol şapkası duruyordu. Mantar panoda, her biri dev raptiyelerle asılı aile resimleri ve Jeremy'nin kız kardeşinin boya kalemleriyle yaptığı resimler vardı. Futbol topları, imzalı beyzbol topları, ucuz kupalar, bir çift mavi kurdele ve içlerinden birinin havası kaçmış üç tane basketbol topu vardı. Raflar dolusu bilgisayar oyunu CD-ROM'u ve toplanmamış yatağın üzerinde bir Game Boy, bir kısmı açılmış ve yüzüstü çevrilmiş şaşırtıcı sayıda kitap vardı. Kıyafetler savaş yaralıları gibi yerlere atılmıştı; çekmeceler yarı açıktı ve gömlekler ile iç çamaşırları, kaçarken yakalanmışlar gibi çekmecenin kenarında asılı duruyorlardı. Oda, tuhaf şekilde rahatlatıcı olan çocuk çorabı gibi kokuyordu.

"Çok pasaklı," dedi. Ardından da, "Senin gibi," diye ekledi.

Myron hiçbir şey demedi.

"Çekmecesinde Oxy 10 bulunduruyor," dedi Emily. "Bilmediğimi sanıyor. Geceleri aşk yüzünden uyuyamayacak çağlarda, ama henüz hiçbir kızı öpmedi." Mantar panoya doğru gitti ve Jeremy'nin fotoğraflarından birini eline aldı. "Çok güzel, değil mi?"

"Bu hiç işe yaramıyor Emily."

"Anlamanı istiyorum."

"Neyi anlamamı?"

"Kimse onu öpmedi. Ölüp gidecek ve daha hiçbir kızla öpüşmedi."

Myron ellerini kaldırdı. "Ne söylememi bekliyorsun ki?"

"Anlamaya çalış, olur mu?"

"Melodrama gerek yok. Anlıyorum."

"Hayır Myron, anlamıyorsun. Gece olup da geçmişi düşündüğünde, bunu iç karartıcı bir hata olarak görüyorsun. Biz bir günah işledik ve bunun bedelini de ağır şekilde ödüyoruz. Eğer geçmişe gidip o trajik hayatı telafi edebilecek olsaydık... Bu sana da çok *Hamlet* ya da *Macbeth* gibi gelmiyor mu? Mahvolmuş basketbol kariyerin, Greg'in geleceği, evliliğimiz, her şey o bir anlık şehvetle mahvoldu."

"Şehvet değildi."

"Bu tartışmaya tekrar girmeyelim. Ne olduğu umurumda değil. Şehvet, aptallık, korku, kader. Ne demek istersen öyle olsun, ama ben asla geri dönmek istemiyorum. O hata benim başıma gelen en güzel şey. Jeremy, oğlumuz, o pislikten doğdu. Ne dediğimi duyuyor musun? Onun için milyonlarca kariyeri ve evliliği feda edebilirim."

Ona meydan okuyan gözlerle baktı. Myron hiçbir şey söylemedi.

"Ben dindar biri değilim ve kadere filan da inanmam," diye devam etti. "Ama belki de bir şansımız olabilirdi. Belki de böylesine harika bir şey oluşturmanın tek yolu, bu olayı bu kadar çok yıkımla çevrelemekti."

Myron odadan çıkmak üzere yürüdü. "Bu işe yaramıyor," dedi tekrar.

"Evet," dedi, "yaramıyor."

"Benim donörü bulmamı istiyorsun. Ben de bunu yapmaya çalışıyorum. Ama bu tür şeyler işimi hiç işimi kolaylaştırmıyor. Benim uzakta kalmam lazım."

"Hayır Myron, yanımızda olmalısın. Duygusal davranmalısın. Durumun vahametini, sana kapıyı açan o güzel çocuğun, oğlumuzun, bir kızı öpemeden ölecek olduğunu anlamalısın." Myron'a yaklaştı, gözlerini ona dikti ve Myron daha önce onun gözlerinin bu kadar parlak olduğunu hiç görmediğini fark etti.

"Duke'teki her maçını izledim," dedi. "Sana o sahada âşık oldum, ama takımın yıldızısın, çok havalısın ya da çok atletiksin diye değil. Orada sadece kendin gibi ve duygusal olduğun için. Daha duygusal oldukça, üzerindeki baskı arttıkça daha iyi oynuyordun. Eğer oyun iyi gidiyorsa, ilgini kaybediyordun. Önemsemeye ihtiyacın vardı. Saniyeler kala takıma maç kazandırmışlığın var. Tek yapman gereken kontrolü eline almak."

"Bu maç değil Emily."

"Doğru," dedi. "Bahisler daha yüksek. Duygular da daha yoğun olmalı. Çaresiz hissetmeni istiyorum Myron. İşte o zaman en iyisi oluyorsun."

Jeremy'nin fotoğrafına baktı ve daha önce hiç hissetmediği şeyler hissettiğini gayet iyi biliyordu. Göz kırptı, dolap kapağındaki aynadan yüzünün halini zihnine kaydetti ve bir an aynada babasının yansımasını gördü.

Emily ona sarıldı. Kafasını onun omzuna gömüp ağlamaya başladı. Myron dimdik duruyordu. Alt kata inmeden

önce birkaç dakika öyle kaldılar. Yemekteyken, Emily ona Jeremy'den bahsetti ve hikâyeler anlattı. Kanepeye geçip fotoğraf albümlerini açtılar. Emily kanepede bacaklarını altına topladı ve kafasını kolçağa koyduğu koluna yaslayarak anlatmaya devam etti. Myron'ı kapıya doğru geçirdiğinde saat neredeyse iki olmuştu. El elelerdi.

"Dr. Singh'le konuştuğunu biliyorum," dedi kapı açıkken.

"Evet."

Derin bir nefes verdi. "Sadece bunu söyleyecektim."

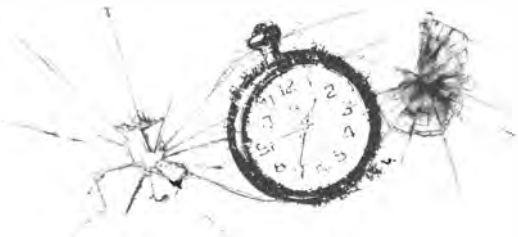
"Tamam."

"Takip etmeye devam ediyorum. O evde yapılan testlerden aldım. En iyi hamile kalma günü Perşembe günü olacak."

Ağzını açtı, ama Emily onu eliyle durdurdu.

"Buna karşı olan düşüncelerini biliyorum, ama bu Jeremy'nin son şansı olabilir. Hiçbir şey söyleme. Sadece bunu bir düşün."

Kapıyı kapattı. Myron birkaç dakika bakakaldı. Jeremy'nin kapıyı açtığı anı, yamuk gülümsemesini gözünde canlandırmaya çalıştı, ama o görüntü çoktan bulanıklaşmıştı ve hızla da soluyordu.

21

Sabah ilk iş Myron, Terese'yi aradı.

Hâlâ cevap yoktu. Myron telefona söylendi. "Reddediliyor olabilir miyim?" diye sordu Win'e.

"Şüphelerim var," dedi Win. İpek pijama, sabahlığı ve terlikleriyle gazete okuyordu. Eline bir de pipo verilse, pekâlâ Noël Coward'ı oynayabilirdi.

"Böyle söylemenin sebebi ne?"

"Bizim Bayan Collins belli ki doğrudan kestirip atıyor," dedi Win. "Eğer kötü bir şey olsaydı zaten kokusu burnuna gelirdi."

Win sayfayı çevirdi.

"Peki ne yapacak?"

Win işaret parmağını çenesine götürdü. "Siz ilişki insanlarının kullandığı bir tabir vardı, neydi o? Ha, evet. Zaman. Belki de biraz zamana ihtiyacı vardır."

"Zamana ihtiyacım var demek, reddetmekle aynı şey."

"Evet, her neyse işte." Win bacak bacak üstüne attı. "Konuyla ilgilenmemi ister misin?"

"Neyle?"

"Bayan Collins'in ne yaptığıyla yani."

"Hayır."

"Peki," dedi Win. "Devam edelim, değil mi? FBI'la karşılaşmanı anlat."

Myron sorguyu yeniden anlattı.

"Yani ne istediklerini bilmiyoruz," dedi Win.

"Doğru."

"Hiçbir ipucu da yok mu?"

"Hiçbir şey yok. Korkmuş olmaları dışında."

"Meraklandım."

Myron başını salladı.

Win çayından bir yudum aldı. Şahit olduğu korkular da gelmişti aklına. Win'in resmi yemek odasında oturmuş, gümüş çay setini kullanıyorlardı. Viktoryen, maun ağacından yapılmış, aslanpençesi şeklinde ayakları olan masa, gümüş çay seti, gümüş sütlük, Cap'n Crunch ve Oreo kutuları ve aklınıza gelebilecek her şey. "Bu durumun zaman kaybı olduğunu düşünüyorum. Birkaç arama yapacağım, sonrasında öğreniriz."

"Teşekkürler."

"Stan Gibbs ve bizim donörümüz arasında bir bağlantı bulacağımızdan hâlâ emin değilim."

"Bu uzun bir atış," diye ona katıldı Myron.

"Dahası var. Bir köşe yazarı bir seri insan kaçakçısıyla

ilgili bir hikâye uyduruyor ve sonra ne oluyor? O uydurma karakter birden donör çıkıyor."

"Stan Gibbs hikâyenin gerçek olduğunu iddia ediyor."

"Hâlâ mı?"

"Evet."

Win çenesini ovuşturdu. "E o zaman neden kendini savunmamış?"

"Hiç bilmiyorum.

"Belki de suçlu olduğu içindir," dedi Win. "Bu adam, her şeyden önce, bencil biri. Kendini korumaya çalışıyor. İçgüdüsel bir durum. Kendini ateşe atmıyor. Kendini korumayı her şeyin üstünde tutuyor."

"Diyelim ki insan doğasıyla ilgili bu parlak fikrine katıldım, insanın kendini koruma içgüdüsüyle yalan söylemesi de mümkün değil mi?"

"Elbette ki mümkün," dedi Win.

"İnsan kaçakçısının romanı kopyaladığı gibi bir savunma var madem, Stan, hele de kendisi hırsızlıkla suçlanırken, bunu neden kendini savunmak için kullanmamış ki?"

Win başını salladı. "Düşünme şeklini sevdim."

"Alaycı, evet."

İç hat çaldı. Win düğmeye bastı ve kapıcı Esperanza'nın geldiğini söyledi. bir dakika sonra da Esperanza kapıdan içeri girdi, bir sandalyeye oturdu ve kendine Oreo kahvaltı gevreğinden koydu.

"Neden hep buna kahvaltının vazgeçilmesi derler ki?" diye sordu Esperanza. "Her seferinde, aynı kahvaltı gevreği.

Ne ki bu şimdi?"

Kimse cevap vermedi. Win'e dönüp, "Onun haklı olmasından nefret ediyorum," dedi.

"Kötü alamet," dedi Win.

Myron, "Haklı mıymışım?" diye sordu.

Myron'a döndü. "Dennis Lex'le ilgili okul araştırmasını yaptım. Kardeşlerinin ya da ailesinin gittiği bütün okulları inceledim. Hiçbir şey bulamadım. Üniversite, lise, ortaokul, hatta ilkokul. Dennis Lex'e dair hiçbir iz yok."

"Ne hariç?" dedi Myron.

"Anaokulu."

"Dalga geçiyorsun."

"Hayır."

"Anaokulunu mu buldun?"

"Sadece güzel bir kalçadan ibaret değilim," dedi Esperanza.

Win, "Benim için değil," dedi.

"Çok tatlısın Win."

Win hafifçe kafasını eğdi.

"Bayan Peggy Joyce," dedi Esperanza. "Hâlâ East Hampton'daki Shady Wells Montessori Anaokulu'nda öğretmenlik yapıyor ve orayı yönetiyormuş."

"Dennis Lex'i hatırlıyor mu?" diye sordu Myron. "Otuz yıl öncesinden."

"Elbette." Esperanza ağzına bir kaşık dolusu kahvaltılık gevrek atarken Myron'a bir kâğıt uzattı. "Bu onun adresi. Bu sabah bekliyor seni. Dikkatli sür, duydun mu beni?"

22

Araç telefonu çaldı.

"Yaşlı adam yalan söylüyor." Arayan Greg Downing'di.

"Ne?"

"Bunak adam yalan söylüyor."

"Nathan Mostoni'den mi bahsediyorsun?"

"Tanrı aşkına, başka hangi yaşlı adamı takip ediyorum ben?"

Myron telefonu diğer kulağına aldı. "Yalan söylediğini düşünmene sebep olan nedir Greg?"

"Çok şey."

"Ne gibi?"

"Kan merkezinden haberi olmayan Mostoni'den başlayayım. Bu sana mantıklı geliyor mu?"

Karen Singh'i, onun adanmışlığını ve cesaretini düşündü. "Hayır," dedi Myron, "ama bunu daha önce de konuşmuştuk; kafası karışmış olabilir."

"Ben hiç öyle düşünmüyorum."

"Neden?"

"Nathan Mostoni sıklıkla tek başına dışarı çıkıyor, tek bir şey için. Bazen sarsak görünüyor, ama çoğunlukla iyi durumda. Alışveriş yapıyor. İnsanlarla konuşuyor. Normal biri gibi giyiniyor."

"Bu hiçbir anlama gelmez," dedi Myron.

"Gelmez mi? Bir saat önce dışarı çıktı, tamam mı? Ben de eve yaklaştım, pencerenin dibine kadar gittim, sonra da donörün numarası diye aldığın numarayı çevirdim."

"Ve?"

"Ve evin içinde o telefonun çaldığını duydum."

Bu Myron'ı durdurmuştu.

"Şimdi ne yapmamız gerek sence?" diye sordu Greg.

"Emin değilim. Evde başka birini gördün mü?"

"Kimse yoktu. Mostoni dışarı çıktı, ama evde kimse yok. Sana bir şey daha söyleyeceğim. Artık daha genç görünüyor. Bunu başka nasıl ifade edebilirim, bilmiyorum. Çok tuhaf. Sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Bilemiyorum."

"Bu da bir cevap Myron."

"Tek cevabım."

"Sence Mostoni'yle ilgili ne yapmalıyız?"

"Esperanza'dan geçmişini araştırmasını isteyeceğim. Bu sırada senin elin de onun üzerinde olsun."

"Zaman burada çok yavaş geçiyor Myron."

"Biliyorum. İletişimde kalalım."

Telefonu kapattı ve radyoyu açtı. Chaka Khan'dan "Ain't Nobody Love You Better" çalıyordu. Eğer bu şarkıyı ayaklarınızı hareket ettirmeden dinleyebiliyorsanız, ritim duygunuzda ciddi sorun var demektir. Long Island Ekspres Yolu'na çıktı ve yol bugün şaşırtıcı derecede açıktı. Çoğunlukla bu yol birkaç dakikada bir kıpırdayan dev bir park yeri gibi olurdu.

İnsanlar Hamptons'ın, bütün Manhattanlılar'ın her şeyden kaçıp diğer Manhattanlılar'la buluştuğu en iyi sezonu da ölü sezonu olan bir yazlık yer olduğunu söyler. Bunu zaten bütün yazlık mekânlar için duyarsınız. İnsanlar, çoğunlukla da tatilciler, yüksek sezonda ağlayıp sızlayıp, kalabalıktan uzak bir nirvananın hayalini kurar. Ama, Myron'ın asla anlayamadığı bir şey var ki, düşük sezonda kimse Hamptons'ta olmaz. Hiç kimse. Merkezinde in cin top oynar. Dükkân sahipleri iç çekip durur ve hiçbir şeyde indirim olmaz. Restoranlar elbette ki daha sakin olur, hatta bazıları kapanır. Ama dürüst olmak gerekirse, havası ve plajları, sırf insanları izlemek için bile buraya gelmeye değer. Kim kışın bir Long Island plajına gider ki?

Okul, eski ve mütevazı evlerin bulunduğu bir yerleşim bölgesindeydi ve burada yaşayanlar Nick and Toni's'te Alec ve Kim'le takılmayan gerçek Long Islandlılar'dı. Myron bir kilise otoparkına park etti ve bölge papazının bulunduğu bodrum katına doğru kendisini yönlendiren basamaklardan indi. Kat görevlisini andıran genç bir kadın Myron'ı karşıladı. Myron da ona önce adını, ardından da Bayan Joyce'u gör-

meye geldiğini söyledi. Genç kadın başını sallayıp onu takip etmesini söyledi.

Oranın bir anaokulu olduğu düşünülünce, koridor fazla sessizdi. *Anaokulu*. Yeni bir terim daha. Myron'ın zamanında bunlara gündüz bakımevi deniyordu. Myron bu ismin ne zaman değiştiğini ve neden değiştiğini merak etmişti. Profesyonel bakıcılar mı değiştirmişti? Emziren anneler mi? Belki de biberon kullanan çocuklar?

Hâlâ sessizdi. Belki de okul tatildeydi ya da öğle uykusu zamanıydı. Myron kat görevlisine tam soracaktı ki, kadın bir kapıyı açtı. Myron içeri baktı. Yanılmıştı. Oda çocuk doluydu ve hiç yoksa yirmi tane çocuk kendi başlarına ve sessizce oyun oynuyordu. Yaşlıca bir öğretmen Myron'a gülümsedi. Yanındaki, beraber oynadığı çocuğa bir şeyler fısıldadı ve ayağa kalktı.

"Merhaba," dedi Myron'a yumuşak bir ses tonuyla.

"Merhaba," diye fısıltıyla cevap Myron da.

Genç kadına doğru eğildi. "Bayan Simmons, Bayan McLaughlin'e yardım edebilir misiniz?"

"Elbette."

Peggy Joyce'un üzerinde, boğazına kadar düğmeli bir bluz ve üstünde açık sarı bir kazak vardı. Yakası fırfırlıydı. Boynundaki zincirden sarkan, yakın gözlükleri vardı. "Ofisimde konuşabiliriz."

"Tamam." Onu takip etti. Çocuksuz bir yermiş gibi sessizdi hâlâ. Myron, "Bu çocuklara Valium mu veriyorsunuz?" diye sordu.

Kadın gülümsedi. "Sadece küçük bir Montessori."

"Küçük bir ne?"

"Çocuğunuz yok, değil mi?"

Bu soru karşısında yutkunmuştu, ama yine de olumsuz cevap verdi.

"Bu, İtalya'nın ilk kadın fizikçisi Dr. Maria Montessori tarafından ortaya atılmış bir öğretme felsefesi."

"Görünen o ki, işe yarıyor."

"Sanırım."

"Çocuklar evde de böyle mi davranıyor?"

"Tanrım, hayır. Doğruyu söylemek gerekirse, bu çok azı dışında gerçek hayata yansımıyor."

İçinde bir ahşap masa, üç sandalye ve bir dosya dolabı bulunan ofise geçtiler.

"Burada ne kadar zamandır öğretmenlik yapıyorsunuz?" diye sordu Myron.

"Bu kırk üçüncü yılım."

"Vay canına."

"Evet."

"Çok fazla değişim görmüş olmalısınız?"

"Çocuklarda mı? Hiç görmedim. Çocuklar değişmez Bay Bolitar. Beş yaşındaki bir çocuk daima beş yaşındaki bir çocuktur."

"Hep masum."

Başını kaldırdı. "Benim kullanacağım sözcük 'masum' olmazdı. Çocuklar tamamen benlikten ibarettir. Onlar, Tanrı'nın bu yemyeşil dünyasındaki belki de en doğal, en başına

buyruk canlılarıdır."

"Bir okul öncesi öğretmeni için tuhaf bir bakış açısı."

"Dürüst bir bakış açısı."

"Peki siz hangi sözcüğü kullanırdınız?"

Bir an düşündü. "Eğer ısrar edecek olursanız, 'şekilsiz' derim ya da 'gelişmemiş'. Yani çektiğiniz, ama henüz üzerinde oynamadığınız bir fotoğraf gibi."

Myron başını salladı; kadının anlattıklarından hiçbir şey anlamamıştı. Peggy Joyce'un az da olsa ürkütücü bir yanı vardı.

"*Gerçekte İhtiyacım Olan Her Şeyi Anaokulunda Öğrendim* adlı kitabı biliyor musunuz?" diye sordu.

"Evet."

"Bu doğru, ama sizin düşündüğünüz şekilde değil. Okul, çocukları kendi sıcak aile kozalarından çıkarır. Okul onlara kabadayılık yapmayı ve kendilerine de o şekilde davranılacağını öğretir. Okul onlara, anne ve babalarının onlara özel olduklarını söylerken yalan söylediklerini öğretir."

Myron hiçbir şey söylemedi.

"Buna katılmıyor musunuz?"

"Ben okul öncesi öğretmenliği yapmıyorum."

"Çok kaçamak bir cevap oldu Bay Bolitar."

Myron omuz silkti. "Sosyalleşmeyi öğreniyorlar. Bu zor bir derstir. Her zor ders gibi, önce yanlış yapmadan doğruyu öğrenemezsin."

"Başka bir deyişle, sınırları mı öğreniyorlar?"

"Evet."

"Enteresan. Belki de doğru. Az önce verdiğim fotoğraf işleme sürecini hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

"Okul sadece fotoğrafı işler. Çekmez."

"Tamam," dedi Myron, onun düşünce biçimini öğrenmekten kaçınarak.

"Demek istediğim, çocuklar buradan çıkıp da hazırlık sınıfına geçtiklerinde çoğu şeyi belirlenmiş oluyor. Kimin başarılı olacağını, kimin başarısız olacağını, kimin mutlu olacağını, kimin sonunun hapishane olacağını söyleyebilirim ve yüzde doksan da haklı çıkarım. Hollywood ve video oyunları da elbette ki etkili olacaktır, bilemem. Ama genellikle hangi çocuğun aşırı derecede şiddet içeren filmleri izleyip bu tür oyunlar oynayacağını söyleyebilirim."

"Tüm bunları çocuklar beş yaşındayken söyleyebiliyor musunuz?"

"Çoğunlukla evet."

"Bunu hissediyorsunuz yani? Bunu değiştirme yetileri yok mu?"

"Yeti mi? Muhtemelen var. Ama zaten bir yola girmiş durumdalar ve hâlâ değiştirebilecekken, çoğu bunu yapmaz. O yolda kalmak daha kolaydır."

"O zaman size o klasik soruyu sorayım: Doğa mı, eğitim mi?"

Gülümsedi. "Bu soru bana hep sorulur."

"Ve?"

"Ben eğitim diye cevap veririm. Neden, biliyor musunuz?"

Myron başını salladı.

"Eğitime inanmak Tanrı'ya inanmak gibidir. Yanılabilirsiniz, ama hatalarınızı düzeltme şansınız vardır." Ellerini birleştirip öne eğildi. "Şimdi, sizin için ne yapabilirim Bay Bolitar?"

"Dennis Lex adında bir öğrenci hatırlıyor musunuz?"

"Bütün öğrencilerimi hatırlarım. Bu sizi şaşırtır mı?"

Myron kadının bir laf kalabalığına daha girmesini istemiyordu. "Lex ailesinin diğer çocuklarına da öğretmenlik yaptınız mı?"

"Hepsine yaptım. Babaları, kitabı en çok satanlar listesine girince çok fazla değişiklik yaptı. Ama onları buradan almadı."

"O zaman bana Dennis Lex'le ilgili neler söyleyebilirsiniz?"

Arkasına yaslandı ve Myron'ı ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Kabalık etmek istemem, ama bana tüm bunları neden sorduğunuzu ne zaman söyleyeceksiniz? Sizinle konuşuyorum, çünkü buraya özel bir nedenden ötürü geldiğinizi düşünüyorum."

"Neymiş o özel neden Bayan Joyce?"

Gözleri kısıldı. "Benimle oyun oynamayın Bay Bolitar."

Haklıydı. "Dennis Lex'i bulmaya çalışıyorum."

Peggy Joyce hiçbir şey demedi.

"Bunun kulağa çok tuhaf geldiğini biliyorum," diye devam etti. "Ama tek bildiğim, anaokulundan sonra yer yarılmış, içine girmiş sanki."

Kadın gözlerini uzakta bir noktaya dikti ve Myron'ın nereye baktığına dair hiçbir fikri yoktu. Duvarlarda hiç fotoğraf, diploma ya da çocukların çizdiği resimlerden yoktu. Sadece soğuk duvar. "Sonra değil," dedi sonunda, "okuldayken."

Kapı çalındı. Peggy Joyce, "İçeri gelin," dedi. Genç görevli, Bayan Simmons, yanında küçük bir çocukla içeri girdi. Çocuğun başı öne eğilmişti ve ağlıyordu. "James'in biraz zamana ihtiyacı var," dedi Bayan Simmons.

Peggy Joyce onaylarcasına başını salladı. "Bırakalım da biraz minderin üzerinde uzansın."

James, Myron'a baktı ve sonra Bayan Simmons'la beraber uzaklaştı.

Myron, Peggy Jones'a döndü. "Dennis Lex'e ne oldu?"

"Bu, otuz yıldır birinin gelip de sormasını beklediğim soru," dedi.

"Cevabı ne?"

"Önce bana onu neden aradığınızı söyleyin."

"Bir kemik iliği donörünü bulmaya çalışıyorum. O kişi Dennis Lex olabilir." Ona mümkün olduğunca az detay verdi. Myron bitirince de kadın kemikli elini yüzüne götürdü.

"Size yardım edebileceğimi sanmıyorum," dedi. "Çok uzun zaman oldu."

"Lütfen Bayan Joyce. Eğer onu bulamazsam bir çocuk hayatını kaybedecek. Siz bana yol gösterebilecek tek kişisiniz."

"Ailesiyle konuştunuz mu?"

"Sadece kız kardeşi Susan ile."

"Size ne anlattı?"

"Hiçbir şey."

"Buna ek olarak ne anlatacağımı bilemiyorum."

"Bana Dennis'in nasıl bir çocuk olduğunu anlatarak başlayabilirsiniz."

İçini çekti ve yavaşça ellerini bacaklarının üzerine koydu. "Lex ailesinin diğer çocukları gibiydi; parlak zekâlı, düşünceli ve belki de o yaşta çocuk için çok fazlasıydı. Çoğu öğrencinin biraz da olsa büyümesine gayret ederim. Lex kardeşler için bu söz konusu bile olmadı."

Myron onu cesaretlendirmek istercesine başını salladı.

"Dennis en küçükleriydi. Bunu biliyorsunuzdur muhtemelen. Ağabeyi Bronwyn'la aynı zamanda buradaydı. Susan daha büyüktü." Durdu ve bir anda geçmişe gitti sanki.

"Ona ne oldu?"

"Bir gün o ve Bronwyn okula gelmedi. Babası beni arayıp, planda olmayan bir seyahate çıktıklarını söyledi."

"Nereye?"

"Söylemedi. Çok detay da vermedi."

"Pekâlâ, devam edin."

"Hepsi bu Bay Bolitar. İki hafta sonra Bronwyn okula geri döndü, ama Dennis'i bir daha hiç görmedim."

"Babasını aradınız mı?"

"Elbette."

"Ne dedi?"

"Dennis'in okula geri dönemeyeceğini söyledi."

"Ona sebebini sordunuz mu?"

"Tabii ki, ama...siz hiç Raymond Lex'le karşılaştınız mı?"

"Hayır."

"Onun gibi bir adama çok fazla soru soramazsınız. Evde eğitimle ilgili bir şeyler söyledi. Biraz üzerine gittiğimde de bunun beni ilgilendirmediğini söyledi. Yıllarca o aileyi takip etmeye çalıştım, hatta buradan taşındıklarında bile. Ama aynı sizin gibi, Dennis'le ilgili hiçbir şey öğrenemedim."

"Sizce ne olmuş olabilir?"

Ona baktı. "Öldüğünü düşünüyorum."

Ağzından çıkan sözcükler, onu şaşırtmasa da, sanki ofisteki tüm havayı emip almıştı.

"Neden?" diye sordu Myron.

"Hasta olduğunu, onu okuldan alma sebeplerinin de bu olduğunu düşündüm."

"Bay Lex böyle bir şeyi neden gizlesin ki?"

"Bilmiyorum. Romanı en çok satanlar listesine girdikten sonra, paranoyaklık derecesinde mahremiyet takıntısı oldu. Aradığınız donörün Dennis Lex olduğundan emin misiniz?"

"Hayır, emin değilim."

Peggy Joyce parmaklarını uzattı. "Durun bir dakika, ilginizi çekeceğini düşündüğüm bir şey var." Ayağa kalktı ve bir dosya çekmecesini açtı. Biraz baktıktan sonra dosyaların birini çıkarıp göz gezdirdi. Dirseğiyle çekmeceyi itti. "Bu, Dennis ayrılmadan iki ay önce çekilmişti."

Myron'a eski bir sınıf fotoğrafı uzattı ve çekildiği zaman düşünülünce, rengi o kadar da solmamıştı. Fotoğrafta iki öğretmen ve on beş çocuk vardı; öğretmenlerden biri de

oldukça genç yaştaki Peggy Joyce'tu. Yıllar ona zalim davranmamıştı, ama yine de onca yıl geçmişti. Küçük, siyah bir tabelada SHADY WELLS MONTESSORI ANAOKULU ve yıl yazıyordu.

"Dennis hangisi?"

Ön sırada oturan çocuklardan birini gösterdi. Prens Valiant saç kesimi vardı ve ağız dolusu gülümsüyordu. "Bunu alabilir miyim?"

"Eğer işinize yarayacaksa."

"Yarayabilir."

Başını salladı. "Çocukların yanına dönsem iyi olacak."

"Teşekkür ederim."

"Siz anaokulunuzu hatırlıyor musunuz Bay Bolitar?"

Myron başını salladı. "Livingston, New Jersey'deki Parkview Gündüz Bakımevi."

"Peki ya öğretmenleriniz? Hepsini hatırlıyor musunuz?"

Myron bir an düşündü. "Hayır."

Kadın, Myron doğru cevap vermiş gibi başını salladı. "Bol şans," dedi.

23

AgeComp. Yaş büyütme yazılımı da diyebilirsiniz.

Myron, Lucy Mayor adında kayıp bir kadını ararken bu programı biraz öğrenmişti. Olay dijital görüntülemedeydi. Myron'ın tek yapması gereken –ofistelerse bu işi Esperanza yapıyordu– sınıf fotoğrafını alıp bilgisayarda taramaktı. Sonra da Photoshop veya Picture Publisher gibi bilindik yazılım programlarını kullanarak küçük Dennis Lex'in fotoğrafını büyütecekti. Genellikle kayıp çocukları bulmak için kullanılan AgeComp da işin geri kalanını yapacaktı. AgeComp, ileri matematiksel algoritmaları kullanarak, kayıp çocuğun fotoğrafını genişletip harmanlayarak bugün neye benzediğine dair bir fotoğraf ortaya çıkarıyordu.

Doğal olarak işin çoğu şansa kalmıştı. Yaralar, yüzdeki değişimler, sakal ve bıyık, plastik cerrahi, saç tipi ya da eski hali, saç dökülmesi gibi unsurlar vardı, ama yine de sınıf fotoğrafı ciddi bir yol gösterici olacaktı.

Manhattan'a geri döndüğünde, cep telefonu çaldı.

"Federallerle konuştum," dedi Win.

"Ve?"

"Senin izlenimin doğru."

"Hangi izlenimim?"

"Gerçekten korkmuşlar."

"PT ile konuştun mu?"

"Konuştum. Beni doğru kişiye yönlendirdi. Yüz yüze görüşmeyi istediler."

"Ne zaman?"

"Hemen. Biz aslında senin ofisinde bekliyoruz."

"Federaller şu anda benim ofisimde mi?"

"Doğru."

"Beş dakikaya oradayım."

On dakika kadar sürdü. Asansörün kapısı açıldığında Esperanza, Koca Cyndi'nin masasında oturuyordu.

"Kaç kişiler?" diye sordu.

"Üç," dedi Esperanza. "Sarışın bir kadın, çok güçlü bir adam ve bir de takım elbiseli."

"Win de onlarla mı?"

"Evet."

Ona fotoğrafı verdi ve Dennis Lex'i gösterdi. "Buna ne kadar ileri dönük yaşlandırma yapabiliriz?"

"Tanrım, ne zaman çekilmiş bu?"

"Otuz yıl önce."

Esperanza kaşlarını çattı. "Yaşlandırmayla ilgili bilgin var mı?"

"Biraz."

"Çoğunlukla kayıp çocukları bulmak için kullanılıyor," dedi. "Genellikle de beş ya da on yıl yaşlandırmak için."

"Ama yine de bir şeyler bulabiliriz, değil mi?"

"Kabataslak da olsa, evet." Tarayıcıyı açtı ve fotoğrafı yüzüstü yerleştirdi. "Eğer laboratuvardalarsa, gün bitmeden alırız. Fotoğrafı kesip e-mail ile göndereceğim."

"Bu işi sonraya bırak," dedi kapıyı gösterip. "Federalleri bekletmemeliyiz. Bizim vergi paralarımız, malum."

"Beni de mi istiyorsun?"

"Sen burada olan her şeyin bir parçasısın Esperanza. Elbette ki seni de istiyorum."

"Anladım," dedi. Sonra da, "Şimdi de bana kendimi çok özel hissettirdiğin için ağlamam mı gerekiyor?" dedi.

Zeki kadın.

Myron ofis kapısını açtı. Esperanza da onu takip etti. Win, Myron'ın masasına oturmuştu ve muhtemelen bunu, federallerden biri yapmasın diye yapmıştı. Win, adeta bir doberman gibi bulunduğu mekânı sahiplenirdi. Kimberly Green ve Rick Peck, uykusuzluktan torba torba olmuş gözlerle ve zoraki gülümsemelerle beraber yerlerinden kalktı. Üçüncü federal yerinde kaldı, ayağa kalkmadı ve hatta gelenin kim olduğuna bakmak için dönmedi bile. Myron onun yüzünü gördü ve yutkundu.

Vay be!

Win, Myron'ı izliyordu, yüzünde bir gülümseme belirmişti. Takım elbiseli adam, Eric Ford, FBI'ın müdür vekiliydi.

Onun varlığı tek bir anlama geliyordu: Bu iş büyük bir işti.

Kimberly Green parmağıyla Esperanza'yı işaret edip "Onun burada ne işi var?" dedi.

"O benim ortağım," dedi Myron. "Ayrıca parmakla göstermek çok ayıptır."

"Ortağın mı? Bunun bir iş anlaşması olduğunu filan mı sanıyorsun?"

"O da odada kalıyor," dedi Myron.

"Hayır," dedi Kimberly Green. Hâlâ kulağında o zincirli küpeler ve üzerinde kot pantolon vardı. Üstüne de siyah bir boğazlı kazak giymişti, ama bu kez ceketi nane yeşiliydi. "Seninle ve oradaki Bay Elacık Kemiği" Win'i işaret etti, "ile konuşmaya can atmıyoruz, ama en azından bir açıklama yap. Onu tanıyoruz. Gitsin."

Win'in gülümsemesi iyice belirginleşti ve kaşları hızla inip kalkıyordu. Bay Elmacık Kemiği. Bunu sevmişti.

"Gitsin," dedi Green tekrar.

Esperanza omuz silkti. "Sorun değil," dedi.

Myron bir şey söyleyecek oldu, ama Win başını salladı. Haklıydı. Bunu daha önemli savaşlar için saklayacaktı.

Esperanza ofisten çıktı. Win ayağa kalktı ve sandalyeyi Myron'a bıraktı. Myron'ın sağ tarafında, her an hazır şekilde ayakta bekledi. Green ve Peck kıpır kıpırdı. Myron, Eric Ford'a döndü. "Tanıştığımızı sanmıyorum."

"Ama kim olduğumu biliyorsun," dedi Ford. Ses tonu soft-rock DJ'lerininkini andırıyordu.

"Evet."

"Ben de senin kim olduğunu biliyorum," dedi. "O zaman sorun nedir?"

Tamaaam. Myron, Win'e döndü. Win omuz silkti.

Ford, Kimberly Green'e dönüp başını salladı. Green boğazını temizledi. "Bilmeni isteriz ki," dedi, "bunu anlatmamıza gerek olmadığını düşünüyoruz."

"Neyi?"

"Soruşturmamızı. Sana bilgi vermekten bahsediyorum. İyi bir vatandaş olarak, bizimle işbirliği yapmanı istiyoruz, çünkü doğru olan bu."

Myron, Win'e döndü ve "Oh, adamım," dedi.

"Soruşturmanın bazı yönleri anlatılabilir," diye devam etti. "Sen ve Bay Lockwood bunu daha iyi anlarsınız. Herhangi bir federal soruşturmaya yardımcı olmak konusunda endişeli olmalısınız. Burada yapmaya çalıştığımız şeye saygı göstermelisiniz."

"Pekâlâ, tamam, saygı gösteriyoruz. Bunları geçebilir miyiz lütfen? Siz bize geldiniz. Ağzımızı kapalı tutacağımızı biliyorsunuz. Yoksa hiçbirimiz burada olmazdık."

Ellerini birleştirip dizinin üzerine koydu. Peck, kafası önde notlar alıyordu, kim bilir neler yazıyordu. Myron'ın dekorunu belki de. "Burada konuştuklarımız bu odadan dışarı çıkamaz. Hepsi yüksek önem..."

"Burayı da geçelim," dedi sabırsız bir el hareketi yaparak. "Geçelim."

Green gözlerini Ford'a çevirdi. Ford yeniden başını salladı. Derin bir nefes alıp, "Stan Gibbs şu anda izleniyor," dedi.

Durdu, arkasına yaslandı. Myron birkaç saniye bekleyip, sonra "Şaşırmışım farz edin," dedi.

"Bu bilgi gizli," dedi.

"O zaman ben de günlüğüme yazmayayım."

"Onun bilmemesi gerekiyor."

"Zaten yüksek önemden ve izlenmekten bahsedince böyle olması gerekiyor."

"Ama Gibbs bilmiyor. Ne zaman isterse bizden kurtulabilir. Çünkü toplum içine çıktığında ona çok yaklaşamıyoruz."

"Neden çok yaklaşamıyorsunuz?"

"Bizi görür yoksa."

"Zaten orada olduğunuzu bilmiyor mu?"

"Biliyor."

Myron, Win'e baktı. "Böyle olunca bir Abbott ve Costello skeci gibi olmuyor mu?"

"Marx Kardeşler," dedi Win.

"Eğer toplum içinde belli ederek onu takip edersek," dedi Green, "onu herkes için bir hedef haline getirmiş oluruz."

"Bundan mı çekiniyorsunuz?"

"Evet."

"Ne kadar zamandır izleniyor?"

"Bu o kadar kolay bir iş değil. Uzun zamandır ortalıkta yoktu..."

"Ne kadar zamandır?"

Green yine Ford'a döndü. Ford yine başını salladı. Ellerini yumruk yaptı. "Adam kaçırmayla ilgili ilk yazısı çıktığından beri."

Myron arkasına yaslandı, beynine kan sıçramıştı. Şaşırmamalıydı aslında, ama lanet olsun ki şaşırmıştı. Yazı gözünün önüne geldi, sonra telefon konuşmaları, öfke, bir anda yerle bir edilen hayatlar...

"Tanrım," dedi Myron. "Stan Gibbs gerçeği söylüyordu."

"Biz böyle bir şey demedik," dedi Kimberly Green.

"Anlıyorum. O zaman onu söz diziminden hoşlanmadığınız için takip ediyordunuz?"

Sessizlik oldu.

"Yazılar doğruydu," dedi Myron. "Bunca zaman bunu biliyordunuz."

"Ne yaptığımız ya da yapmadığımız seni hiç ilgilendirmez."

Myron başını salladı. "İnanamıyorum," dedi. "Bakalım, doğru anlamış mıyım? Dışarıda bir yerlerde, bir anda ortaya çıkıp insanları kaçıran ve ailelerine işkence eden bir sapık var. Eğer duyulursa halk panik olur diye de bu işin üstüne bir örtü örtmek istediniz. Sonra sapık da doğrudan Stan Gibbs'e gitti ve hikâyeyi birdenbire herkes öğrendi..." Myron'ın sesi kısıldı, çünkü bu sözleriyle hedefi on ikiden vurduğunu biliyordu. Kaşlarını çattı ve devam etti. "O eski romanın ve bilgi hırsızlığı suçunun buna nasıl bağlandığını bilmiyorum. Ama öte yandan, bunu siz öne sürdünüz. Gibbs'in kovulmasını ve itibarını kaybetmesini siz istediniz, kendinizce de haklıydınız, çünkü soruşturmanızı mahvetti. Ama dahası, bunu onu izleyebilmek için yaptınız. Eğer sapık bir kez daha onunla iletişime geçerse, ki geçer diye düşündünüz, özellikle

de yazıları hiçe sayılmışken."

Kimberly Green, "Yanılıyorsun," dedi.

"Ama yaklaştım."

"Hayır."

"Gibbs'in yazdığı adamın kaçırma olayları gerçekten yaşandı, değil mi?"

Tereddüt etti ev gözleriyle Ford'dan onay aldı. "Tüm gerçekleri açıklayamayız."

"Tanrım, burada sizi yargılamıyorum," dedi Myron. "Köşesinde yazdıkları doğru muydu, değil miydi?"

"Sana yeterince şey anlattık," dedi. "Şimdi sıra sende."

"Her şeyi anlatmadın."

"Sen bize daha azını anlattın."

Arabulucuk yapıyordu. Hayat spor menajeri olmak gibi, daima bir görüşme, bir arabuluculuk hali. Değer katmanın, sadaka vermenin ve dürüst olmanın önemini öğrenmişti. İnsanlar sonuncusunu hep unuturdu ve daima onlara pahalıya patlardı. En iyi arabulucu, bütün pastayı alıp geride kırıntıları bırakan kişi değildi. En iyi arabulucu, kendi payını alırken, kalanları da mutlu bırakan kişiydi. Bu durumda, normal olarak, Myron diğerlerine de bir şeyler vermeliydi. Klasik ver-al kuralı. Ama bu kez değil. O daha iyi biliyordu. Stan Gibbs'i neden ziyaret ettiğini söylerse, bu tutuşturucu bir etki yaratacaktı.

En iyi arabulucu, en iyi türler gibi, aynı zamanda nasıl uyum sağlayacağını da bilen kişiydi.

"Önce benim soruma cevap verin," dedi Myron. "Evet ya da hayır, Stan Gibbs'in anlattıkları doğru muydu?"

"Bunun evet ya da hayır gibi bir cevabı yok," dedi. "Bazı yerleri doğruydu, bazı yerleri değil."

"Mesela?"

"Genç çift Minnesotalı değil, Iowalıydı. Kaçırılan babanın iki değil, üç çocuğu vardı." Durdu ve ellerini birleştirdi.

"Ama kaçırılmalar doğruydu?"

"Bu ikisini biliyoruz," dedi. "Kayıp bir üniversite öğrencisinden haberimiz yok."

"Muhtemelen sapık onun ailesine ulaşmıştır. Belki de hiç bildirmemişlerdir."

"Bu bizim düşüncemiz," dedi Kimberly Green. "Ama emin değiliz. Hâlâ büyük tutarsızlıklar var. Aileler onunla konuşmadıklarına yemin ediyor mesela. Telefon konuşmalarının ve olayların çoğu bizim bildiklerimizle örtüşmüyor."

Myron'ın kafası biraz daha netleşmişti. "Siz de Gibbs'e bunu mu sordunuz? Kaynaklarını yani?"

"Evet."

"O da size bir şey anlatmayı reddetti."

"Doğru."

"Siz de onu mahvettiniz."

"Hayır."

"Benim anlamadığım, şu bilgi hırsızlığı hikâyesi," dedi Myron. "Yani, bunu siz mi uydurdunuz? Nasıl olduğunu anlayamıyorum. Siz bir kitap ortaya çıkarıp... hayır, bu kadarı çok fazla. Neydi peki bunun altında yatan?"

Kimberly Green öne eğildi. "Bize onun evine neden gittiğini söyle."

"Önce siz..."

"Aylarca Stan Gibbs'i bulamadık," diye devam etti. "Ülkeden ayrıldığını düşündük. Ama o eve taşındığından beri hep yalnızdı. Daha önce de dediğim gibi, zaman zaman izini kaybettiriyor. Ama hiç ziyaretçisi olmaz. Çoğu insan onu aradı. Eski arkadaşları bile. Kapısına geldiler ya da ona telefon ettiler. Her seferinde ne oldu, biliyor musun Myron?"

Myron onun ses tonunda hoşlanmamıştı.

"Onları geri gönderdi. Her seferinde. Stan Gibbs kimseyle görüşmedi. Sen hariç."

Myron, Win'e baktı. Win yavaşça başını salladı. Myron, Kimberly Green'e dönmeden önce Eric Ford'a baktı. "Adam kaçıran kişinin ben olduğumu mu düşünüyorsunuz?"

Arkaya doğru gitti, tok gözlerle bakıyordu. "Sen söyle," dedi.

Win kapıya doğru yöneldi. Myron da ayağa kalkıp onu takip etti.

"Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Green.

Win kapının kolunu tuttu. Myron masaya doğru yaklaşıp "Ben bir şüpheliyim. Avukatım olmadıkça konuşmam. İzin verirseniz," dedi.

"Hey, burada sadece sohbet ediyoruz," dedi Kimberly Green. "Sana adam kaçıranın sen olduğunu söylemedim."

"Bana öyle geldi o zaman," dedi Myron. "Win?"

"O kalpleri çalar," dedi Win, "insanları değil."

"Gizleyecek bir şeyiniz mi var?" diye sordu Green.

"Sadece sanal pornografiye olan düşkünlüğü," dedi Win,

sonra da "Oops," diye ekledi.

Kimberly Green ayağa kalktı ve Myron'ın yolunu kesti. "Sanırım kayıp üniversite öğrencisini biliyoruz," dedi gözlerini ona dikerek. "Bunu nasıl öğrendiğimizi bilmek ister misin?"

Myron sessizdi.

"Babasından. Sapıktan telefon almış. Ne dediğini bilmiyorum. O zamandan beri hiç konuşmadı. Katatonik. Sapık kızın babasına her ne söylediyse, o zamandan beri duvarları süngerlerle kaplı bir odada."

Myron odanın küçülmeye başladığını hissetti, sanki duvarlar üzerine geliyordu.

"Henüz hiç ceset bulmadık, ama onları öldürdüğünden eminiz," diye devam etti. "Onları kaçırıyor, neler yaptığını Tanrı bilir, sonra da ailelerine sonsuz işkenceler yapıyor. Biliyorsun, durmayacak."

Myron gözlerini ayırmadı. "Senin düşüncen nedir?"

"Bu hiç komik değil."

"Hayır," dedi. "Değil. Onun için aptalca oyunlar oynamayı bırak."

Hiçbir şey söylemedi.

"Bunu senin ağzından duymak istiyorum," dedi Myron. "Bununla bir ilgim olduğunu düşünüyorsun. Evet mi, hayır mı?"

Eric Ford cevap verdi bu kez. "Hayır."

Kimberly Green sandalyesine geri oturdu, ama gözlerini Myron'dan ayırmadı. Eric Ford elini kaldırıp, "Lütfen oturun," dedi.

Myron ve Win geri gelip aynı yerlerine geçtiler.

Eric Ford, "O roman gerçekten var. Stan Gibbs'in çaldığı paragraflar da aynı şekilde. Roman bizim ofisimize ismini vermeyen biri tarafından gönderildi, hatta doğrudan özel ajan Green'e. Başta kafamızın karıştığını kabul etmeliyiz. Bir şekilde, Gibbs adam kaçırma olaylarından haberdar. Öte yandan, her şeyi bilmiyor ve açıkça belli ki, o kısımları da eski ve baskısı tükenmiş bir romandan almış."

"Bunun bir açıklaması var," dedi Myron. "Sapık romanı okumuş olabilir. Romanın karakteriyle özdeşleşip onun yaptıklarını kopyalamış olabilir."

"Bu ihtimali de düşündük," dedi Eric Ford, "ama durumun bu olduğunu düşünmüyoruz."

"Neden?"

"Çok karmaşık."

"Trigonometri mi var içinde?"

"Bunun hâlâ üzerine espri yapılacak bir konu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hâlâ oyun oynamanın zekice olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ford gözlerini kapattı. Green patlamak üzereydi. Peck not almaya devam ediyordu. Ford gözlerini açtığında, "Stan Gibbs'in bu suçları uydurduğunu düşünmüyoruz. Onları işlediğini düşünüyoruz," dedi.

Myron vücudunda bir serinlik hissetti. Win'e baktı. Hiçbir şey demedi.

"Suçluların zihniyetiyle ilgili deneyimiz var, değil mi?"

diye sordu Ford.

Myron güçlükle başını salladı.

"Güzel, burada yeni bir dokunuşa sahip, eski bir olayla karşı karşıyayız. Kundakçılar itfaiyecilerin ateşi söndürüşünü izlemeyi sever. Çoğunlukla yangını ihbar edenler de kendileridir. İyi adamı oynarlar. Katiller kurbanlarının cenazesine gitmeyi sever mesela. Biz cenazeleri videoya çekeriz. Bunu bildiğine eminim."

Myron yine başını salladı.

"Bazen katiller kendilerini de hikâyenin bir parçası haline getirir." Eric Ford artık çok fazla mimik kullanıyordu ve kemikli elleri, bir basın toplantısındaymış gibi yukarı aşağı inip çıkıyordu. "Tanık olduklarını iddia ederler. Çalılılarda cesedi bulan masum biriymiş gibi davranırlar. Buna aşinasın, değil mi?"

"Evet."

"Peki bu hikâyeyi yazan tek köşe yazarı olmaktan daha büyük ne olabilir? Bunun yaratacağı etkiyi hayal edebiliyor musun? Soruşturmaya bu kadar yakın olmak. Zekâya bak, bir sapık için son derece leziz olmalı. Eğer bu suçları dikkat çekmek için işliyorsan, bu şekilde bu dikkat çekme işini ikiye katlarsın. Seri insan kaçakçısı olmak bir; bir köşe yazarı olarak Pulitzer adayı olacak bir yazı dizisi çıkarmak iki. Cesurca Birinci Anayasa değişikliğini savunan bir adam olmak da bu işin kaymağı."

Myron nefesini tutmuştu. "Ne teori ama," dedi.

"Daha ister misin?"

"Evet."

"Neden sorularımızın hiçbirine cevap vermiyor?"

"Bunu kendiniz söylediniz. Birinci Anayasa Değişikliği."

"O bir avukat ya da psikiyatr değil."

"Ama gazeteci," dedi Myron.

"Nasıl bir canavar böyle bir durumda kaynağını korumaya devam eder?"

"Ben çok kişiyi tanıyorum."

"Kurbanların aileleriyle konuştuk. Onunla konuşmadıklarına yemin ettiler."

"Yalan söylemiş olabilirler. Belki de sapık böyle söylemelerini istemiştir."

"Tamam, peki o zaman Gibbs neden hırsızlık suçlamasına karşı kendisini savunmadı? Onlarla savaşabilirdi. Doğruyu söylediğine dair kanıtlar da sunabilirdi. Ama onun yerine sessiz kalmayı tercih etti. Neden?"

"İnsanları kaçıran kişi o olduğu için mi sizce? Olay yerinde yeterince dolaştı ve şimdi de karanlıkta kalıp bunun tadını mı çıkarıyor yani?"

"Daha iyi bir açıklaman var mı?"

Myron hiçbir şey söylemedi.

"Son olarak, metresi Melina Garston'un öldürülmesi var."

"Ona ne oldu?"

"İyi düşün Myron. Oklarımızı ona çevirdik. Bunu belki bekliyordu, belki de beklemiyordu. Her iki koşulda da, mahkemeler onun lehine çalışmaz. Mahkemenin bulgularından

haberin yok, değil mi?"

"Hayır, açıkçası yok."

"İşte bu nedenle mühürlüler. Yargıç Gibbs'ten katille iletişimde olduğuna dair bir kanıt istedi. Sonunda o da Melina Garston'un kendisini doğrulayacağını söyledi."

"O da doğruladı, değil mi?"

"Evet. Hikâyenin kahramanıyla görüştüğünü doğruladı."

"Hâlâ anlamıyorum. Eğer onu doğruladıysa, neden gidip onu öldürsün ki?"

"Melina Garston ölmeden bir gün önce babasını aramış. Ona yalan söylediğini söylemiş."

Myron arkasına yaslandı. Hepsini sindirmeye çalıştı.

Eric Ford, "O geri döndü Myron. Stan Gibbs sonunda ortaya çıktı. O ortada yokken Tohumları Ek sapığı da ortada yoktu. Ama bu sapık markası hiç durmadı. Yeniden harekete geçecek, hem de çok yakında. Bu yaşanmadan önce de bizimle konuşmalısın. Onun evine neden gittin?"

Myron bunu biraz düşündü, ama çok değil. "Birini arıyordum."

"Kimi?"

"Kayıp bir kemik iliği donörünü. Bir çocuğun hayatını kurtarabilir o kişi."

Ford ona bakıyordu gözlerini ayırmadan. "Sanırım sözünü ettiğin çocuk Jeremy Downing."

İyi hamleydi, ama Myron çok şaşırmamıştı. Muhtemelen telefon kayıtlarından bulmuşlardı. Belki de Emily'yi zi-

yarete gittiğinde de takip edilmişti. "Evet. Devam etmeden önce, olan bitenden beni de haberdar edeceğinize dair bana söz vermenizi istiyorum."

Kimberly Green, "Sen bu soruşturmanın bir parçası değilsin," dedi.

"Sizin sapığınızla ilgilenmiyorum. Ben donörle ilgileniyorum. Onu bulmama yardım edin, ben de size bildiğim her şeyi anlatayım."

"Anlaştık," dedi Ford, Kimberly Green'i susturarak. "Peki, Stan Gibbs'in sizin donörle ne ilgisi var?"

Myron olayı kısaca özetledi. Davis Taylor'la başladı, oradan Dennis Lex'e geçti ve ürkütücü telefon konuşmasını anlattı. Bakışlarını ondan ayırmıyorlardı, Green ve Peck notlar alıyordu, ama Lex ailesinden bahsettiği anda hepsinde belirgin bir gerginlik hissetti.

Ona, bu işe neden girdiğine dair birkaç soru sordular. Emily'nin eski arkadaşı olduğunu söyledi. Babalık konusundan bahsetmeyecekti. Myron, Green'in şüphelendiğini hissetti, ama bildiğinden şaşmadı. Green bir an önce bunları araştırmak için deli oluyordu.

Birkaç dakika sonra federaller defterlerini kapatıp ayağa kalktı. "Bunun üzerine eğileceğiz," dedi Ford. Doğrudan Myron'a baktı. "Donörü de bulacağız. Sen olaya karışma."

Myron başını salladı, ama bunu yapabileceğinden emin değildi. Onlar gittikten sonra, Win, Myron'ın masasının önündeki koltuklardan birine oturdu.

"Neden gece bardan kaldırılmış, sabah olunca da eline

'seni ararım' notu tutuşturulmuş bir kadın gibi hissediyorum acaba?" diye sordu Myron.

"Çünkü tam da öylesin," dedi Win. "Sürtük."

"Bir şeyler gizliyorlar mı sence?"

"Şüphesiz ki.""

"Büyük bir şeyler mi?"

"Devasa," dedi Win.

"Pek bir şey yapamayız artık."

"Hayır," dedi Win. "Hiçbir şey yapamayız."

24

Myron'ın annesi onu ön kapıda karşıladı.

"Dışarıdan yemek almaya çıkıyorum," dedi annesi.

Elini kalçasına koyup ona bir numaralı bakışını fırlattı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, sadece..." Üstelememeye karar verdi. "Yok bir şey."

Annesi yanağına bir öpücük kondurdu ve cüzdanından arabanın anahtarını çıkardı. "Yarım saate gelirim. Baban arka tarafta." İmalı gözlerle baktı ona. "Yalnız."

"Tamam," dedi.

"Evde kimse yok."

"A-ha."

"Anlamışsındır artık."

"Anladım."

"Yalnız olacaksınız."

"Anladım anne, anladım."

"Bu senin için bir fırsat..."

"Anne."

Ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam, gidiyorum."

Evin yan tarafından yürüdü, çöp kovalarını ve geri dönüşüm kutularını geçti; babasını arka verandada buldu. Veranda, 1994 yılının meşhur mutfak büyütme olayları sırasında yapılmış, kızıl renkli ahşap kaplı ve reçineli mobilyası, ayrıca bir de Weber 500 barbeküsü bulunan bir verandaydı. Babası, elinde bir tornavidayla korkuluklara doğru eğilmişti. Bir an Myron babasıyla yaptıkları ve bazıları neredeyse bir saat süren "hafta sonu projeleri"ni hatırladı. Ellerinde alet çantasıyla dışarı çıkarlardı, babası şimdi olduğu gibi eğilmiş pozisyonda olurdu ve nefes nefese kalıp, bir yandan da söylenirdi. Myron'ın görevi de, babası tamirat işini yaparken, ameliyathanedeki hemşire gibi aletleri babasına vermekti. Bu iş o kadar sıkıcı geliyordu ki ona, güneşin altında ayaklarını değiştirir, esnemeye başlar ve her yer değiştirişinde farklı bir açı yakalamaya çalışırdı.

"Merhaba," dedi Myron.

Babası kafasını kaldırdı, gülümsedi ve tornavidayı yere koydu. "Vida gevşemiş," dedi. "Ama annenden hiç bahsetmeyelim."

Myron kahkaha attı. Mavi bir şemsiyenin altına konmuş masanın etrafındaki ahşap sandalyelerden birine oturdu. Önlerinde, kahverengiye dönmeye yüz tutmuş çimleriyle, sayısız teke tek futbol, Amerikan futbolu, badminton ve beyzbol oyunları ile sadist oyunları olan bombardıman oyununa sah-

ne olmuş, Bolitar Stadyumu vardı. Myron annesinin eski sebze bahçesine baktı; buradaki *sebze* sözcüğü yılda üç domates ve iki yumuşak kabak için kullanılmıştı. Artık büyümüş otlarıyla daha çok Kamboçya'daki bir pirinç tarlasını andırıyordu. Sağ taraflarında, paslanmış teterbol direği duruyordu. Teterbol. Evet, gerçekten de böyle aptalca bir oyun vardı.

Myron boğazını temizledi ve ellerini masaya koydu. "Nasıl hissediyorsun kendini?"

Babası başını salladı. "İyi. Sen?"

"İyi."

Sessizlik hafifçe kırılmış ve ortam rahatlamıştı. Babayla olan sessizlik ancak bu kadar olurdu. Akışına bırakırsın, gençsindir ve güvendesindir, bir çocuğun ancak babasının yanında olabileceği gibi her açıdan güvendesindir. Hâlâ kapının karanlık eşiğinde olduğunu görürsünüz, büyüyüşünüze sessizce tanık olduğunu ve o saf, masum ve şekilsiz uykuya dalarsınız. Yaşlandığınızda bu güvenlik çemberinin sadece bir yanılsama, arka bahçenizin büyüklüğü gibi bir çocukluk algısı olduğunu fark edersiniz.

Ya da şanslıysanız, bunu fark etmezsiniz.

Babası bugün daha yaşlı görünüyordu; yüzünün derisi daha bir sarkmış, kolları tişörtünün altından buruşuk şekilde çıkmıştı. Myron söze nasıl başlayacağını bilmiyordu. Babası üçe kadar sayıp gözlerini kapalı tuttu ve sonra açıp, "Yapma," dedi.

"Neyi?"

"Annen Beyaz Saray basın bülteni gibi," dedi babası. "Yani, en son ne zaman dışarı yemek almaya çıktı ki?"

"Hiç çıktı mı ki?"

"Bir kere," dedi babası. "Ben otuz dokuz derece ateşle yatarken, ki onda bile söylenmişti."

"Nereye gidiyor?"

"Beni özel bir diyete soktu, biliyorsun. Göğüs ağrılarım yüzünden." *Göğüs ağrıları. Kalp krizi* yerine kullandığı tabir.

"Evet, onu anladım."

"Biraz yemek bile pişirmeye başladı. Sana söyledi mi?"

Myron başını salladı. "Dün bana bir şeyler pişirdi."

Babası irkildi. "Tanrım," dedi, "hem de kendi oğluna."

"Gerçekten korkunçtu."

"Bu kadının bir sürü yeteneği var, ama o pişirdiği şeyleri Afrika'da yaşayan aç insanlara versek onlar bile yemez."

"Neyse, nereye gitti o?"

"Annen sağlıklı Orta Doğu yemekleri yapan bir yere taktı kafayı. West Orange'da yeni açıldı. Adını bir bilsen: Ayetullah Granola."

Myron şaştı kaldı.

"Allah'a Giden El anlamına geliyormuş. Yemekleri, annenin sen sekiz yaşındayken yaptığı Şükran Günü hindisi kadar kuru. O hindiyi hatırlıyor musun?"

"Geceleri," dedi Myron, "hâlâ rüyalarıma giriyor."

Babası yine yüzünü düşürdü. "Biz konuşalım diye bizi yalnız bıraktı, değil mi?"

"Doğru."

Yüzünü ekşitti. "Böyle şeyler yapmasından nefret ediyorum. İyi niyetlidir annen. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ama bunu yapmayalım, olur mu?"

Myron omuz silkti. "Sen öyle diyorsan."

"Yaşlanmaktan hoşlanmadığımı düşünüyor. Flaş haber: Kimse hoşlanmaz. Arkadaşım Herschel Diamond'u hatırlıyor musun?"

"Tabii ki."

"İri bir adamdı, değil mi? Biz gençken yarı profesyonel futbol oynardı. Velhasıl, Heshy beni aradı ve artık emekli olduğuma göre onunla birlikte tai chi yapabileceğimi söyledi. Tai chi mi? O da ne ki? Eğer işi ağırdan almak istiyorsam, gidip bir grup dedikoducu kadınla konuşmalıymışım. Yani, bu da ne demek oluyor ki? Ona hayır dedim. Sonra Heshy, bu muhteşem sporcu, topu bir mil öteye fırlatabilen bu adam, bu koca adam bana beraber yürüyebileceğimizi söyledi. Yürümek. Alışveriş merkezinde. Hızlı yürüyüş diyordu buna. Alışveriş merkezinde, Tanrı aşkına. Heshy alışveriş merkezlerinden her zaman nefret etmiştir, ama şimdi de gelmiş bana, aynı eşofmanlar ve pahalı yürüyüş ayakkabılarıyla alışveriş merkezinde yürümeyi teklif ediyor. Bari bir de eşcinseller gibi kol kola yürüyelim. Yürüyüş ayakkabısı diyordu onlara. O da ne demekse? Daha önce hiç üstünde yürüyemediğim bir ayakkabım olmadı, haksız mıyım?"

Bir cevap bekledi. Myron, "Yağmur gibi," dedi.

Babası ayağa kalktı. Tornavidayı alıp kaldığı yerden devam etti. "Neyse, şimdi yaşlı bir Çinli gibi davranmak ve pa-

halı spor ayakkabılarla alışveriş merkezinde yürümek istemediğim için, annen duruma uyum sağlamadığımı düşünüyor. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Evet."

Babası hâlâ eğik pozisyonda, korkulukla uğraşıyordu. Myron uzakta oynayan çocukların sesini duydu. Bir bisiklet zili çaldı. Biri kahkaha attı. Bir çim biçme makinesi sesi duyuldu. Babası tekrar konuşmaya başladığında, sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Annenin aslında ne yapmamızı istediğini biliyor musun?" dedi.

"Ne?"

"Seninle benim rolleri değişmemizi istiyor," dedi babası sonunda ağırlaşan göz kapaklarını kaldırıp bakarak. "Ben rolleri değişmek istemiyorum Myron. Ben babayım. Baba olmayı seviyorum. Bırak, öyle kalayım, olur mu?"

Myron güçlükle konuştu. "Tabii ki baba."

Babası daha fazla utanmamak için başını öne eğip işine devam ettiği sırada, Myron da göğüs kafesinin açılıp birinin kalbini avcuna aldığını hissetti. Hep sevdiği, otuz yıldan fazla süre Newark'taki o depoda canını dişine takarak çalışmış bu adama bakınca, onu aslında hiç tanımamış olduğunu fark etti. Babasının hayalinin ne olduğunu, o çocukken ne olmak istediğini, hayatında neler yaşadığını hiç bilmiyordu.

Babası hâlâ vidayla uğraşıyordu. Myron da onu izledi.

Bana, ölmeyeceğine dair söz ver, tamam mı? Bana sadece bunun sözünü ver.

Neredeyse sesli söyleyecekti bunu.

Babası doğrulup yaptığı işin sağlamlığını kontrol etti. Memnun şekilde geri oturdu. Knicks ve Kevin Costner'ın, yeni Nelson DeMille kitabından uyarlama filmi hakkında konuşmaya başladılar. Alet çantasını yerine koydular. Biraz buzlu çay içtiler. Birbirinin eşi olan oymalı koltuklarda yan yana oturdular. Aradan bir saat geçti. Huzurlu bir sessizlikte kaldılar. Myron bardağının kenarından akan damlayı parmağıyla aldı. Babasının nefes alıp verişini duyabiliyordu; hırıltılıydı. Hava kararmaya başlamıştı ve gökyüzünü mora, ağaçları da parlak turuncuya boyuyordu.

Myron gözlerini kapattı ve "Sana bir varsayım sorum olacak," dedi.

"Öyle mi?"

"Eğer benim gerçek babam olmadığını öğrenseydin ne yapardın?"

Babasının kaşları kalktı. "bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Sadece varsayım. Diyelim ki, şu anda benim senin biyolojik oğlun olmadığını öğrendin. Ne tepki verirdin?"

"Şeye bağlı," dedi babası.

"Neye?"

"Senin nasıl tepki tepki verdiğine."

"Benim için fark eden bir şey yok," dedi Myron.

Babası gülümsedi.

"Ne oldu?" dedi Myron.

"İkimiz için de bunun önemi olmadığını söylemek çok kolay. Ama bu tür haberler bomba etkisi yaratır. Bir bomba

düştüğünde, birinin ne tepki vereceğini kestiremezsin. Ben Kore'deyken..." babası durdu, Myron doğruldu. "Neyse, buna ne tepki vereceğini bilemezsin..." Sesi alçalmıştı. Elini yumruk yapıp öksürdü ve yeniden başladı. "Kahraman olacağından emin olduğumuz bütün adamlar kaybetti. O nedenle böyle bir soru varsayım olarak sorulamaz."

Myron babasına baktı. Babası da gözleri çimenlerde, bir yudum daha aldı. "Kore'den hiç bahsetmezdin," dedi Myron.

"Bahsederdim," dedi babası.

"Bana değil."

"Hayır, sana değil."

"Neden?"

"Bunun için çaba sarf ediyorum. O nedenle bunu hiç konuşmadık."

Mantıklı gelmemişti, ama Myron yine de anlayışla karşıladı.

"Bu soruyu sormanın özel bir anlamı var mı?" diye sordu babası.

"Hayır."

Babası başını salladı. Yalan söylediğini biliyordu, ama üstüne gitmeyecekti. Arkalarına yaslanıp bildik manzarayı seyrettiler.

"Tai chi o kadar da kötü değil," dedi Myron. "O da bir savaş sanatı. Tekvando gibi. Ben de ders almayı düşünüyorum."

Babası bir yudum daha aldı. Myron göz ucuyla ona baktı. Yüzünde bir gerginlik vardı. Babası gittikçe küçülüyor ve daha kırılgan bir hal mi alıyordu, yoksa bunun sebebi oğ-

lunun çocukluktan yetişkinliğe geçtiğini fark etmesi miydi, bilemiyordu.

"Baba...?"

"İçeri girelim," dedi babası ve ayağa kalktı.

"Dışarıda çok kaldık, şimdi ikimizden biri duygulanıp, 'Yakalamaca oynayalım mı?' diye soracak."

Myron gülümsedi ve onun peşinden içeri girdi. Çok geçmeden annesi de, taş tabletlere benzeyen iki yemek poşetiyle eve döndü. "Herkes aç mı?" diye bağırdı.

"Açlıktan ölüyoruz," dedi babası. "O kadar açım ki, bir vejetaryeni bile yiyebilirim."

"Çok komiksin Al."

"Ya da senin pişirdiğin yemekleri."

"Ha-ha," diye karşılık verdi annesi.

"...ama yine de vejetaryeni tercih ederim."

"Kes şunu Al, gülmekten öleceğim şimdi." Annesi poşetleri mutfak tezgâhına bıraktı. "Görüyor musun Myron? Annenin sığ biri olması iyi bir şey."

"Sığ mı?" diye sordu Myron.

"Eğer bir erkeği zekâsına ve espri yeteneğine göre değerlendirseydim, sen hiç doğmamış olacaktın."

"Doğru," dedi babası kocaman bir gülümsemeyle. "O benim mayolu halime bakmayı tercih edip öyle karar verdi."

"Yapma lütfen," dedi annesi.

"Evet," dedi Myron, "lütfen."

İkisi de Myron'a döndü. Annesi boğazını temizledi. "Siz ikiniz, güzelce sohbet ettiniz mi?" diye sordu.

"Ettik," dedi babası. "Hayatımı değiştirdi. Gittiğim yoldaki hatalarımı fark ettim."

"Ben ciddiyim."

"Ben de öyle. Artık her şeyi daha farklı görüyorum."

Kollarını onun beline dolayıp sıkıca sarıldı. "O zaman Heshy'i arayacaksın?"

"Heshy'i arayacağım."

"Söz ver."

"Evet Ellen, söz veriyorum."

"Oraya gidip onunla jai alai yapacak mısın?"

"Tai chi," diye düzeltti babası.

"Ne?"

"O şeyin adı tai chi, jai alai değil."

"Ben jai alai sanıyordum."

"Tai chi. Jai alai, Florida'da kıvrımlı raketlerle oynanan bir oyun."

"Onun adı shuffleboard Al."

"Shuffleboard değil. O sopalarla oynan bir şey. Ayrıca kumar."

"Tai chi mi?" diye sordu annesi, bir kez daha kulağa nasıl geldiğini duymak için. "Emin misin?"

"Sanırım."

"Ama emin değilsin?"

"Hayır, değilim," dedi babası. "Belki de haklısındır. Belki de adı jai alai'dir."

Bu isim tartışması bir süre daha devam etti. Myron onları düzeltme gereği duymadı. Savaş sanatlarıyla ilgili bu

tuhaf dansı bölmeyecekti. Sağlıklı yemeklerini yediler. Gerçekten de çok kötüydü. Çok güldüler. Anne ve babası birbirlerine belki elli kez, "Neden bahsettiğini bilmiyorsun sen," demiş olmalıydı; belki de bu "Seni seviyorum," demenin başka bir yoluydu.

Sonunda Myron iyi geceler diledi. Annesi onun yanağına bir öpücük kondurdu. Babası arabaya kadar ona eşlik etti. Gece o kadar sessizdi ki, Darby Yolu'nda ya da Coddington Terası'nda birilerinin basketbol oynadığı duyulabiliyordu. Güzel sesti. Babasına veda etmek üzere sarıldığında, babasının küçüldüğünü, güçsüzleştiğini bir kez daha hissetti. Myron her zamankinden biraz daha uzun sarıldı babasına. İlk kez kendisini daha büyük, daha güçlü bir adam gibi hissetti ve o an babasının evde söylediği, rolleri değişmekle ilgili sözleri geldi aklına. Karanlıkta birbirlerine sarıldılar. Zaman aktı. Babası onun sırtına vurdu. Myron gözlerini kapatıp daha sıkı sarıldı. Babası onun saçlarını okşadı. Sadece kısa bir süre. Sadece ikisi de tekrar kendileri olup eski rollerine dönünceye kadar.

25

Granit Adam Dakota'nın dışında bekliyordu.

Myron onu arabadayken fark etti. Cep telefonunu çıkarıp Win'i aradı. "Bir misafirim var."

"İrice bir adam, evet," dedi Win. "Yolun karşısına da Lex ailesinin kurumsal araçlarından birinde oturan iki kişi var."

"Cep telefonumu açık bırakacağım."

"Geçen sefer kapattırmışlardı," dedi Win.

"Evet."

"Muhtemelen yine aynı şeyi yaptıracaklar."

"Doğaçlama takılacağız."

"Cenazende görüşürüz," dedi Win ve kapattı.

Myron park yerine arabasını bıraktıktan sonra Granit Adam'a doğru yürüdü.

"Bayan Lex sizi görmek istiyor," dedi Granit Adam.

"Ne istediğini biliyor musun?" diye sordu Myron.

Granit Adam soruyu duymazdan geldi.

"Belki de güvenlik kamerasındaki esneme görüntülerimi izlemiştir," dedi Myron. "Beni daha yakından tanımak istiyordur."

Granit Adam gülmedi. "Bu komedi işini profesyonel olarak yapmayı düşündün mü hiç?"

"Bazı teklifler var."

"Eminim bundan. Arabaya bin."

"Tamam, ama bazı şartlarım var. İlk buluşmada Fransız öpücüğü yok. Umarım hemfikirizdir."

Granit Adam başını salladı. "Senin canını okumak istiyorum."

Arabaya bindiler. İki mavi ceketli önde oturuyordu. Yolculuk, Granit Adam ve Kütürdeyen Sihirli Parmakları dışında sessizdi. Lex binası karanlığın içinden çıktı bir anda. Myron o güvenlik işkencesinden yine geçti. Myron'ın tahmin ettiği üzere, telefonunu yine kapattırdılar. Granit Adam ve iki mavi ceketli bu kez sağa dönmek yerine sola döndü. Ona asansöre kadar eşlik ettiler. Asansör asıl yaşadıkları bölüme açıldı.

Susan Lex'in ofisi tam bir Rönesans yapısıydı ama burası normal bir apartman dairesi gibiydi. Modern ve minimalist ana temalardı. Duvarlar beyaza boyanmıştı ve hiçbir şey asılı değildi. Yerler güvercin grisi renkte ahşaptı. Fiberglastan yapılmış siyah ve beyaz kitap rafları vardı, ama çoğu boştu, bir kısmında da tuhaf biblolar vardı. Koltuk kırmızı ve dudak şeklindeydi. Lucite'ten çıkma, ağzına kadar dolu ve şeffaf bir bar bölümü vardı. İki metalik bar sandalyesinin ayakları

kırmızıya boyanmıştı ve bu şekilde rektal termometreleri andırıyorlardı. Şöminede hafifçe yanan ateş dans ediyordu sanki ve şöminenin siyah rafındaki yapay odunlar da sahte bir parlaklık veriyordu. Burası, soğuk algınlığı için düşünülmüş sıcak bir mekân izlenimi yaratıyordu.

Myron ilgiyle etrafı inceliyordu ve sonunda mermer altlıklı kristal bir heykelin önünde durdu. Modern bir parçaydı ya da kübist veya her neyse işte. Simetrik Bowel Hareketi de olabilir. Myron elini üzerine koydu. Camın içine doğru baktı. Arkasındaki manzaraya göre çok az gösteriyordu. Hmm.

İki mavi ceketli, Buckingham Sarayı'nda görev yapıyormuş gibi, kapının iki yanına geçti. Granit Adam, Myron'ı takip ederken iki elini belinin altında birleştirdi. Odanın diğer tarafında bir kapı açıldı. Myron, Susan Lex'in içeri girişine ve yine belli bir mesafede duruşuna şaşırmadı. Bu kez yanında bir erkek vardı. Myron yaklaşmak istemedi.

"Siz kimsiniz?" diye bağırdı Myron ileri doğru.

Susan Lex cevap verdi. "Kardeşim Bronwyn."

"Benim aradığım kardeş değil kendisi," dedi Myron.

"Biliyorum. Lütfen oturun."

Granit Adam dudak şeklindeki koltuğu işaret etti. Myron alt dudağa oturdu ve yutulmayı bekledi. Granit Adam da hemen yanına oturdu. Ne tatlı.

"Bronwyn ve ben sorularınıza cevap vermek istiyoruz Bay Bolitar," dedi Susan Lex.

Myron cevap vermedi.

"Bu doğru mu?"

"Araştırma derken neyi kastettiğinize bağlı."

"Bunu bir evet olarak algılıyorum," dedi Susan Lex.

Myron ona vücut diliyle nasıl isterseniz dedi.

"Kardeşimizi bunun için mi arıyorsunuz?" diye sordu Susan Lex.

"Size onu neden aradığımı zaten söylemiştim."

"Onun kemik iliği donörü olma hikâyesi mi?"

"Bu hikâye değil."

"Lütfen Bay Bolitar," dedi Susan Lex, zengin insanlara özgü havasıyla. "Bunun yalan olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Myron ayağa kalkacak oldu. Granit Adam elini Myron'ın dizine koydu. Tuğla gibiydi adeta. Granit Adam başını salladı. Myron olduğu yerde kaldı. "Bu yalan değil," dedi.

"Zamanımızı boşa harcıyoruz," dedi Susan Lex. Bakışlarını Granit Adam'a çevirdi. "Ona resimleri göster Grover."

Myron ona döndü. "Grover *Susam Sokağı*'nda en sevdiğim karakterin adı. Bunu bilmeni isterim."

"Seni takip ediyoruz *Myron*," dedi Granit Adam ve ona birkaç fotoğraf uzattı. Myron fotoğraflara baktı. Sekize on boyutlarında, Stan Gibbs'in yanındayken çekilmiş fotoğraflardı. İlk fotoğraf kapıyı çalarken çekilmişti. İkincisinde Stan kafasını dışarı uzatırken görünüyordu. Üçüncüsünde de ikisi birlikte içeri giriyordu.

"Ee?"

Myron kaşlarını çattı. "Becerilerimi aksesuar olarak kullanmıyorum."

"Stan Gibbs için çalıştığınızı biliyoruz," dedi Susan Lex.

"Tam olarak ne için?" diye sordu Myron.

"Araştırma. Daha önce de belirtmiştim. Gerçek niyetinizi öğrendiğimize göre, ortadan kaybolmak için ne kadar istiyorsunuz?"

"Neden bahsettiğinizi anlamadım."

"Daha basit anlatayım, susmak ve geri çekilmek için ne kadar istiyorsunuz?" diye sordu Susan Lex. "Yoksa bizi, sizi de mahvetmek için zorlayacak mısınız?"

Sizi de?

O an zihninde bir şeyler aydınlandı.

Myron dikkatini sessiz kalan kardeşe yöneltti. "Sana bir şey soracağım Bronwyn," dedi. "Sen ve Dennis aynı anaokuluna gidiyordunuz. İkiniz de ortadan kayboldunuz. İki hafta sonra sadece sen geri döndün. Neden? Kardeşine ne oldu?"

Bronwyn'ın ağzı bir açıldı, bir kapandı. Yardım istercesine ablasına baktı.

"Ondan sonra sanki yer yarıldı, içine girdi," diye devam etti Myron. "Otuz yıldır da ondan hiçbir iz yok. Ama şimdi, bir sebepten geri dönüyor sanki. Adını değiştirmiş, küçük bir çek hesabı açmış, bir kemik iliği merkezine kan vermiş. Ne demek oluyor bu Bron? Sana bir şey ifade ediyor mu?"

Bronwyn, "Bu mümkün değil!" dedi.

Ablası onu bir bakışla susturdu. Ama Myron havada bir gerginlik hissetti. Bu hisle birlikte aklına başka bir düşünce geldi: Belki de Lex kardeşler de cevabı bilmiyordu. Belki onlar da Dennis'i arıyordu.

Granit adam midesine bir yumruk indirdiğinde, tam da

bu düşüncelerle boğuşuyordu. Yumruğu öyle sertti ki, parmak kemikleri koltuğun döşemesine kadar ulaşmıştı neredeyse. Myron öne eğildi, yere düştü. Nefes alamıyordu. Kafasını dizlerine doğru çekti, tek bir düşünce geçiyordu aklından: Hava. Havaya ihtiyacı vardı.

Susan Lex'in sesi kulaklarında çınladı. "Stan Gibbs gerçeği biliyor. Babası iğrenç bir yalancı. Suçlamaları çok acımasız. Ama ben ailemi koruyacağım Bay Bolitar. Bay Gibbs'e henüz hiçbir şey görmediğini söyleyin. Eğer bu işe bir son vermezse, şimdiye kadar başına gelenler, ona ve size yapacaklarımın yanında hiç kalır. Anladınız mı beni?"

Hava. Nefes. Myron az kalsın kusacaktı. Biraz bekledi, sonra kafasını kaldırıp onunla göz göze geldi. "Hiç anlamadım."

Susan Lex, Grover'a döndü. "O zaman anlatın."

Bunu söyledikten sonra odadan çıktı. Kardeşi de son bir bakış atıp onu takip etti.

Myron nefesini topladı. "İyi yumruktu," dedi Grover'a.

Grover omuz silkti. "Sana hafif vurdum."

"Bir dahaki sefere ben bakarken hafif davran, sert adam."

"Sonucu değiştirmez."

"Göreceğiz." Myron ayağa kalktı. "Neden bahsetti o?"

"Bayan Lex'in yeterince açık konuştuğunu düşünüyorum," dedi. "Ama o sırada kulakların yeterince duymamıştır diye, bir de şöyle ifade edeyim. İnsanların işlerine burunlarını sokmalarından hoşlanmaz. Stan Gibbs, örneğin, burnunu soktu. Ona neler olduğunu gördün. Sen soktun. Kendi başına

neler geleceğini de göreceksin."

Myron güçlükle ayağa kalktı. Mavi ceketliler kapıda duruyordu. Granit Adam yine parmaklarını kütletmeye başladı. "İyi dinle, lütfen," dedi. "Bacağını kıracağım. Sonra seni dışarı atacaklar ve sen de Stan Gibbs'e gidip ona, eğer etrafımızda dolaşmaya devam ederse aynısını ona da yapacağımı söyleyeceksin. Başka sorun var mı?"

"Bir tane daha," dedi Myron. "Bacak kırmak çok klişe değil mi sence?"

Grover gülümsedi. "Benim yaptığım şekilde değil."

Myron etrafına baktı.

"Kaçacak yerin yok dostum."

"Kaçmak isteyen kim?" dedi Myron.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, ağır kristal heykeli eline aldı. Mavi ceketliler silahlarını çekti. Granit Adam eğildi. Ama Myron onların üzerine doğru gitmiyordu. Heykeli kaldırdı, kollarını gerdirdi, disk fırlatacakmış gibi etrafında döndü ve heykeli pencereye doğru fırlattı. Cam patladı.

O anda silahlar ateş aldı.

"Yere yatın!" diye bağırdı Myron.

Mavi ceketliler de dediğini yaptı. Myron eğildi. Mermiler geçip duruyordu üstünden. Biri avizeye denk geldi biri de hemen üzerindeki lambaya.

Buna bayılacaksın Win.

"Hayatta kalmak istiyorsanız," diye bağırdı Myron, "yerde kalın."

Mermiler durdu. Mavi ceketlilerden biri ayağa kalktı.

Bir mermi adamın kulağının hemen yanından geçti. Adam hemen ayı postu gibi yine yere yapıştı.

"Şimdi kalkıyorum," dedi Myron. "Ve gidiyorum. Size yerde kalmanızı öneririm. Sen, Grover?"

"Ne?"

"Aşağıya telsizle bildir. Onlara bana engel olmamalarını söyle. Eğer biraz gecikirsem, arkadaşımın buraya el bombalarıyla saldıracağından şüphen olmasın."

Granit Adam aşağıyı aradı. Kimse kıpırdamadı. Myron ayağa kalktı. Neredeyse dışarı çıkarken ıslık çalacaktı.

26

Myron, Stan Gibbs'in kapını çaldığında gece yarısı olmuştu.

"Haydi, biraz yürüyelim," dedi Myron.

Stan sigarasını yere atıp topuğuyla ezdi. "Arabayla çıksak daha iyi olur," diye karşılık verdi. "Federaller çok uzaktan bile dinleyebiliyorlar."

Myron'ın Ford Taurus'una bindiler. Stan Gibbs radyoyu açtı ve istasyonlar arasında gezinmeye başladı. Heineken reklamı çıktı. Birileri gerçekten de Van Münchin and Company tarafından alınmış olmasını umursuyor muydu?

"Üstünde dinleme cihazı var mı Myron?"

"Hayır."

"Ama FBI seninle konuştu," dedi Stan. "Sen gittikten sonra."

"Nereden biliyorsun?"

"Beni izliyorlar," dedi omuzlarını silkerek. "Mantıklı

olan da seni sorgulamış olmaları."

"Bana Dennis Lex'le olan bağlantından bahset," dedi Myron.

"Sana söyledim, hiçbir bağlantım yok."

"Grover denen adam gelip aldı beni bu akşam. O ve Susan Lex seninle artık çalışmamam konusunda beni ciddi şekilde uyardı. Bronwyn da oradaydı."

Stan Gibbs gözlerini kapatıp ovuşturdu. "Buraya geldiğini biliyorlar."

"Karnıma bir tonluk yumruk yedim."

"Benimle çalıştığın sonucuna mı varmışlar?"

"Bingo."

Stan başını salladı. "Bu işten uzak dur Myron. Bu insanlara bulaşmak istemezsin."

"Bu öğüdü senden önce de birileri vermiş olabilir mi?"

Öylece güldü. Bitkinliği yol kenarlarında sıcaktan buharlaşan su birikintileri gibi okunabiliyordu her halinden. "Hiçbir fikrin yok," dedi.

"Anlat o zaman."

"Hayır."

"Yardım edebilirim," dedi Myron.

"Lexler'e karşı mı? Bu adamlar çok güçlü."

"Bu kadar güçlü oldukları halde, onları hedef alan bir hikâye mi yazmaya karar verdin?"

Hiçbir şey demedi.

"Bundan hiç hoşlanmadılar. Aslında özel bir durumdu bu onlar için."

Yine hiçbir şey demedi.

"Hiç istemedikleri bir şeyi kurcalamaya başladın. Dennis adında bir kardeşleri daha olduğunu öğrendin."

"Evet."

"Bu da onları çok kızdırdı."

Stan tırnağını yemeye başladı.

"Gayet iyi anlamışsın."

"O zaman anlat bana."

"Onlarla ilgili bir hikâye yazmak istedim. Aynı zamanda bir yayıneviyle de kitap anlaşması yapmak üzereydim. Ama sonra Lexler bu işe çomak soktu. Benden onlardan uzak durmamı istediler. İri yarı bir adam evime geldi. Adını hatırlamıyorum. Çavuş Rock'a benziyordu tipi."

"Grover'dır."

"Bana durmamı, şayet durmazsam da beni mahvedeceğini söyledi."

"Bu seni daha da meraklandırdı."

"Sanırım."

"Sen de Dennis Lex'i öğrendin."

"Sadece öyle biri olduğunu ve küçük bir çocukken ortadan kaybolduğunu." Stan ona döndü. Myron arabayı yavaşlattı; ensesinden aşağı buz gibi bir şeyin indiğini fark etti.

"Tohumları Ek kurbanları gibi," diye bitirdi Myron.

"Hayır."

"Neden?"

"O farklı."

"Nasıl?" diye sordu Myron.

"Kulağa aptalca gelecek," dedi Stan "ama bu aileye diğer aileye uygulanan terör uygulanmadı."

"Zenginler bu tip şeyleri gizlemek konusunda çok iyidir."

"Daha fazlası var," dedi Stan. "Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama Susan Lex ve Bronwyn Lex kardeşlerine ne olduğunu biliyor."

"Ama sır olarak kalmasını istiyorlar."

"Evet."

"Neden olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Hayır," dedi Stan.

Myron arkasına baktı. Federaller makul bir mesafede takip ediyordu.

"O romanın su yüzüne çıkmasıyla Susan Lex'in bir ilgisi olduğunu düşünüyor musun?"

"Bu benim de aklımı kurcaladı aslında."

"Ama hiç araştırmadın?"

"Araştırmaya başladım. Skandal patladıktan sonra. Ama o koca adam beni aradı. Bana bunun daha başlangıç olduğunu söyledi. Şimdilik beni sadece parmağının ucuyla ittiğini, gelecek sefere iki avucu arasında ezeceğini belirtti."

"Şair olabilirmiş", dedi Myron.

"Evet."

"Ama hâlâ anlamadığım şeyler var."

"Nedir?"

"Sen kolay kolay korkmayan birine benziyorsun. Seni ilk kez uyardıklarında önemsememişsin. Sana bunu yaptık-

larını öğrenince, senin daha güçlü şekilde savaşacağını düşünürdüm."

"Bir şeyi atlıyorsun," dedi Stan.

"Neyi?"

"Melina Garston."

Sessizlik oldu.

"Bunu bir düşün," dedi Stan. "Metresim, Tohumları Ek sapığıyla olan buluşmamda olan tek kişi, öldü."

"Babası ifadesini geri çektiğini söylemiş."

"Doğru. Ölmeden önceki tuhaf itiraflar."

"Onu da mı Lexler'in ayarladığını düşünüyorsun?"

"Neden olmasın? Şu olanlara bak. Melina'nın cinayetinin birinci şüphelisi kim? Benim, değil mi? Federallerin sana söylediği de bu. Onu benim öldürdüğümü düşünüyorlar. Lexler'in çaldığımı iddia ettikleri romanı bile bulup çıkarmaya gücü var. Daha neler yapabileceklerini bir düşünür müsün?"

"Seni cinayetten içeri attırabileceklerini mi düşünüyorsun?"

"Eninde sonunda."

"Melina Garston'u onların öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

"Olabilir. Tohumları Ek sapığı da olabilir. Bilmiyorum."

"Ama Melina'nın bir uyarı olduğunu düşünüyorsun."

"Kesinlikle uyarıydı," dedi Stan Gibbs. "Sadece kimden geldiğini bilmiyorum."

Radyoda Stevie söylüyordu. Ah, evet.

"Bir şeyi unutuyorsun Stan."

Stan yola bakmaya devam etti. "Nedir o?"

"Burada kişisel bir bağ var," dedi Myron.

"Ne demek istiyorsun?"

"Susan Lex babandan bahsetti. Onun bir yalancı olduğunu söyledi."

Stan omuz silkti. "Haklı olabilir."

"Babanın bununla ne ilgisi var?"

"Beni geri götür."

"Şimdi sorumu cevapsız bırakma."

"Ne istiyorsun sen Myron?"

"Pardon?"

"Bu işten çıkarın ne?"

"Sana anlattım."

"Kemik iliği nakli bekleyen çocuk mu?"

"O çocuk on üç yaşında Stan. Nakil olmazsa da ölecek."

"Eğer sana inanmazsam ne olacak? Kendimce ufak bir araştırma yaptım. Eskiden hükümet için çalışıyormuşsun."

"O uzun zaman öceydi."

"Belki şimdi de FBI'a yardım ediyorsundur. Belki de Lex ailesine."

"Hayır."

"Bu riski alamam."

"Neden? Bana doğruyu söylüyorsun, değil mi? Gerçek sana acı vermez."

Kuvvetlice nefes verdi. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Susan Lex neden babandan bahsetti?"

Konuşmadı.

"Baban nerede?" diye sordu Myron.

"Sorun da bu ya zaten."

"Ne?"

Stan ona baktı. "Ortadan kayboldu. Sekiz yıl önce."

Ortadan kayboldu. Yine o laf.

"Ne düşündüğünü biliyorum, ama yanılıyorsun. Babam sağlıklı biri değildi. Hayatın boyunca bazı işlere girip çıktı. Bir gün kaçıp gideceğini hep biliyorduk."

"Ama ondan hiç haber almadınız."

"Doğru."

"Dennis Lex ortadan kayboluyor. Baban ortadan kayboluyor..."

"İkisinin arasında yirmi yıldan fazla var," dedi Stan. "Birbirleriyle bağlantılı değil."

"Hâlâ anlamıyorum," dedi Myron. "Babanın ya da ortadan kaybolmuş olmasının Lexler'le ne gibi bir bağlantısı olabilir?"

"Bu hikâyeyi yazma sebebimin o olduğunu düşünüyorlar. Ama yanılıyorlar."

"Neden böyle düşünüyorlar?"

"Babam, Raymond Lex'in öğrencisiydi. *Gece Yarısı İtiraflar*ı çıkmadan önce."

"Yani?"

"Babam o romanın kendisine ait olduğunu iddia etti. Dediğine göre Raymond Lex romanı ondan çalmıştı."

"Tanrı aşkına."

"Kimse ona inanmadı," diye ekledi Stan hızlıca. "Dediğim gibi, aklı pek yerinde değildi."

"Sen de bir anda aileyi incelemeye karar verdin, öyle mi?"

"Evet."

"Yani bana bunun bir tesadüf olmadığını mı söylüyorsun? Senin araştırmanın, babanın suçlamalarıyla hiç ilgisi yok mu?"

Stan, evini özleyen bir çocuk gibi kafasını arabanın camına yasladı. "Kimse babama inanmadı. Ben dahil. O hasta bir adamdı. Hayal de görüyordu."

"Raymond Lex'in babanın kitabını çaldığını düşünüyor musun?"

"Hayır."

"Babanın hâlâ hayatta olduğunu düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Burada bir bağlantı olmalı," dedi Myron. "Senin hikâyen, Lex ailesi, babanın suçlamaları..."

Stan gözlerini kapadı. "Başka bir şey yok."

Myron lafı değiştirdi."Tohumları Ek sapığı seninle nasıl iletişime geçti?"

"Kaynaklarımı asla açıklamam."

"Yapma Stan."

"Hayır," dedi sert bir ifadeyle. "Çok şeyimi kaybetmiş olabilirim, ama bunu kaybetmeyeceğim. Kaynaklarımla ilgili hiçbir şey söylemeyeceğimi biliyorsun."

"Kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Beni eve götür Myron."

"Aynı adam Dennis Lex'i de mi kaçırdı?"

Stan kollarını bağladı. "Eve lütfen," dedi.

Yüzünü yere eğmişti. Myron bunu gördü. Bu akşam daha fazlasını öğrenemeyecekti. İlk sağdan dönüp geriye doğru gitmeye başladı. Evin önüne gelip de Myron arabayı durdurana dek ikisi de konuşmadı.

"Gerçeği mi söylüyorsun Myron? Kemik iliği dönörü hakkında yani?"

"Evet."

"Bu çocuk senin yakınlarından biri mi?"

Myron'ın iki eli de direksiyondaydı. "Evet."

"Yani bu işten uzak kalma gibi bir şansın yok, öyle mi?"

"Hayır."

Stan başını salladı, ama daha çok kendi kendine. "Elimden geleni yapacağım. Ama bana güvenmek zorundasın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana birkaç gün ver."

"Ne için?"

"Benden bir süre haber alamayacaksın. Bu inancını sarsmasın."

"Neden bahsediyorsun?"

"Ne yapman gerekiyorsa onu yap," dedi Stan. "Ben de aynı şeyi yapacağım."

Stan Gibbs arabadan indi ve gecenin karanlığından gözden kayboldu.

27

Greg Downing ertesi sabah erkenden Myron'ı arayarak uyandırdı. "Nathan Mostoni şehirden ayrıldı," dedi. "Ben de New York'a geri döndüm. Öğleden sonra oğlumu alacağım."

Ne kadar güzel, diye düşündü Myron. Ama yine de çenesini tuttu.

"Doksan İkinci Cadde'deki spor salonuna gidip biraz çalışacağım," dedi Greg. "Gelmek ister misin?"

"Hayır," dedi Myron.

"Gel sen yine de. Saat onda."

"Gecikebilirim." Myron telefonu kapatıp yataktan indi. E-mail hesabını kontrol etti; Esperanza'nın AgeComp'taki kontağından bir resim gelmişti. Resme tıkladı ve resim yavaşça açılmaya başladı. Dennis Lex'in otuz yaşlarında neye benzeyeceğini gösteren bir resimdi. Tuhaf. Myron resme baktı. Tanıdık gelmedi. Hem de hiç. Gerçekten çok iyi iş çıkarmışlardı. Çok gerçekçiydi. Gözler hariç. Gözleri bir ölü-

nün gözleri gibiydi.

Yazdır tuşuna bastı Hewlett-Packard yazıcısının çalışma sesini duydu. Myron ekranın sağ alt köşesindeki saati kontrol etti. Hâlâ çok erkendi, ama beklemek istemiyordu.

Melina Garston'un babasını aradı.

George Garston Myron'la Beşinci Cadde ve Yetmiş Sekizinci Sokak'ın birleştiği, Central Park manzaralı çatı katında buluşmayı kabul etti. Kapıyı koyu renk saçlı bir kadın açtı. Adının Sandra olduğunu söyledi ve onu sessizce koridora doğru yönlendirdi. Myron pencereden dışarı baktı. Park boyunca Dakota'nın Gotik havasını görebiliyordu. Bir yerlerde Woody ve Mia'nın kendi dairelerinden Central Park'ın diğer tarafındaki saygı duyulası dairelere havlu salladıklarını okuduğunu hatırladı. Şüphesiz ki daha mutlu günlermiş.

"Kızımla ne ilginiz olduğunu anlayamadım," dedi George Garston. Garston polo yakalı mavi bir tişört giymişti ve omuzlarına kadar uzanan beyaz saçları troll bebeklerini andırıyordu. Kelleşmiş kafası, omuzlarının arasında kusursuz bir küre gibi duruyordu. Başarılı bir göçmenin gururlu ifadesine sahipti, ama yara almış olduğu her halinden belliydi. İçinde yaşadığı sonsuz bir keder vardı. Myron bunu daha önce de görmüştü. Keder yakanızı hiç bırakmaz. Siz yolunuza devam edersiniz, o sırtınızda hep bir kamburdur. Gülümsersiniz, ama o gülümseme asla gözlerinize ulaşmaz.

"Muhtemelen hiçbir ilgim yok," dedi Myron. "Birini

bulmaya çalışıyorum. Kızınızın katiliyle bir bağlantısı olabilir. Bilmiyorum."

Çalışma odası çok karanlıktı; mobilyalar bordoydu, perdeler kapalıydı ve sadece bir masa lambasının yeşil ışığı odayı hafifçe aydınlatıyordu. George Garston yan döndü, zengin işi duvar kâğıdına bakarak Myron'a, "Daha önce beraber çalıştık," dedi. "Biz değil, şirketlerimiz. Bunu biliyor muydun?"

"Evet," dedi Myron.

George Garston servetini, alışveriş merkezi gibi kalabalık yerlere standlar halinde açtığı Yunan benzeri bir restoran zinciriyle elde etmişti. Zincirin adı Achilles Meals'tı. Gerçekten. Myron'ın, yukarı Midwest'te bölgesel olarak bu markayla işbirliği yapmış Yunan bir hokey oyuncusu vardı.

"Demek ki bir spor menajeri kızımın cinayetiyle ilgileniyor," dedi Garston.

"Bu uzun bir hikâye."

"Polisler bir şey demiyor, ama erkek arkadaşının yaptığını düşünüyorlar. Şu gazeteci. Sence de öyle mi?"

"Bilmiyorum. Sizce?"

Püfler gibi bir ses çıkardı. Myron artık onun yüzünü güçlükle görebiliyordu. "Bence mi?" dedi. "Acıyı atlatmak için başvurulan danışmanlar gibi konuşuyorsun."

"Öyle konuşmak istemedim."

"Şu hassasiyetleri bir kenara bırakalım. İnsanı gerçeklerden uzaklaştırıyor. Bununla yüzleşmen gerektiğini söylerler. Ama gerçekte tam tersidir. Seni bu olayla ilgili o kadar

derine indirirler ki, aslında hayatının ne kadar berbat olduğunu göremez olursun." Homurdanarak sandalyesinde yer değiştirdi. "Stan Gibbs'e dair hiçbir şey bilmiyorum. Onunla hiç karşılaşmadım."

"Kızınızın onunla beraber olduğunu biliyor muydunuz?"

Myron karanlıkta o kocaman kafanın öne ve arkaya hareket ettiğini gördü. "Bana bir erkek arkadaşı olduğunu söylemişti," dedi. "Adını söylemedi. Evli olduğunu da."

"Onaylamaz mıydınız?"

"Elbette ki onaylamazdım," dedi aksi bir tavırla, ama sadece kızgınlıktan çok daha fazlasıydı bu. "Sizin kızınız olsaydı, siz onaylar mıydınız?"

"Sanırım hayır. O zaman Stan Gibbs'le ilişkilerine dair hiçbir şey bilmiyorsunuz?"

"Hayır."

"Onunla ölmeden kısa süre önce görüştüğünüzü anlıyorum."

"Dört gün önce."

"Bana o konuşmadan bahseder misiniz?"

"Melina içki içiyordu," dedi, aynı kelimeler insanın zihninde dolaştıkça ortaya çıkan monoton ses tonuyla. "Çok. Kızım çok içiyordu. Bu huyunu papasından almış, o da kendi papasından almıştı. Garston aile geleneği." Güldü, ama bu daha çok içten içe bir ağlama gibiydi.

"Melina size tanıklığından bahsetti mi?"

"Evet."

"Tam olarak ne söylediğini söyler misiniz?"

" 'Ben bir hata yaptım papa' dedi. Yalan söylediğini söyledi."

"Siz ne dediniz?"

"Neden bahsettiğini bilmiyordum. Size daha önce de dediğim gibi, erkek arkadaşını tanımıyordum."

"Ondan açıklamasını istediniz mi?"

"Evet."

"Sonra?"

"Açıklamadı. Bunu unutmamı söyledi. Kendi başına halledeceğini söyledi. Ardından da beni sevdiğini söyleyip telefonu kapattı."

Sessizlik oldu.

"İki çocuğum vardı Bay Bolitar. Biliyor muydunuz bunu?"

Myron başını salladı.

"Michael'im üç yıl önce bir uçak kazasında öldü. Şimdi de bir hayvan kızıma işkence etti ve onu öldürdü. Karım, onun adı da Melina'ydı, on beş yıl önce öldü. Kimsem kalmadı. Kırk sekiz yıl önce, bu ülkeye elimde hiçbir şey olmadan geldiğimi düşünüyordum. Çok para kazandım. İşte şimdi gerçekten hiçbir şeyim yok. Beni anlıyor musunuz?"

"Evet," dedi Myron.

"Hepsi bu mu?"

"Kızınızın Broadway'de bir evi vardı."

"Evet."

"Kişisel eşyaları hâlâ orada mı?"

"Gelinim Sandra onun eşyalarını topluyor. Ama hâlâ eş-

yalar o evde. Neden sordunuz?"

"Eğer sizin için bir sakıncası yoksa gidip bakmak istiyorum."

"Polis bunu zaten yaptı."

"Biliyorum."

"Onların bulamadığı bir şey bulabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

"Bulamam büyük ihtimalle."

"Ama?"

"Ama ben bu olaya farklı bir açıdan yaklaşıyorum. O nedenle başka gözlerle bakacağım."

George Garston masa lambasını açtı. Ampulden çıkan sarı ışık onun yüzünü sapsarı yapmıştı. Myron artık gözlerinin güneşten kopan parçalar gibi ışıksız olduğunu görebiliyordu. "Eğer Melina'mı kimin öldürdüğünü öğrenirseniz, önce bana söyleyeceksiniz."

"Hayır," dedi Myron.

"Ona ne yaptığını biliyor musunuz?"

"Evet. Sizin ne yapmak istediğinizi de biliyorum. Ama bu size kendinizi iyi hissettirmeyecek."

"Bunu çok iyi biliyormuş gibi konuşuyorsunuz."

Myron bir şey demedi.

George Garston lambayı kapattı ve döndü. "Sandra şimdi sizi götürür."

"Bütün gün o çalışma odasında oturuyor," dedi Sandra

asansörün düğmesine basarken. "Pek dışarı çıkmaz."

"Hâlâ çok taze," dedi Myron.

Kadın başını salladı. Mavi siyah saçları, makineden yeni çıkmış termal faks kâğıdı gibi iri bukleler halinde omuzlarına düşüyordu. Saç rengine rağmen, tüm hatlarıyla tam bir İzlandalı; yüzü ve vücut yapısıyla dünya klasmanında bir sürat patencisiydi. Hatları çok keskindi. Cildinde de soğuğun yarattığı pembelik vardı.

"Kimsesi olmadığını düşünüyor," dedi.

"Siz varsınız."

"Ben geliniyim. Beni görüyor ve Michael'i hatırlıyor. Ona başka biriyle beraber olduğumu söyleyecek cesaretim yok."

Sokağa geldiklerinde Myron, "Siz ve Melina yakın mıydınız?" diye sordu.

"Sanırım evet."

"Stan Gibbs'le olan ilişkisini biliyor muydunuz?"

"Evet."

"Ama babasına hiç söylememiş."

"Söyleyemezdi. Babası pek çok erkek gibi bunu onaylamazdı. Evli biriyle ilişki kabul edilemezdi."

Caddeyi geçtiler ve şehrin göbeğindeki harika, Central Park'ın içine girdiler. Park o gün muazzam bir günündeydi. Asyalı ressamlar birilerini çiziyordu. Koşan erkeklerin şortları şaşırtıcı şekilde çocuk bezlerine benziyordu. Güneşlenenler çimenlere uzanmış, birbirlerine doğru kıvrılmış haldeydi, ama aslında hepsi yalnızdı. New York City böyleydi işte. E.B.

White bir keresinde New York'un yalnızlığı aldığını, ama herkesin hayatını kendine bıraktığını söylemişti. Ne kadar doğru. Herkesin içinde ayrı bir walkman varmış ve herkes kendi müziğini dinleyip kendine göre tempo tutuyormuş gibiydi.

Kafasında bandana olan bir adam elindeki frizbiyi fırlatıp, "Yakala" diye bağırdı, ama köpeği filan yoktu. Taş gibi vücutlu kadınlar siyah sporcu sutyenleriyle paten yapıyordu. Örnekler çoğaltılabilir: Koşan şişman adam Play-Doh oyun hamuruna benziyordu. Arkasındaki kaslı vücutlu adam da pazılarını şişiriyordu ve esnetiyordu. Gerçekten esnetti. Halkın içinde. Myron kaşlarını çattı. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu: tişörtlerini çıkarmaması gereken erkeklerin çıkarması mı, çıkarması gerekenlerin çıkarması mı?

Central Park West'e vardıklarında Myron, "Onun evli bir adamla beraber olması sizin için sorun muydu?" diye sordu.

Sandra omuz silkti. "Elbette ki endişeliydim. Ama Melina'ya karısından ayrılacağını söylemişti."

"Ayrılmadılar mı?"

"Melina inanmıştı. Mutlu görünüyordu."

"Stan Gibbs'le tanıştınız mı?"

"Hayır. İlişkilerinin gizli kalması gerekiyordu."

"Size mahkemede yalan söylediğinden bahsetti mi hiç?"

"Hayır," dedi. "Hiç."

Sandra anahtarını kullanıp kapıyı açtı. Myron içeri girdi.

Renkler. Bir sürü renk. Daire, Teletubby'lerin çıktığı Sihirli Macera Turu'nu andırıyordu. Hep parlak tonlar, özellikle de yeşiller. Duvarlar uzak topraklara ve okyanuslara yapılmış yolculuklara ait suluboya resimlerle doluydu. Sürreal resimler de vardı. Yarattığı etki Enya videolarınınki gibiydi.

"Eşyalarını kolilemeye başlamıştım," dedi Sandra. "Ama bir hayatı kolilere sığdırmak çok zor."

Myron başını salladı. Küçük evin içinde, psişik bir aydınlanma yaşar düşüncesiyle dolaşmaya başladı. Hiçbir şey olmadı. Gözlerini o sanatsal çalışmalarda gezdirdi.

"İlk gösterisini önümüzdeki ay Village'de yapacaktı," dedi Sandra.

Myron beyaz çadırlar ve kristal mavisi suyun olduğu bir resmi inceledi. Buranın Mykonos'ta olduğunu anladı. Muhteşem yapılmıştı. Myron neredeyse Akdeniz'in tuzunu, plajdaki ızgara balığın kokusunu ve geceleri bir aşığın teninde dolaşan kumu hissedebiliyordu. Hiçbir ipucu yoktu, ama yine de resmin önünden ayrılması için birkaç dakika geçmesi gerekti.

Kutulara bakmaya başladı. Lise yıllığını buldu, sene 1986'ydı ve Melina'nın resminin bulunduğu sayfayı aradı. Söylenene göre resim yapmayı seviyordu. Yine duvarlara göz attı. İşleri oldukça parlaktı ve gelecek vaat ediyordu. *Ölüm*, diye düşündü Myron, *hep ironiktir. Genç ölümler de en ironiği.*

Dikkatini fotoğrafa verdi. Melina'nın yüzünde tedirgin ve kendinden emin olmayan liseli gülümsemesi vardı. Myron bunu çok iyi biliyordu. Biz değil. Yıllığı kapatıp dolaba doğ-

ru gitti. Kıyafetleri özenle katlanmıştı; üst rafta çok sayıda kazak vardı ve ayakkabılar minyatür askerler gibi dizilmişti. Yine kolilerin yanına gitti ve bir ayakkabı kutusunda fotoğraflarını buldu. Ayakkabı kutusu her amaç için kullanılır. Myron başını salladı ve fotoğraflara bakmaya başladı. Sandra yerde, onun yanına oturdu. "Bu annesi," dedi.

Myron, anne ve kız oldukları çok belli olan, birbirine sarılmış iki kadının bulunduğu fotoğrafa baktı. Bu fotoğrafta kendinden emin olmayan gülümseme yoktu. Bu gülümsemc, annenin kollarındaki bu gülümseme, meleklerin şarkısı gibi göğe yükseliyordu. Myron meleklerin şarkısı gibi olan bu gülümsemeye ve dudaklara bakıp, bu dudakların nasıl çaresizce ve acı içinde bağırdığını düşündü. George Garston'un çalışma odasındaki halini düşündü. O an anlamıştı.

Myron saatine baktı. Acele etmesi gerekiyordu. Babasının, kardeşinin, Sandra'nın, ailenin fotoğraflarına hızlıca baktı. Stan Gibbs'in hiç fotoğrafı yoktu. İşe yarar hiçbir şey yoktu.

Başka bir odada makyaj malzemelerini ve parfümlerini buldu. Diğer bir odada günlüğüne rasgeldi, ama Melina o günlüğe iki yıldır hiçbir şey yazmamıştı. Sayfaları karıştırmaya başladı, ama bu, özel hayata çok fazla müdahale gibi geldi. Eski erkek arkadaşından bir mektup buldu. Birkaç tane de fatura vardı.

Stan'in köşe yazılarının birer koyasını buldu.

Hmm.

Adres defterinde. Bütün köşe yazıları. Üzerlerinde hiç-

bir işaret yok. Sadece kupürler, bir ataşla tutturulmuş şekilde. Peki bu ne demek oluyordu? Tekrar kontrol etti. Sadece kupürler. Bunları geri koyup biraz daha kurcaladı. Arka sayfalardan bir şey düştü. Myron, krem rengi ya da zamanla rengi solmuş, köşesi yırtık ve ikiye katlanmış beyaz bir kart olduğunu anladı eline alınca. Dışı tamamen boştu. Açtı, içinde *Sevgilerle, Baban* yazıyordu. Myron yine o odada tek başına oturan, yüzüne masa lambasının ışığı vuran George Garston'u düşündü.

Koltuğa oturdu ve yine zihnini toparlamaya çalıştı. Kulağa tuhaf gelebilir, ama bu boş odada oturmuş, ölmüş bir kadının tatlı kokusu hâlâ evin içinde dolanırken –*Poltergeist* filmlerinin aksine bir kadındı bu– öylece oturuyordu. Kurbanlar onunla konuşmuyordu, öyle bir şey yoktu. Ama bazen onların neler düşündüğünü ve hissettiğini hayal edebiliyor, bir kıvılcım yanabiliyordu zihninde. O nedenle yine aynı şeyi denedi.

Hiçbir şey olmadı.

Gözleri parlak tabloların üzerinde dolaşmaya başladı ve derisinin altındaki yanma yine başladı. Parlak resimlere bakıp, renklerin onu aşağılamasına izin verdi. Bu parlaklık onu koruyacaktı. Saçmalıktı, ama öyleydi. Onun bir hayatı vardı. Melina çalıştı, resim yaptı, parlak renkleri sevdi, çok kazağı vardı, önemli hatıraları ayakkabı kutusunda sakladı, ama biri çıkıp o hayatı onun elinden aldı, çünkü onun için hiçbir anlamı yoktu. Hiçbirinin önemi yoktu. Bu da Myron'ı deli ediyordu.

Gözlerini kapattı ve öfkesinin biraz olsun dinmesini bekledi. Öfke iyi bir şey değildi. Mantığı gölgeliyordu. Daha önce bu yanını ortaya çıkarmıştı –ki Esperanza buna Batman kompleksi diyordu– ama adalet ya da intikam (eğer ikisi aynı şey değilse) peşinde koşan bir kahraman olmak mantıksızdı, sağlıksızdı. Eninde sonunda istemediğiniz şeyler görürsünüz. Hiç öğrenmemeniz gereken gerçekleri öğrenirsiniz. Can yakar, ama sonra geçer. Uzak durmak en iyisidir.

Ama kanındaki ateş onu bırakmıyordu. Onunla savaşmayı bıraktı, sıcaklığın onu sarmasına izin verdi, kaslarını gevşetti ve bekledi. Belki de bu sıcaklık kötü bir şey değildi. Belki de gördüğü korkunç şeyler ve gerçekler onu değiştirmemiş, dindirmemişti.

Myron kutuları kapattı, güneşin öptüğü Mykonos'a son bir bakış attı ve sessizce, başıyla selam verdi.

28

Greg ve Myron sahada buluştu. Myron dizliğini geçirdi. Greg de gözlerini ovuşturdu. İki adam yarım saat kadar nadiren konuşarak oynadı. İnsanlar içeri girip Greg'i gösteriyordu. Birkaç çocuk gelip imza aldı. Kariyerini bitirmiş olduğu bir adamın önünde gelen imza taleplerine cevap verirken bir gözü de Myron'daydı.

Myron da ona baktı, avutmak için hiç çaba sarf etmedi.

Bir süre sonra Myron, "Buraya beni çağırmış olmanın sebebi ne Greg?"

Greg atış yapmaya devam etti.

"Çünkü ofise dönmem gerek," dedi Myron.

Greg topu aldı, turnikeye çıktı ve dönüp basket attı. "O gece seni ve Emily'yi gördüm. Bunu biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi Myron.

Greg ribaunda çıktı, sonra topu aldı ve yerden sektirerek Myron'a doğru attı. "Ertesi gün evleniyorduk. Bunu biliyor musun?"

"Onu da biliyorum."

"Sen orada," dedi Greg, "onun eski erkek arkadaşı olarak onunla iş pişirdin."

Myron topu eline aldı.

"Burada bir şey anlatmaya çalışıyorum," dedi Greg.

"Emily'yle yattım," dedi Myron. "Sen de bizi gördün. İntikam almak istedin. Koca Burt Wesson'dan sezon öncesi oyununda beni sakatlamasını istedin. O da yaptı. Hikâye bitti."

"Ondan seni sakatlamasını istedim, evet. Ama senin kariyerini bitirmesini istemedim."

"Sen domates diyorsun, ben domat diyorum."

"Bu kasıtlı bir şey değildi."

"Beni yanlış anlama," dedi Myron, kendi kulaklarına bile oldukça sakin gelen bir ses tonuyla, "ama ikisini de kasıtlı buluyorum. Benim üzerime ateş açtın. Hafif bir sıyrıkla atlatacağımı düşünmüş olabilirsin, ama olmadı. Bu seni suçsuz mu kılıyor sence?"

"Sen de benim nişanlımı becerdin."

"O da beni becerdi. Sana hiçbir şey borçlu değilim. O borçlu."

"Bana anlamadığını mı söylüyorsun?"

"Anlıyorum. Sadece seni haklı çıkarmıyor."

"Haklı olmaya çalışmıyorum."

"O zaman ne istiyorsun Greg? El ele tutuşup Kumbaya mı söyleyelim? Bana ne yaptığının farkında mısın? O bir anın bana nelere mal olduğunun farkında mısın?"

"Sanırım olabilirim," dedi Greg. Açıklamak istercesine

elini uzattı, sonra geri çekti. "Çok üzgünüm."

Myron atış yapmaya başladı, ama boğazının şişmeye başladığını hissediyordu.

"Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin."

Myron hiçbir şey söylemedi. Greg onu bekledi, ama işe yaramadı.

"Başka ne dememi bekliyorsun Myron?"

Myron atışlarına devam etti.

"Sana üzgün olduğumu nasıl söyleyebilirim?"

"Söyledin zaten," dedi Myron.

"Ama kabul etmiyorsun."

"Hayır Greg, etmiyorum. Hayatım profesyonel basketbol oynayamadan geçti. Sen de ben senin özrünü kabul etmeden yaşayacaksın. Bana sorarsan, oldukça iyi bir anlaşma senin için."

Myron'ın cep telefonu çaldı. Koşup telefonu açtı ve alo dedi.

Fısıldayan ses, "Söylediklerimi yaptın mı?" diye sordu.

Kemikleri buz kesmişti. Güçlükle yutkundu. "Söylediklerini mi?"

"Çocuk," diye fısıldadı.

Buz gibi hava doluyordu ciğerlerine. "Ne olmuş ona?"

"Ona elveda dedin mi?"

Myron'ın içinde bir şeyler kopup gitmişti. Dizlerinin bağı çözüldü ve gerçeklik göğsüne doğru baskı yapıyordu. Ses yine aynı şeyi fısıldadı, "Oğlana elveda dedin mi?"

29

Myron hışımla Greg'e döndü. "Jeremy nerede?"

"Ne?"

"O nerede?"

Greg, Myron'ın yüzündeki ifadeyi görünce topu elinden bıraktı. "Emily'yle beraber sanırım. Öğleden sonra alacağım ben onu."

"Cep telefonu var mı?"

"Evet."

"Ara onu."

Greg, muhteşem refleksleri olan bir sporcu olarak çoktan spor çantasına yönelmişti. "Neler oluyor?"

"Muhtemelen hiçbir şey."

Myron gelen aramadan bahsetti. Greg dinlemek için yavaşlamadı. Numarayı çevirdi. Myron arabaya koşmaya başladı. Greg de telefonu kulağına yapıştırıp peşinden gitti.

"Cevap vermiyor," dedi Greg. Telesekretere mesaj bıraktı.

"Emily'nin cep telefonu var mı?"

"Varsa bile numarası bende yok."

Myron bir yandan koşup bir yandan da son aramalarından birini çevirdi. Esperanza açtı.

"Bana Emily'nin cep telefonu numarası lazım."

"Bana beş dakika ver," dedi Esperanza.

Myron bir numarayı daha aradı. Win açıp, "Konuş," dedi.

"Sorun olabilir."

"Buradayım."

Arabaya ulaştılar. Greg sakindi. Bu Myron'ı şaşırtmıştı. Mahkemede, baskı altındayken Greg'in içindeki şeytan dışarı çıkmıştı ve deliye dönmüştü. Ama elbette ki bu bir oyun değildi. Babasının ona son zamanlarda söylediği üzere, bomba gerçekten düştüğünde kimin nasıl tepki vereceğini asla bilemezsin.

Myron'ın telefonu çaldı. Esperanza ona Emily'nin numarasını verdi. Myron numarayı tuşladı. Altıncı çalıştan sonra Emily'nin telesekreteri cevap verdi. Lanet olsun. Myron mesaj bıraktı. Greg'e döndü.

"Jeremy'nin nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu Myron.

"Hayır," dedi Greg.

"Arayabileceğimiz bir komşu veya arkadaş var mı?"

"Emily'yle evlendiğimizde Ridgewood'da yaşıyorduk. Franklin Lakes'te kimseyi tanımıyorum."

Myron gaza bastı. "Jeremy muhtemelen güvendedir," dedi Myron kendisini de inandırmaya çalışarak. "Bu adamın

onun adını bildiğini bile sanmıyorum. Blöf yapıyordur."

Greg titremeye başladı.

"Bir şey olmayacak."

"Tanrım Myron, o yazıları okudum ben. Eğer o adam çocuğumu..."

"FBI'ı aramalıyız," dedi Myron. "Her ihtimale karşı."

"Böyle mi yapmak lazım sence?" dedi Greg.

Myron ona baktı. "Neden? Sence öyle değil mi?"

"Fidyeyi ödeyip oğlumu geri almak istiyorum. Kimsenin olayı mahvetmesini istemiyorum."

"Bence aramalıyız," dedi Myron. "Ama karar senin."

"Düşünmemiz gereken bir şey daha var," dedi Greg.

"Nedir o?"

"Bu adam bizim donörümüzse, şansımız var."

"Evet."

"Eğer FBI onu öldürürse, Jermey'nin de sonu olur."

"Önce hangisini yapmamız gerekiyorsa onu yapalım," dedi Myron. "Jeremy'yi bulmak zorundayız. Bu sapığı da bulmalıyız."

Greg titremeye devam ediyordu.

"Ne yapmak istiyorsun Greg?"

"Sence aramalı mıyız?"

"Evet."

Greg hafifçe başını salladı. "Ara," dedi.

Myron, Kimberly Green'in numarasını tuşladı. Kafasının kazan gibi olduğunu ve kulaklarının yandığını hissediyordu. Jeremy'nin yüzünü, kapıyı açtığı anki gülümsemesini

gözünün önüne getirmemeye çalışıyordu.

Oğlana elveda dedin mi?

Açan kişi, "Federal Soruşturma Bürosu," dedi.

"Ben Myron Bolitar, Kimberly Green'le görüşmek istiyorum."

"Özel ajan şu anda müsait değil."

"Tohumları Ek sapığı birini daha kaçırmış olabilir. Onu bağlayın hemen."

Myron tahmin ettiğinden daha uzun süre hatta bekledi.

Kimberly Green bağırarak başladı konuşmaya. "Neler saçmalıyorsun sen?"

"Az önce beni aradı," diyerek lafı onun ağzına tıkadı.

"Yoldayız," dedi.

Route 4 ve Route 17'nin kesiştiği yerde trafiğe yakalandılar, ama Myron çimenlere çıkıp kestirmeden gitti. Route 208'e kırıp, sinagogun yanından çıktı. İki mil sonra da Emily'nin evine giden son dönmüşe gelmişlerdi. Myron iki FBI arabasının da aynı anda döndüğünü gördü.

Kendinden geçmiş olan Greg bir anda toparlandı ve işaret etti. "Orada."

Emily kapıya anahtarını sokuyordu. Myron çılgınca kornaya bastı. Emily şaşkınlık içinde arkasını döndü. Myron arabayı park etti. FBI arabaları da peşinden girdi. Myron ve Greg araba neredeyse durmadan atladılar.

"Jeremy nerede?" diye sordu ikisi de aynı anda.

Emily hangisine bakacağını şaşırdı. "Ne oldu?" diye bağırdı. "Neler oluyor burada?"

Greg aldı sözü. "O nerede, Emily?"

"Arkadaşıyla birlikte,"

Evin içinden telefon sesi duyuldu. Herkes donup kaldı. Emily ilk koşan oldu. Telefonu aldı. Kulağına koydu, boğazını temizledi ve "Alo," dedi.

Telefonun diğer tarafından, hepsi Jeremy'nin çığlığını duymuştu.

30

Altı federal ajan gelmişti. Kimberly Green de bu görevin lideriydi. Özenle kuruldular. Myron bir koltukta, Greg de diğerinde oturuyordu. Emily de ikisini arasında gidip geliyordu. Bunda sembolik bir anlam da vardı aslında, ama Myron düşünmemeye çalıştı. İyi bir şeyler yapabilmek için kendini bu ruh halinden çıkarmaya çalıştı.

Telefon görüşmesi kısa sürmüştü. Çığlıktan sonra, fısıltılı ses, "Tekrar arayacağız," dedi. Hepsi buydu. Yetkililerle iletişime geçmeme uyarısı olmamıştı. Para hazırlamaları da istenmemişti. Diğer arama için saat de belirtilmemişti. Hiçbir şey.

Hep beraber oturmuşlardı ve hepsinin zihninde, on üç yaşında bir çocuğu bu denli bağırtacak neler yapmış olabileceğini gözlerinde canlandırıyorlardı. Myron gözlerini kapatıp kendisini zorladı. O piçin istediği de buydu. Bu tuzağa düşmek hiç akıllıca değildi.

Greg bankasıyla iletişime geçmişti. Riskli bir yatırımcı değildi ve varlıklarının çoğu da likitti. Eğer fidye parasına ihtiyaç olursa, hazır olmalıydı. Federallerin bir kısmı, Kimberly dışında kalan tüm erkekler, Myron'ınki de dahil olası tüm telefonları dinliyordu. O ve adamları sürekli fısıltıyla konuşuyordu. Myron henüz bir şey dememişti onlara, ama bu böyle sürmeyecekti.

Kimberly onunla göz göze geldi ve eliyle hiçbir şey yapmamasını işaret etti. Myron ayağa kalkıp özür diledi. Greg ve Emily hâlâ o çığlık etkisinde oldukları için bunu önemsemediler.

"Konuşmamız gerekiyor," dedi Kimberly.

"Tamam," dedi Myron. "Bana Dennis Lex'i ararken ne bulduğunuzu söylemekle başla."

"Sen aileden değilsin," dedi. "Seni dışarı attırabilirim."

"Bu senin evin değil," dedi. "Dennis Lex'e ne oldu?"

Ellerini kalçalarına koydu. "Bir sonuca ulaşmadı."

"Nasıl yani?"

"İzini sürdük. Bunların hiçbiriyle ilgisi yok."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Myron yapma, biz aptal değiliz."

"Peki Dennis Lex nerede?"

"Belli değil," dedi.

"Ne demek belli değil? Eğer kaçıran kişi o değilse, hâlâ kemik iliği donörü olarak elimizde."

"Hayır," dedi. "Sizin donörünüz Davis Taylor."

"Dennis Lex olan adını değiştirmiş olan."

"Bunu bilmiyoruz."

Myron yüzünü buruşturdu. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Davis Taylor eskiden Lex şirketlerinde çalışıyormuş."

"Ne?"

"Beni duydun."

"O zaman neden bir kemik iliği merkezine kan vermiş olsun ki?"

"İşle ilgili bir şeymiş," dedi. "Oranın patronunun yeğeni hastaymış. Çalışan herkes kan vermiş."

Myron başını salladı. Bir şeyler artık daha mantıklı gelmeye başlamıştı. "Eğer kan örneği vermemiş olsaydı," dedi, "her şey gizli kalacaktı."

"Doğru."

"Onunla ilgili başka ne biliyorsunuz?"

"Kendi halinde, içine kapanık biriymiş. Herkes onu sakallı, gözlüklü ve uzun sarı saçlı olarak hatırlıyor."

"Kılık değiştirmiş," dedi Myron. "Davis Taylor'ın gerçek adının Dennis Lex olduğunu biliyoruz. Başka ne var?"

Kimberly Green elini kaldırdı. "Yeter." Güç kazanmak ister gibi dik durmaya gayret etti. "Stan Gibbs hâlâ buradaki bir numaralı şüphelimiz. Dün akşam neden bahsetti?"

"Dennis Lex," dedi Myron, "anlamıyor musun?"

"Neyi anlamıyor muyum?"

"Dennis Lex'in tüm bu olanlarla bir bağlantısı var. Ya kaçıran kişi o ya da ilk kurban."

"İkisi de değil," dedi.

"O zaman nerede?"

Konuyu geçiştirdi. "Akşam ne konuştunuz?"

"Stan'in babasını."

"Edwin Gibbs'i mi?" bu ilgisini çekmişti. "Ne olmuş ona?"

"Sekiz yıl önce ortadan kaybolmuş. Ama sen zaten bunu biliyorsun, değil mi?"

Hafifçe başını salladı. "Biliyoruz."

"Sizce ona ne oldu?" diye sordu Myron.

Tereddüt etti. "Sen Dennis Lex'in Tohumları Ek sapığının ilk kurbanı olabileceğini düşünüyorsun, doğru mu?"

"Düşünülmesi gereken bir ihtimal olduğu üzerinde duruyorum, evet."

"Bizim teorimiz," diye devam etti, "ilk kurbanın Edwin Gibbs olabileceği yönünde."

Myron yüzünü buruşturdu yine. "Stan'in kendi babasını kaçırdığını mı düşünüyorsunuz?"

"Onu öldürdüğünü. Diğerlerini de. Onların hiçbirinin yaşadığına inanmıyoruz."

Myron bu düşüncenin onu ele geçirmesine izin vermedi. "Elinizde herhangi bir kanıt var mı?"

"Bazen elma ağaçtan çok da uzağa düşmez."

"Jüriye çok iş düşecek desene. Baylar, bayanlar, elma ağaçtan çok da uzağa düşmez. Arabayı atın önünden koşmamalısınız. Ayrıca her şeyin bir zamanı vardır." Başını salladı. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?"

"Kendi başına bir anlam ifade etmediğinin farkındayım. Ama hepsini birleştir. Sekiz yıl önce Stan kendi başına ya-

şamaya başladı. O yirmi dört yaşındaydı, babası da kırk altı. Bir şekilde bu iki adam iyi anlaşamıyordu. Edwin Gibbs birdenbire ortadan kayboldu. Stan bunu kimseye bildirmedi."

"Çok aptalca."

"Olabilir. Sonra şu ana kadar bildiklerimizi bununla birleştir. Bu hikâyeyi anlatan tek köşe yazarı. Hırsızlık. Melina Garston. Dün Eric Ford'un anlattığı her şey."

"Hâlâ yeni bir şey söylemiyorsun."

"O zaman bana Stan Gibbs'in nerede olduğunu söyle."

Myron ona baktı. "Evinde değil mi?"

"Dün akşam, siz ikiniz konuştuktan sonra, Stan Gibbs izini kaybettirdi. Bunu daha önce de yapmıştı. Genellikle birkaç saat sonra onu buluyorduk. Ama bu kez öyle olmadı. Birdenbire ortadan kayboldu ve ne tesadüftür ki, Jeremy Downing de Tohumları Ek sapığı tarafından kaçırıldı. Bana bunu açıklamak ister misin?"

Myron'ın ağzı kurudu. "Onu arıyor musunuz?"

"Kırmızı bülten çıkardık, ama Stan saklanmak konusunda çok iyidir. Nereye gittiğine dair bir ipucun var mı?"

"Yok."

"Sana bununla ilgili bir şey söylemedi mi?"

"Birkaç günlüğüne bir yerlere gidebileceğini söyledi. Ama ona güvenmeliymişim."

"Kötü tavsiye," dedi. "Başka bir şey?"

Myron başını salladı. "Dennis Lex nerede?" diye tekrar şansını denedi. "Onu gördün mü?"

"Görmek zorunda değilim," dedi. Ama ses tonu yine ay-

nı monotonluğa bürünmüştü. "Onun bu olanlarla bir ilgisi yok."

"Aynı şeyi söyleyip duruyorsun," dedi Myron. "Ama bunu nasıl bilebiliyorsun?"

Sesini alçalttı. "Ailesi."

"Susan ve Bronwyn Lex'ten mi bahsediyorsun?"

"Evet."

"Ne olmuş onlara?"

"Bize teminat verdiler."

Myron neredeyse bir adım geri sıçradı. "Onlardan söz mü aldınız?"

"Ben öyle demedim." Sesini alçalttı ve etrafına baktı. "Ayrıca benim işim değildi bu."

"Ne?"

Doğrudan ona baktı. "Eric Ford bu işle bizzat ilgilendi."

Myron duyduklarına inanamıyordu.

"Bana uzak durmamı söyledi ve kendisi halletti."

"Üstünü örttü ya da," dedi Myron.

"Bu konuda ben bir şey yapamam." Ona baktı. *Ben* sözcüğünü vurgulamıştı. Sonra da hiçbir şey söylemeden gitti. Myron cep telefonunu eline aldı.

"Konuş," dedi Win.

"Yardıma ihtiyacımız olacak," dedi Myron. "Zorra hâlâ bağımsız olarak çalışıyor mu?"

"Arayayım."

"Belki Koca Cyndi de."

"Planın mı var?"

"Plan için zaman yok," dedi Myron.

"Ooo," dedi Win. "Ortalık karışacak desene."

"Evet."

"Ben de burada oturmuş, kurallara karşı çıkmayacağını düşünmeye başlamıştım."

"Sadece bu seferlik," dedi Myron.

"Ah," diye karşılık verdi Win. "Hep böyle derler."

31

Win, Esperanza, Koca Cyndi ve Zorra onun ofisindelerdi.

Zorra önünde kocaman, sarı renkte bir Z harfi bulunan bir kazak giyiyordu. Boynunda Wilma Çakmaktaş'ı aratmayacak büyüklükteki inciler, ekoseli bir etek ve beyaz soket çoraplar vardı. O kadının, anatomik olarak doğruyu söylemek gerekirse erkeğin, peruğu Bette Midler'ın eski haline ya da metadon almış Küçük Yetim Annie'yi andırıyordu. Parlak kırmızı topuklu ayakkabıları Oz'daki Dorothy'den çalınmış gibiydi ve erkek ayağı gibi, kırk altı numaraydı.

Zorra, Myron'a gülümsedi. "Zorra seni gördüğüne çok sevindi."

"Evet," dedi Myron. "Myron da seni gördüğüne çok sevindi."

"Bu kez aynı taraftayız, değil mi?"

"Evet."

"Zorra buna sevindi."

Zorra'nın gerçek adı Shlomo Avrahaim'di ve eski bir İsrail Mossad ajanıydı. Kısa süre önce bir anlaşmazlık yaşamışlardı. Myron hâlâ o tartışmanın izini göğüs kafesinde taşıyordu: Zorra'nın topuğunda saklı olan bıçakla yaptığı Z şeklindeki yara izini.

Win, "Lex binası çok iyi korunuyor," dedi.

"O zaman B planıyla devam ediyoruz," dedi Myron.

"Harekete geçtik bile," dedi Win.

"Myron, Zorra'ya döndü. "Silahlı mısın?"

Zorra eteğinin altından bir silah çıkardı. "Uzi," dedi Zorra. "Zorra Uzi'yi çok sever."

Myron başını salladı. "Tam bir vatansever."

"Şüphem var," dedi Esperanza.

"Ne?"

Esperanza gözlerini ona dikti. "Eğer bu adam işbirliği yapmaya yanaşmazsa?"

"Bunu düşünecek zaman yok," dedi Myron.

"Yani?"

"Jeremy bu sapığın elinde," dedi Myron. "Bunu anlıyor musunuz? Asıl önceliğimiz Jeremy olmalı."

Esperanza başını salladı.

"O zaman sen geri planda kal," dedi.

"Bana ihtiyacın var," dedi.

"Doğru. Jeremy'nin de *bana* ihtiyacı var." Ayağa kalktı. "Tamam, gidelim."

Esperanza başını tekrar salladı, ama yine de peşinden

gitti. Üçte bir düzinelik grup sokağa geldiklerinde ikiye ayrıldı. Esperanza ve Zorra yürüyecekti. Win, Myron ve Koca Cyndi de üç blok ötedeki garaja doğru gidecekti. Win'in orada bir arabası vardı. Chevy Nova. İzini bulmak imkânsızdı. Win'de bunlardan çok vardı. Onlara kenara atılacak arabalar gözüyle bakıyordu. Kâğıt bardaklar gibi yani. Zenginlik böyle bir şey. Onlarla ne yaptığını bilmek dahi istemezsiniz.

Win sürücü koltuğuna geçti, yan koltuğa da Myron oturdu. Koca Cyndi ise arka koltuğa geçmişti ve onu bu şekilde görmek, bir çocuğun doğum filmini sondan başa izlemek gibiydi. Yola koyuldular.

The Stokes, Layton and Grace hukuk firması New York'un en prestijlilerinden biriydi. Koca Cyndi resepsiyonda kaldı. Gri tayyörlü, sıska resepsiyonist bakışları kaçırıyordu. Koca Cyndi ona öyle bir gözlerini dikmişti ki, kız zaten bakamıyordu. Ara ara da aslan gibi kükrüyordu. Hiçbir sebebi yoktu. Sadece bunu yapmayı seviyordu.

Myron ve Win, Manhattan'daki diğer bir milyon hukuk firmasınınkine benzeyen bir konferans salonuna girdi. Myron, Manhattan'daki diğer bir milyon hukuk firmasının legal not kâğıtları gibi sarı bir not kâğıdına bir şeyler yazıyor, bir yandan da pencereden şık giyimli, Harvard mezunlarının bir o yana bir bu yana yürüyüşünü izliyordu ve yine bu görüntü de Manhattan'daki diğer bir milyon hukuk firmasınınkiyle aynıydı. Ters ayrımcılık olacak belki, ama bütün genç beyaz

erkek avukatlar onun için aynıydı.

Aslında, Myron da beyaz bir Harvard hukuk fakültesi mezunuydu. Hmm.

Chase Layton, Manhattan'daki bir hukuk firmasının isim ortaklarından biri olduğunu belli edercesine, iri cüssesi, tombik elleri ve geriye doğru taranmış saçlarıyla içeri girdi. Bir elinde sarı altından alyansı, diğer elinde de Harvard yüzüğü vardı. Win'i, çok sıcak karşıladı –çoğu zengin insanın yaptığı– ardından da "aradığın adam benim" ifadesiyle Myron'ın elini sıktı.

"Biraz acelemiz var," dedi Win.

Chase Layton koca bir gülümsemeyle karşılık verdi ve hemen savaşa-hazırım yüz ifadesini takındı. Herkes oturdu. Chase Layton ellerini önde birleştirdi. Hafifçe eğildi; göbeğinde, yeleğinin düğmeleri gerilmişti. "Senin için ne yapabilirim Windsor?"

Zenginler ona hep Windsor derdi.

"Uzun zamandır benim peşindesin," dedi Win.

"Yani aslında..."

"Buraya sana bu işi vermeye geldim. Karşılığında da bir iyilik isteyeceğim."

Chase Layton çok zeki bir adamdı ve bunun karşılığında bir şey isteyeceğini biliyordu. Myron'a baktı. Onun emrindeydi belli ki. Bu ayak takımından gelen adamla nasıl oynayacağına dair bir ipucu bulabilirdi. Myron doğal görünmeye çalıştı. Bu işte git gide daha iyi oluyordu. Win'le çok vakit geçirmesinden olabilirdi.

"Susan Lex'i görmemiz lazım," dedi Win. "Sen onun avukatısın. Hemen buraya gelmesini istiyoruz."

"Buraya mı?"

"Evet," dedi Win. "Senin ofisine. Hemen."

Chase ağzını açtı, kapattı, sonra Myron'a baktı. Hâlâ nasıl davranacağına dair bir ipucu bulamamıştı. "Sen ciddi misin Windsor?"

"Bu işi yap, sonra Locke-Horne senin. Bunun ne kadarlık bir gelir olduğunun farkında mısın?"

"Büyük bir anlaşma," dedi Chase Layton. "Ama yine de Lex ailesinden aldığımın üçte biri."

Win gülümsedi. "Hem pastam dursun, hem de karnım doysun istiyorsun o zaman."

"Bunu anlamıyorum," dedi Chase.

"Her şey çok açık Chase."

"Bayan Lex'i neden görmek istiyorsunuz?"

"Bunu sana söyleyemeyiz."

"Anladım." Chase Layton manikürlü parmağıyla kızarmış yanağını kaşıdı. "Bayan Lex çok özel biridir."

"Evet, biliyoruz."

"O ve ben arkadaşız."

"Bundan eminim," dedi Win.

"Belki bir tanışma organize edebilirim."

"Bu işe yaramaz. Hemen olmalı."

"Pekâlâ, biz işlerimizi genelde onun ofisinde hallederiz."

"Bu da işe yaramaz. Burada görüşmeliyiz."

Chase hafifçe boynunu çevirdi, zaman kazanmaya, bir

çıkar yol bulmaya çalışıyordu. "O çok yoğun bir kadın. Onu buraya getirmek için ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Sen iyi bir avukatsın Chase," dedi Win parmaklarını esneterek. "Bir yolunu bulacağından eminim."

Chase başını salladı, yere baktı, manikürünü kontrol etti. "Hayır," dedi. Yavaşça arkasına bakıp, "Ben müşterilerimi satmam Windsor," dedi.

"Karşılığında Lock-Horne gibi büyük bir müşteriyi alacak olsan bile mi?"

"Alacak olsam bile."

"Ve bunu, beni dürüstlüğünle etkilemek için de yapmıyorsun?"

Chase gülümsedi, rahatladı, sonunda espriyi anlamış gibiydi. "Hayır," dedi. "Bu da hem pastan dursun, hem karnım doysun olmuyor mu?" Gülerek geçiştirmeye çalıştı. Win ona eşlik etmedi.

"Bu bir test değil Chase. Onu buraya getirmene ihtiyacım var. Bana yardım edenin sen olduğunu öğrenmeyecek, söz veriyorum."

"Onu buraya çağırınca ben olduğumu anlamayacak mı sanıyorsun?"

Win hiçbir şey demedi.

"Eğer olay buysa, beni yanlış anladın. Cevap hâlâ hayır, korkarım ki."

"Bunu bir düşün," dedi Win.

"Düşünecek bir şey yok," dedi Chase. Arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve kozların elinde olduğu an-

laşılsın istiyordu. "Gerçekten bunu kabul edeceğimi düşünmedin, değil mi Windsor?"

"Ümit ettim."

Chase yine Myron'a, sonra da Win'e baktı. "Korkarım size yardımcı olamayacağım beyler."

"Oh, bize yardımcı olacaksın," dedi Win.

"Anlayamadım?"

"Olay, seninle işbirliği yapmak için ne yapmamız gerektiği."

Chase kaşlarını çattı. "Bana rüşvet vermeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır," dedi Win. "Bunu zaten yaptım. Sana kendi şirketimi önererek."

"O zaman anlamıyorum..."

Myron ilk kez konuştu. "Ben anlatayım," dedi.

Chase Layton, Myron'a baktı ve gülümsedi. Yine, "Anlayamadım?" dedi.

Myron ayağa kalktı. Win'den gözdağı verme konusunda öğrendiklerini düşünüp, yüzünü ifadesiz tutmaya karar verdi. "Size zarar vermek istemiyorum," dedi Myron. "Susan Lex'i arayacaksınız ve buraya getireceksiniz. Hem de bunu şimdi yapacaksınız."

Chase kollarını birleştirip göbeğinin üstüne koydu. "Eğer bunu daha detaylı konuşmak istersen..."

"İstemem," diyerek sözünü kesti Myron.

Myron masanın etrafından dolaştı. Chase arkasına bakmadı. "Onu aramayacağım," dedi sert bir ifadeyle. "Windsor,

arkadaşına oturmasını söyler misin?"

Win çaresizce omuz silkti.

Myron, Chase'in başında dikildi. Win'e baktı. Win, "Bırak, ben halledeyim," dedi.

Myron başını salladı. Chase'in üzerine eğilip gözlerini onunkilere dikti. "Bu son şansın," dedi.

Chase Layton'ın yüzü sakindi, hatta eğleniyordu. Muhtemelen bunun tuhaf bir oyun olduğunu ya da Myron'ın çok geçmeden pes edeceğini düşünüyordu. Chase Layton gibi adamlar böyleydi. Fiziksel şiddet onlara sökmezdi. Elbette ki sokaktaki eğitimsiz hayvanlar bu işe dahil olabilirdi. Onu cüzdanı için başından vurabilirlerdi. Diğer insanlar, elbette ki çok daha azı, işlerini fiziksel şiddetle çözüyordu. Ama bu, daha ilkel türlerin yaşadığı bir gezegende olurdu. Chase Layton'ın statü ve kibir dolu dünyasında, dokunulmazsınızdır. İnsanlar tehdit edilir. İnsanlara dava açılır. İnsanlar lanetlenir. İnsanlar başka birinin arkasından iş çevirir. İnsanlar asla yüz yüze şiddete maruz kalmaz.

Myron'ın burada hiçbir blöfün işe yaramayacağını bilmesinin sebebi de buydu. Chase Layton gibi adamlar uzaktan gösterilen şiddetin blöf olduğunu bilirdi. Myron belki de ona bir silah doğrultacaktı ve o da umursamayacaktı. Bu senaryoya göre de Chase Layton haklı olacaktı.

Ama bu sefer değil.

Myron ellerini Chase Layton'ın kulaklarına yaklaştırıp birleştirdi.

Chase'in gözleri şimdiye dek açılmadığı kadar kocaman

açıldı. Myron çığlık atmasın diye eliyle avukatın ağzını kapattı. Sonra da ensesinden yakalayıp geri çekti ve onu yere düşürdü.

Chase sırtüstü düştü. Myron onun gözünün içine bakmaya devam ediyordu ve yanağından süzülen bir damla yaş gördü. Myron kendini kötü hissediyordu. Jeremy'yi düşünerek yüz ifadesini güçlükle korumaya çalıştı. Myron ona, "Ara onu," dedi.

Yavaşça elini kaldırdı.

Chase nefes nefeseydi. Myron, Win'e baktı. Win de başıyla onayladı.

"Sen," dedi Chase, kelimeleri ağzından güçlükle çıkararak, "hapsi boylayacaksın."

Myron gözlerini kapattı, elini yumruk yaptı ve avukatın göğüs kafesinin altına, karaciğerine doğru bir yumruk attı. Avukatın yüzü öne düştü, ama bu kez çığlık bile atacak kadar açamamıştı ağzını.

Win arkasına yaslandı. "Kayıtlara geçecekse, bu olayın tek tanığı benim. Bunun bir meşru müdafaa olduğuna dair yemin ederim."

Chase anlamsızca bakıyordu.

"Ara onu," dedi Myron. Sesindeki hükmeder tonu korumaya çalışıyordu. Chase Layton'a baktı. Gömleğinin etek ucu pantolonundan çıkmıştı, kravatı yamulmuştu ve özenle taranmış gri saçlarından eser kalmamıştı. Myron artık bu adam için hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Chase Layton fiziksel olarak aşağılanmıştı. Artık adımlarını

daha dikkatli atacaktı. Artık eskisi kadar derin uykulara dalamayacaktı. Artık içinde bir şeyler hep daha farklı olacaktı.

Muhtemelen Myron için de.

Myron onu tekrar yumrukladı. Chase *off* diye bağırdı. Win kapıda bekliyordu. *Başını yerden kaldırma*, dedi Myron kendi kendine. İşinin başındaki bir adam gibi. Ne olursa olsun durmayacak bir adam gibi. Myron elini tekrar yumruk yaptı.

Beş dakika sonra Chase Layton, Susan Lex'i aradı.

32

"Eğer onun canını yakmama izin verseydin," dedi Win, "daha iyi olurdu."

Myron yürümeye devam etti. "Yine aynısı olurdu."

Win omuz silkti. Hazırlanmak için bir saatleri vardı. Şimdi Koca Cyndi, Chase Layton'la birlikte konferans salonundaydı ve büyük ihtimalle yeni profesyonel güreş kontratıyla ilgili görüşüyordu. İki metrelik boyu, yüz otuz altı kilo ağırlığı ve Big Chef Mama kostümüyle odaya girdiğinde, Chase Layton kafasını bile kaldıramadı. Myron, yediği yumruklar yüzünden doğrulamadığından emindi. Hiçbir yerine uzun süreli hasar bırakacak kadar vurmamıştı, ama en azından öyle görünüyordu.

Esperanza lobide hazır bekliyordu. Myron ve Win iki alt katta, yedinci katta Zorra ile buluştu. Zorra alt katları seçmişti ve buranın hem daha sessiz hem de daha kolay olacağını düşünüyordu. Zorra, kuzey tarafındaki ofislerin boş oldu-

ğunu fark etmişti. Batı tarafında da giren çıkan yoktu. Zorra elinde cep telefonuyla orada konuşlanmıştı. Esperanza da bir alt katta aynı şekilde bekliyordu. Win de üçüncü kattaydı. Üç katı da tutmuşlardı. Myron ve Win de pozisyon almıştı. Son yirmi dakikadır asansör onların katında sadece iki kez durmuştu. Güzel. Her ikisinde de, kapı açıldığı sırada diğer yöne giden asansörü bekliyormuş gibi yapıp konuşmaya başladılar. Tam birer kılık değiştirmiş komandoydu ikisi de.

Myron, olay bitene dek kimsenin gelmemesini umuyordu. Zorra elbette ki onları uyaracaktı, ama operasyon başladığında durdurulamayabilirdi. Bir bahane bulmak zorunda kalacaklardı; tatbikat olduğunu söyleyebilirlerdi, ama Myron bugün daha fazla masumu incitmeyi kaldıramayacaktı. Gözlerini kapattı. Artık geri dönüş yoktu. Bir kere yola çıkmışlardı.

Win ona gülümsedi. "Yine sonunda bu işi nasıl yaptığımız sorgulanır diye mi endişe ediyorsun?"

"Endişe etmiyorum," dedi Myron.

"Öyle mi?"

"Sorgulamayacaklarını biliyorum."

"Ne var o zaman?"

"Şu an hiç iç gözlem havamda değilim."

"Ama bunda çok iyisindir," dedi Win.

"Teşekkürler."

"Seni de en az kendim kadar iyi tanıdığıma göre, bunu sonraya saklayacaksın; daha çok zamanın olduğu bir ana. Yaptığın şey yüzünden dişlerini sıkacaksın. Utanacaksın, kö-

tü hissedeceksin, kendini suçlayacaksın ve belki de kirli işlerine *beni* bulaştırmadığın için gururlanacaksın. Bunun bir daha olmayacağına dair yeminler edeceksin. Belki de olmayacak, ta ki bahisler gerçekten yüksek oluncaya kadar."

"O zaman ben ikiyüzlünün tekiyim," dedi Myron. "Mutlu musun?"

"Bu benim bakış açım," dedi Win.

"Ne?"

"İkiyüzlü filan değilsin. Görkemli hayatları hedef aldın. Okunun hedef aldığın yere ulaşmaması seni ikiyüzlü yapmaz."

"Yani sonuç olarak," dedi Myron, "bu işin sonunda bizi yargılamayacaklar. Bazı durumlar hariç."

Win ellerini açtı. "Gördün mü? Seni saatlerce ruhunu aramaktan kurtardım. Belki de zamanını-nasıl-yönetirsin el kitaplarından yazmayı düşünmeliyim."

Esperanza'nın telefonuyla konuşma bölündü. "Buradalar," dedi.

Win telefonu kulağına götürdü. "Kaç kişiler?"

"Üç kişi geliyor. Susan Lex. Myron'ın bahsettiği Granit Adam. Bir tane de koruma. İki tanesi de dışarıda, arabada."

"Zorra," dedi Win telefona. "Gözün dışarıdaki iki beyefendinin üzerinde olsun."

"Hareket ederlerse?" diye sordu Zorra.

"Engel ol."

"Zevkle," diye güldü Zorra. Win gülümsedi. Sapık Hattı'na hoş geldiniz. Dakikası sadece 3,99 dolar. İlk arama ücretsiz.

Myron ve Win artık beklemedeydi. İki dakika geçti. Esperanza, "Ortadaki asansör. Üçü de içinde," dedi.

"Yanlarında başka biri var mı?"

"Hayır...bekle. Lanet olsun, iki iş adamı daha biniyor."

Myron gözlerini kapatıp küfretti.

Win ona baktı. "Senin işin."

Panik duygusu Myron'ın göğsünden yukarı doğru yükseliyordu. Asansörde masum insanlar vardı. Bu açıkça şiddetti. Artık tanıklar da vardı.

"Pekâlâ?"

"Telefonu al." Esperanza'ydı. "Granit Adam yollarını kesti. Belli ki onlara diğer asansörü beklemelerini söyledi."

"Üst düzey güvenlik," dedi Win. "Amatörlerle çalışmadığımızı görmek güzel."

"Tamam," dedi Esperanza. "Artık sadece üçü var asansörde."

Myron'ın yüzündeki rahatlama açıkça görülüyordu.

Esperanza, "Asansöz yaklaşıyor... şimdi," dedi.

Myron yukarı tuşuna bastı. Win kırk dörtlüğünü çıkardı. Myron da Glock'unu. Beklemeye başladılar. Myron silahını kalça hizasında tutuyordu. Rahatlatıcı derecede ağır geliyordu eline. Myron'ın gözü koridordaydı. Kimse yoktu. Şanslarının yaver gitmesini umuyordu. Nabzının hızlandığını hissetti. Ağzı kurumuştu. Oda birden fazla sıcak gelmeye başladı.

Bir dakika sonra, ortadaki asansörün ışığı yandı.

Win o noktaya odaklanmıştı. Kaşlarını oynattı ve "Şov zamanı," dedi.

Myron kaslarını sıktı ve hafifçe öne eğildi. Asansörün yukarı çıkma sesi durdu. Kısa bir beklemenin ardından asansörün kapısı iki yana açıldı. Win hiç beklemedi. Kapının açıklığı bir ayak boyunu bulmadan içeri atladı. Grover'ı buldu ve silahını koca adamın kulağına dayadı. Myron da aynı şeyi diğer korumaya yaptı.

"Kulak tıkanması sorun oluyor, değil mi Grover?" dedi en etkileyici ses tonunu takınıp. "Smith and Wesson bunun için bir çözüm geliştirmiş."

Susan Lex ağzını açacak oldu. Win de nazikçe parmağını dudaklarına uzatarak, "Şşş," dedi.

Win, Grover'ın üstünü arayıp silahını aldı. Myron da aynısını diğer korumaya yaptı. Grover öfke dolu gözlerle Win'e bakıyordu. Win de bunun üzerine, "Lütfen, haydi ani bir hareket yapsana," dedi.

Grover kıpırdamadı bile.

Win geri çekildi. Asansör kapısı kapanmaya başladı. Myron ayağıyla kapıyı durdurdu. Silahı Susan Lex'e doğrulttu, "Siz benimle geliyorsunuz," dedi.

"Önce intikam almak istemez miydin?" dedi Grover.

Myron ona baktı.

"Haydi," dedi Grover. "Vur beni gırtlağımdan. Haydi, en iyi vuruşunu yap."

"Affedersiniz," dedi Win, "aynı şey benim için de geçerli mi?"

Grover lezzetli bir parçaymış gibi ona baktı. "Hiç de fena olmadığını duymuştum."

Win, Myron'a döndü. "Fena değilmişim," diye tekrar etti. "Mösyö Grover fena olmadığımı duymuş."

"Win," dedi Myron.

Win diziyle Grover'ın kasıklarına vurdu ve adam, testislerinden midesine kadar bir ağrı hissetti. Hiç sesini çıkarmadı. Pokerdeki kötü bir el gibi ikiye katlanmıştı.

"Aa bekle, gırtlak demiştin değil mi?" Kaşları çatık şekilde adama baktı. "Hedefi vurmalıyım. Belki de haklısındır. Belki de sadece fena değilimdir."

Grover dizlerinin üstüne çökmüştü ve elleri de apış arasındaydı. Win ayağının içiyle adamın kafasına vurdu. Grover lobut gibi yuvarlandı. Win ellerini kaldırmış ve köşeye sinmiş korumaya baktı.

"Arkadaşlarına fena değilmiş diyecek misin benim için?" diye sordu ona Win.

Koruma başını salladı.

"Yeter," dedi Myron.

Win cep telefonunu aldı. "Zorra, rapor ver."

"Hareket etmiyorlar yakışıklı."

"O zaman buraya gel. Bu işi temizlememe yardımcı olursun."

"Temizlemene mi? Oo, Zorra hemen geliyor."

Win kahkaha attı.

"Yeter bu kadar," dedi Myron. Win cevap vermedi, ama zaten Myron da cevap vermesini beklemiyordu. Myron, Susan Lex'in kolunu tuttu. "Gidelim."

Onu merdivenlere doğru götürdü. Zorra topuklu ayak-

kabılarıyla beraber göründü. İki silahsız adamı Win ve Zorra' yla bıraktı. Korkmak ne kelime? Ama başka şansı yoktu. Myron, Susan Lex'e döndü, hâlâ dirseğini sıkıca tutuyordu.

"Yardımınıza ihtiyacım var," dedi ona.

Susan Lex ona baktı, başını hiç yere indirmiyordu.

"Söz veriyorum, kimseye hiçbir şey söylemeyeceğim," diye devam etti. "Size ya da ailenize zarar vermek gibi bir niyetim yok. Ama beni Dennis'e götürmelisiniz."

"Hayır dersem ne olacak?"

Myron ona öylece baktı.

"Bana zarar mı verirsiniz?" dedi.

"Az önce masum bir adamı dövdüm," dedi Myron.

"Aynısını bir kadına da mı yaparsın?"

"Cinsiyet ayrımcılığıyla suçlanmak istemem."

Açıklaması bir şey ifade etmemişti, ama Chase Layton' ın aksine, Susan Lex gerçek dünyanın nasıl olduğundan haberdardı. "Elimde nasıl bir güç olduğunu biliyorsunuz."

"Biliyorum."

"O zaman tüm bunlar bittikten sonra başınıza neler geleceğini de biliyorsunuz?"

"Pek umurumda değil. On üç yaşında bir çocuk kaçırıldı."

Neredeyse gülecekti. "Kemik iliği nakline ihtiyacı olduğunu söylediğinizi sanıyordum."

"Açıklayacak vaktim yok."

"Kardeşimin bununla bir ilgisi yok."

"Hep aynı şeyi duyuyorum zaten."

"Çünkü doğru olan bu."

"O zaman bana ispat edin."

Yüzünün ifadesi bir anda değişti; tuhaf bir sakinlik geldi yüzüne. "Gelin," dedi. "Gidelim."

33

Susan Lex onu FDR'den kuzeye, Harlem River Yolu'na, oradan da yine kuzeye, 684'e yönlendirdi. Connecticut'a vardıklarında yollar daha da sessizleşti. Ağaçlar sıklaştı. Binalar seyrekleşti. Trafik neredeyse hiç yoktu.

"Geldik sayılır," dedi Susan Lex. "Artık gerçeği istiyorum."

"Size gerçeği söylüyorum."

"Güzel," dedi. "Peki bundan nasıl kurtulmayı planlıyorsunuz?"

"Neden?"

"Tüm bunlar bitince beni öldürecek misiniz?"

"Hayır."

"O zaman peşinizi bırakmam. Hiçbir şey yapmazsam, ceza almanızı sağlarım."

"Size daha önce de söyledim. Umurumda değil. Ama bir şeyler düşündüm yine de."

"Öyle mi?"

"Dennis beni kurtaracak."

"Nasıl?"

"Eğer Tohumları Ek sapığı oysa..."

"O değil."

"Ya da bu işle bir ilgisi varsa, o zaman bana çok fazla bir şey kalmayacak."

"Eğer değilse?"

Myron omuz silkti. "Diğer taraftan, sizin sakladığınız şeyin ne olduğunu öğrenmiş olacağım. Bir anlaşma yapalım. Ben ne gördüğümü kimseye anlatmayacağım. Karşılığında siz de beni serbest bırakacaksınız."

"Daha kolayı var, seni öldüreyim."

"Bunu yapacağınıza inanmam."

"İnanmaz mısınız?"

"Siz katil değilsiniz. Eğer olsaydınız işler çok daha karmaşık olurdu. Arkada kanıt bırakırdım. Win'in peşimden geleceğini biliyorum çünkü. Çok dallanıp budaklanırdı."

"Göreceğiz," dedi, ama ciddi değildi. İleriyi gösterdi. "Buraya dönün."

Hiçbir yere ait olmayan bir toprak yolu işaret etti. Elli metre aşağıda, solda bir güvenlik kulübesi vardı. Myron arabayı kulübenin önüne çekti. Susan Lex öne eğilip gülümsedi. Görevli de el salladı. Hiçbir tabela ya da işaret yoktu. Milis kuvvetlerine ait bir yer gibiydi.

Güvenlik kulübesini ve kapıyı geçtikten sonra toprak yol bitti ve asfalt yol başladı. Üzerine yeni yağmur yağmış

gibi görünen siyahımsı gri renkten yolun yeni olduğu anlaşılıyordu. Geçit törenini izleyen insanlar gibi, yolun her iki tarafında da ağaçlar vardı. İleride yol daralıyordu. Ağaçlar da aynı şekilde. Myron arabayı hafifçe sola kırıp, her iki yanında da taştan birer şahin bulunan metal kapıdan geçti.

"Bu nedir?" diye sordu Myron.

Susan Lex cevap vermedi.

Yeşilliklerin arasında, dirsek gibi kıvrılan yolda tam karşısında bir malikâne vardı. Dış cephesi Georgia stilindeydi, beyazdı, ama çok büyük boyuttaydı. Üç bölümlü pencereler, dört köşeli sütunlar, güzel alınlıklar, kıvrımlı balkonlar, tuğla dış cephe kaplaması vardı ve bu haliyle, yeşil sarmaşıkla kaplanmış taş bir ev gibiydi. Bir çift devasa kapı tam ortada duruyordu ve binanın her yeri simetrikti.

"Oradaki park yerine park edin," dedi Susan Lex.

Myron onun parmağını takip etti. Asfalt kaplanmış bir park yeri vardı. Myron orada yirmiye yakın araba olduğunu fark etti. Bir BMW, bir çift Honda Accords, farklı serilerden üç Mercedes, Ford'lar, SUV'ler, bir de steyşın vagon. Amerikan eritme potası. Myron arkasına dönüp kocaman eve baktı. Şimdi de rampaları fark etmişti. Çok vardı. Arabaları kontrol etti. Çoğunun plakasında MD yazıyordu.

"Burası bir hastane," dedi Myron.

Susan Lex gülümsedi. "Gelin benimle."

Parke taşlı yolu izlediler. Eldivenli bahçıvanlar dizlerinin üzerine oturmuş, çiçek yataklarını düzenliyordu. Nazikçe gülümsedi, ama hiçbir şey demedi. Girişten geçip iki katlı

bir fuayeye ulaştılar. Karşılama masasında oturan kadın şaşkınlık içinde yerinden kalktı.

"Sizi beklemiyorduk efendim," dedi.

"Sorun değil."

"Güvenlik hazırlığım yok."

"O da sorun değil."

"Peki efendim."

Susan Lex uzun adımlarla yürümeye başlamıştı. Soldaki merdivene geçti, merdivenin ortasından, tırabzana dokunmadan çıktı. Myron da onu takip ediyordu.

"Güvenlik önlemi derken neyi kastetti?" diye sordu Myron.

"Ben ziyarete geldiğimde koridorların boş olduğundan ve ortalıkta kimsenin olmadığından emin olmaları gerekiyor, dedi.

"Sırrınızı korumak için mi?"

"Evet," dedi. Hiç durmamıştı. "Bana efendim diye hitap ettiğini fark etmişsinizdir. Buradaki gizliliğin parçalarından biri de bu. Asla isimleri kullanmazlar."

En üst kata geldiklerinde Susan sola döndü. Koridorda, klasik çiçek desenli duvar kâğıtlarından başka bir şey yoktu. Ne küçük masalar, ne sandalyeler, ne tablolar ne de örtüler vardı. Neredeyse bir düzine oda geçtiler, ama sadece iki tanesinin kapısı açıktı. Myron kapıların çok geniş olduğunu fark etti ve birden aklına Bebekler ve Çocuklar Hastanesi'ne yaptığı ziyaret geldi. Bu geniş kapılardan orada da vardı. Tekerlekli sandalyeler ve sedyeler için.

Koridorun sonuna geldiklerinde, Susan durdu, derin bir nefes aldı ve Myron'a baktı. "Hazır mısınız?"

Başını salladı.

Kapıyı açtı ve içeri girdi. Myron da peşinden gitti. İçeride, odaya çok büyük gelen, ancak Jefferson'un Monticello'sunda görebileceğiniz türden, dört direkli bir yatak vardı. Duvarlar yeşil renkteydi. Küçük bir kristal avize, bordo bir Viktoryen kanepe ve yoğun kırmızı içeren bir İran halısı gördü. Müzik setinde, yüksek sesle Mozart'ın keman konçertosu çalıyordu. Köşede oturan bir kadın kitap okuyordu. Gelenin kim olduğunu görür görmez o da ayağa fırladı.

"Sorun değil," dedi Susan Lex. "Bizi birkaç dakika yalnız bırakabilir misiniz?"

"Tabii efendim," dedi kadın. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa..."

"Zili çalacağım, teşekkürler."

Kadın yarı saygıdan, yarı tedirginlikten hafifçe eğilerek odadan çıktı. Myron yataktaki adama baktı. Bilgisayar programından çıkan resme olan benzerliği neredeyse kusursuzdu. Hatta tuhaf şekilde ölü gibi duran gözleri bile. Myron biraz daha yaklaştı. Dennis Lex, bir araziye bakan pencere misali, donuk gözlerle, odaklanamayarak onu izledi.

"Bay Lex?"

Dennis Lex sadece bakıyordu.

"Konuşamıyor," dedi Susan Lex.

Myron ona döndü. "Anlamıyorum," dedi.

"Haklıydınız," dedi. "Burası bir hastane. Bir tür yani.

Başka bir çağda buna sanatoryum diyorlardı sanırım."

"Kardeşiniz ne kadar zamandır burada?"

"Otuz yıldır," dedi. Yatağa yaklaştı ve ilk kez kardeşine baktı. "Görüyorsunuz işte Bay Bolitar, zenginler mutsuzluklarını burada tutuyor." Uzanıp kardeşinin yanağını okşadı. Dennis Lex tepki vermedi. "Biz sevdiklerimize en iyiyi vermemek konusunda eğitildik. Hepsi çok insanca ve uygulanabilir, bilmiyor musunuz?"

Myron biraz daha konuşsun diye bekledi. Kardeşinin yanağını okşamaya devam etti. Sonra eli aşağıya indi ve ardından da elini çekti.

"Neden burada?" diye sordu Myron.

"Onu ben vurdum," dedi.

Myron bir an konuşamadı, sonra da hızlıca bir hesap yaptı. "Ama o ortadan kaybolduğunda çocuktunuz."

"On dört yaşındaydım," dedi. "Bronwyn da sekiz. Bu çok eski bir hikâye Bay Bolitar. Muhtemelen binlerce kez duymuşsunuzdur. Dolu silahla oynuyordum. Bronwyn da istedi, itiraz ettim. Elimden almaya çalışırken de silah patladı." Bunu bir çırpıda söyledi ve yeniden kardeşinin yanağını okşamaya başladı. "Sonuç bu."

Myron yataktaki donuk gözlere baktı. "O zamandan beri burada mı?"

Başını salladı. "Bir süre ölecek diye bekledim. O zaman resmen katil olacaktım."

"Ama o zaman çocuktunuz," dedi Myron. "Kazaymış."

Ona baktı ve gülümsedi. "Bu lafın sizden gelmesi çok

anlamlı, teşekkür ederim."

Myron hiçbir şey demedi.

"Bir şey fark etmedi," diye devam etti. "Konuyla babam ilgilendi. Kardeşime en iyi şekilde bakılmasını sağladı. Babam özel bir insandır. Silah da ona aitti. Çocukların ulaşabileceği bir yerde bırakmıştı onu. Ünü de işleri de büyüyordu o dönemde. Aynı dönemde politikaya da atılacaktı. Sonra bundan vazgeçti."

"Anladım."

Kafasını öne arkaya salladı. "Evet."

"Peki ya anneniz?"

"Ne olmuş ona?"

"O ne dedi bu duruma?"

"Annem mutsuzluklardan nefret eder Bay Bolitar. Kazadan sonra oğlunu hiç görmedi."

Dennis Lex'ten bir hırıltı geldi, ama bir insanın çıkarabileceği türden bir ses değildi. Susan onu sakinleştirdi.

"Siz ve Bronwyn hiç yardım aldınız mı?" diye sordu Myron.

Tek kaşını kaldırdı. "Yardım mı?"

"Danışmanlık gibi. Bunu atlatmanız için."

Yüzünü buruşturdu. "Yapmayın lütfen."

Myron orada durmuştu ve zihni allak bullaktı.

"Artık gerçeği biliyorsunuz Bay Bolitar."

"Sanırım," dedi.

"Bu da ne demek?"

"Bana bunları neden anlattığınızı merak ediyorum. Sa-

dece Dennis'i göstermeniz yeterdi."

"Çünkü kimseye anlatmayacaksınız."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz?"

Gülümsedi. "Kendi kardeşinizi vurduktan sonra, başkalarını vurmak çok kolay geliyor insana."

"Bu söylediğinize kendiniz de inanmıyorsunuz."

"Hayır, sanırım inanmıyorum." Susan Lex dönüp ona baktı. "Gerçek şu ki, anlatacak çok şeyiniz yok. Daha önce de dediğiniz gibi, ikimizin da ağzımızı kapalı tutmak için geçerli sebepleri var. Adam kaçırmaktan suçlanabilirsiniz ve daha Tanrı bilir, başınıza neler gelir. Benim suçumun kanıtı –tabii bu eğer suçsa– yok. Siz benden daha kötü durumdasınız."

Myron başını salladı, ama kafası hâlâ karışıktı. Hikâyesi doğru da olabilirdi, hasarı azaltma amaçlı sempati kazanmak için uydurmuş da olabilirdi. Yine de anlattıklarında gerçeklik payı vardı. Belki de konuşmasının altındaki sebep çok daha basitti. Belki de onca zaman sonra itirafını dinleyecek birine ihtiyacı vardı. Fark etmez. Hiçbiri fark etmez. Bunda hiçbir şey yoktu. Dennis Lex gerçekten de çıkmaz sokaktı.

Myron pencereden dışarı baktı. Güneş batmaya başlamıştı. Saatini kontrol etti. Jeremy beş saattir kayıptı, beş saattir deli bir adamla tek başındaydı ve Myron'ın *tek* umudu, şu anda beyin hasarıyla, bir hastane odasında yatıyordu.

Güneş hâlâ kuvvetliydi ve o pahalı bahçeyi beyaza boyayarak batıyordu. Myron çalılardan yapılmış bir labirent gördü. Tekerlekli sandalyelerde, dizlerinin üzerine birer bat-

taniye örtülmüş birkaç hastanın çeşmenin başında olduğunu gördü. Ne kadar dingindi ortam. Işınlar havuz suyundan ve ortasındaki heykelden yansıyordu.

Durdu. Heykel kesilmişti.

Myron kanının donmaya başladığını hissetti bir anda. Elleriyle gözlerini kapattı ve sonra yine gözlerini kıstı.

"Tanrım," dedi.

Sonra merdivenlere doğru koştu.

34

Kimberly Green onu cep telefonundan aradığı sırada, Susan Lex'in helikopteri de sanatoryumun pistine inmek üzereydi. "Stan Gibbs'i yakaladık," dedi. "Ama çocuk yanında değildi."

"Kaçıran kişi o olmadığı için."

"Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Myron bu soruyu duymazdan geldi. "Stan sana bir şeyler anlattı mı?"

"Hayır. Hemen avukatını istedi. Senden başka kimseyle konuşmayacakmış. Seninle konuşmak istiyor Myron. Neden şaşırmıyorum acaba?"

Myron cevap verse bile helikopterin sesinden duyulmayacaktı. Birkaç adım geri çekildi. Helikopter indi. Pilot kafasını uzatıp ona uzaklaşmasını işaret etti.

"Geliyorum," diye bağırdı Myron telefona, sonra da Susan Lex'e dönüp, "Teşekkür ederim," dedi.

Susan Lex de başını salladı.

Hemen helikoptere bindi. Yükselirlerken Myron aşağıya baktı. Susan Lex başını kaldırmış, hâlâ ona bakıyordu. El salladı, Susan da ona el salladı.

Stan nezarette değildi, çünkü ellerinde onu tutmak için bir kanıt yoktu. Bir bekleme odasında, elleri masanın üzerinde, avukatı Clara Steinberg'in konuşmayı yapmasını bekliyordu. Myron, Clara'yı tanıyordu ve hatırlayamayacağı kadar genç olduğu için, aileden biri olmamasına rağmen ona Clara Teyze diye seslenirdi. Clara Teyze ve Sidney Amca anne ve babasının en yakın arkadaşlarıydı. Babası Clara'yla ilkokul arkadaşıydı. Annesi de hukuk fakültesinde onun oda arkadaşıydı. Aslında, anne ve babasının ilk buluşmalarını organize eden de Clara Teyze'ydi. Ona göz kırparak, "Clara Teyzen olmasaydı sen de olmazdın" deyişini seviyordu. Sonra yine göz kırpardı. Ne kadındı şu Clara. Tatillerde hep yanaklarını sıkıp *güzel surat* derdi ona.

"Kuralları baştan koyalım," dedi. Clara'nın gri saçları ve gözlerini Ant-Man kadar büyüten kocaman gözlükleri vardı. Ona baktığında, o koca gözleriyle her şeyi bir anda görebiliyormuş gibi hissettiriyordu. Üzerinde beyaz bir bluz, gri bir yelek ve onunla takım bir etek, boynunda bir eşarp ve su damlası inci küpeleri vardı. İyisi mi Shtetl Barbara Bush'u getirin aklınıza.

"Birincisi," dedi, "ben Bay Gibbs'in avukatıyım. Bu ko-

nuşmaya kimsenin kulak misafiri olmasını istemiyorum. Yetkililerin dinlemediğinden emin olmak için odayı dört kez değiştirdim. Ama onlara güvenmiyorum. Clara Teyze'nin yaşlı bir Dodo kuşu olduğunu sanıyorlar. Burada konuşacağımızı düşünüyorlar."

"Konuşmayacak mıyız?" diye sordu Myron.

"Konuşmayacağız," diye cevap verdi. Burada yanağını sıkmasının altında başka bir şey yatıyordu ve eğer bir sporcu olsaydı, ona göre de davranabilirdi. "İlk önce yapacağımız şey: stand-up. Anladın mı?"

"Stand-up," diye tekrar etti Myron.

"Doğru. Sonra seni ve Stan'i dışarı çıkaracağım, yolun karşısına. Ben de diğer arkadaş ajanlarla beraber yolun diğer tarafında kalacağım. Beni takip edememeleri için bunu hemen şimdi yapmalıyız. Anladın mı beni?"

Myron başını salladı. Stan hâlâ masaya bakıyordu.

"Güzel, o zaman aynı fikirdeyiz şu an." Kapıyı çaldı. Kimberly Green açtı. Clara hiç konuşamadan onun yanından geçti. Myron ve Stan de peşinden gitti. Kimberly de arkalarından onları izledi.

"Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?"

"Planlar değişti bebek."

"Bunu yapamazsınız."

"Tabii ki yapabilirim. Ben tatlı ve yaşlı bir kadınım."

"Ana Kraliçe olsan da umurumda değil," dedi Kimberly. "Hiçbir yere gitmiyorsunuz."

"Sen evli misin tatlım?"

"Ne?"

"Boş ver," dedi Clara. "Bir de bunu dene. İşe yarayacak, göreceksin. Müvekkilimin mahremiyete ihtiyacı var."

"Biz zaten..."

"Şş, dinlemen gereken yerde konuşuyorsun. Müvekkilimin mahremiyete ihtiyacı var. O nedenle o ve Bay Bolitar bir yürüyüşe çıkacak. Siz ve ben de belli bir mesafeden onları izleyeceğiz. Onları dinlemeyeceğiz."

"Size zaten..."

"Şş, başımı ağrıtıyorsun." Clara Teyze gözlerini devirdi ve yürümeye devam etti. Myron ve Stan de peşinden gitti. Kapıya geldiler. Clara yolun karşısında bir otobüs durağı gördü. "Oraya oturun dedi," ikisine de, "banka."

Myron tamam dedi. Clara elini Myron'ın bileğine koydu.

"Köşeden geçin karşıya," dedi. "Işığı bekleyin."

İki adam köşeye kadar yürüdü ve karşıya geçmek için ışığın yanmasını bekledi. Kimberly Green ve diğer ajanlar birer sigara yaktı. Clara onları alıp binanın girişine getirdi. Stan ve Myron banka oturdu. Stan, önünden geçen bir New Jersey Transit otobüsüne sanki hayatın anlamışını taşıyormuş gibi baktı.

"Manzaranın keyfini çıkaracak vaktimiz yok Stan."

Stan öne eğilerek, dirseklerini dizlerine koydu. "Bu benim için çok zor."

"Eğer işini kolaylaştıracaksa," dedi Myron, "Tohumları Ek sapığının baban olduğunu biliyorum," dedi.

Stan'in başı ellerinin arasına düştü.

"Stan?"

"Nasıl öğrendin?"

"Dennis Lex sayesinde. Onu Connecticut'taki özel bir sanatoryumda buldum. Otuz yıldır oradaymış. Ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi?"

Gibbs hiçbir şey demedi.

"Sanatoryumun arkasında büyük bir bahçe var. Avcı Diana heykelinin bulunduğu bir bahçe. Senin evinde, babanla birlikte aynı heykelin önünde çekilmiş bir fotoğrafınız var. Baban orada yatıyordu. Onaylamak ya da inkâr etmek zorunda değilsin. Ben oradaydım sadece. Susan Lex nüfuzlu biri. Oradakilerden biri Edwan Gibbs'in on beş yıl boyunca ara ara oraya geldiğini söyledi. Geri kalanı da çok açık. Baban orada uzun süre kalmış. Her ne kadar çok sıkı güvenlik tedbirleri olduğunu söyleseler de, başka kimin orada yattığını öğrenmek hiç de zor değil. Onun için Dennis Lex'ten haberi vardı. Onun kimliğini çaldı. Kaderin cilvesi ki, benim karşıma çıktı. Sahte kimlik en sık rastladığımız şeylerden biri. Bir mezarlığa gidersin, bir çocuk mezarı bulursun, sonra da onun sosyal güvenlik kartını istersin ve bingo. Ama bu artık işe yaramıyor. Bilgisayarlar artık herkesin erişebileceği şekilde değil. Artık sen ölünce sosyal güvenlik numaran da seninle ölüyor. O nedenle baban, halihazırda yaşayan birinin kimliğini çaldı, artık ona hiç ihtiyacı olmayan birininkini. Başka bir deyişle, hayatta olan ama bir hayatı olmayan birinin kimliğini çaldı. Daha da ileri gidip, o kişinin adını değiş-

tirdi. Dennis Lex, Davis Taylor oldu. İzini kaybettirdi."

"Sen izini buldun."

"Şanslıydım."

"Devam et," dedi Stan. "Başka ne biliyorsan anlat."

"Bunun için vaktimiz yok Stan."

"Anlamıyorsun," dedi.

"Neyi?"

"Eğer bunu söyleyen sensen, bunu kendi başına anladıysan, bu ihanet sayılmaz. Anladın mı?"

Tartışacak zamanı yoktu. Belki de Myron anlamıştı. "Her gazetecinin bilmek istediği soruyla başlayalım: neden sen? Neden Tohumları Ek sapığı seni seçti? Cevap: çünkü sapık babandı. Ona sırt çevirmeyeceğini biliyordu. Belki de içinden bir ses birinin onu ortaya çıkarmasını bekliyordu. Bilmiyorum. O mu seni buldu, yoksa sen mi onu buldun, bunu da bilmiyorum."

"O beni buldu," dedi Stan, "kapımı bir gazeteci olarak çaldı, bir oğul olarak değil. Ve bunu açıkça belli etti."

"Kesinlikle," dedi Myron, "çifte koruma. Hem babamı ele veremeyeceğimden dem vurup hem de sessiz kalmam için bunu ahlaki bir gerekçeye sığdırdı. Sevgili ahlak kuralları. Kaynağını açıklayamadın. Hem ahlaklı davrandın hem de iyi bir evlat oldun."

Stan başını kaldırdı. "Bana seçenek bırakmadığını görmüş oldun."

"Ben kendime bunu yapmazdım," dedi Myron. "O kadar da fedakâr davranmamışsın. Herkes senin hırslı biri oldu-

ğunu söylüyor. Bunun da etkisi var. Bundan şöhret de elde ettin. Eline bir canavar hikâyesi verildi ve bir anda bununla yıldız oldun. Televizyona çıktın, kendi programın oldu. İyi para kazandın ve özel partilere davet edildin. Bana bunun da etkisi olmadığını söyleyebilir misin?"

"Bu yan ürün gibiydi," dedi Stan. "Faktör değildi."

"Öyle diyorsan."

"Senin dediğin gibi, istediğim halde ona sırt çevirememedim. Burada anayasal bir kural var. Eğer o babam olmasaydı, bir mecburiyetim olurdu."

"Bunu kendi savunmana sakla," dedi Myron. "O nerede?"

Stan cevap vermedi. Myron yolun karşısına baktı. Çok trafik vardı. Arabalar gürültüyle akıyordu ve o kalabalığın arasından, Kimberly Green'in yanında Greg Downing'i gördü.

"Oradaki adam," dedi Greg'i göstererek. "O çocuğun babası."

Stan ona baktı, ama yüzünde hiçbir şey değişmedi.

"Hayatı tehlikede olan bir çocuk var," dedi Myron. "Bu senin mahkemedeki savunmandan daha önemli."

"O hâlâ benim babam."

"Ve on üç yaşında bir çocuğu kaçırdı," dedi Myron.

Stan başını kaldırdı. "*Sen* olsan ne yapardın?"

"Ne?"

"Babanı ele verir miydin? Öylece?"

"Eğer bir çocuk kaçırdıysa, evet verirdim."

"Bunun o kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Kolay olduğunu söyleyen kim?" dedi Myron.

Stan yine başını ellerinin arasına koydu. "O hasta ve yardıma ihtiyacı var."

"Orada masum bir de çocuk var."

"Yani?"

Myron ona baktı.

"Duygusuzca davranmak istemem, ama ben o çocuğu tanımıyorum. Benimle hiçbir bağlantısı yok. Babamla var. Önemli olan bu. Bir uçak kazası duymuşsundur. İki yüz kişinin öldüğünü duyarsın, içini çekersin ve hayatına devam edip sevdiklerinden biri o uçakta olmadığı için şükredersin."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Bunu o uçaktaki insanları tanımadığın için yaparsın. Bu çocuk gibi. Yabancıları önemsemeyiz. Onları hesaba katmayız."

"Kendi adına konuş," dedi Myron.

"Babanla yakın mısınızdır Myron?"

"Evet."

"Kalbinin derinliklerinde, en dürüst olduğun anda, o iki yüz insanın hayatı için babanın canını feda eder miydin? Bunu bir düşün. Eğer Tanrı sana gelip, 'Tamam, bu uçak kazası hiç olmayacak. Bütün yolcular sağ salim inecek. Karşılığında da baban ölecek' dese, bunu kabul eder miydin?"

"Tanrı'yla pazarlık etmiyorum."

"Ama benimle ediyorsun," dedi Stan. "Babamı onlara teslim edersem, onu öldürürler. Zehirli iğneyle ölüme mahkûm edilir. Eğer bu Tanrı'yla pazarlık değilse, ne olduğunu merak ediyorum. Sana soruyorum. O iki yüz kişinin canı kar-

şılığında babanın canını feda eder miydin?"

"Zamanımız yok."

"Eder miydin?"

"Tamam, eğer uçağı düşüren kişi babamsa, ederdim," dedi Myron. "Evet Stan, bu anlaşmayı kabul ederdim."

"Diyelim ki baban kusurlu değil? Hasta ya da dengesizse?"

"Stan, bunun için zamanımız yok."

Stan'in yüzünde bir şeyler düştü. Gözlerini kapattı.

"Ortada bir çocuk var," dedi Myron. "Onun ölmesine izin veremeyiz."

"Ya çoktan öldüyse?"

"Bilmiyorum."

"Babamı öldürmek istersiniz."

"Kendi ellerimle değil," dedi Myron.

Stan derin bir nefes aldı ve Greg Downing'e baktı. Greg de doğrudan ona bakıyordu. "Tamam," dedi sonunda, "ama yalnız gideceğiz."

"Yalnız mı?"

"Sadece sen ve ben."

Kimberly Green isteri nöbeti geçiriyor gibiydi. "Aklını mı kaçırdın sen?"

İçeri dönmüş, masanın etrafında oturuyorlardı. Kimberly Green, Rick Peck ve diğer iki ajan tek vücut olmuştu. Clara Steinberg müvekkiliyle oturuyordu. Greg de Myron'ın

yanındaydı. Jeremy'nin kaçırılışı yüzünden Greg'in yüzündeki tüm kan çekilmişti. Elleri kurumuş, cildi gergin, gözleri donuktu ve neredeyse hiç göz kırpmıyordu. Myron elini onun omzuna koydu. Greg farkında bile değildi.

"Müvekkilimin işbirliği yapmasını istiyor musunuz, istemiyor musunuz?" diye sordu Clara.

"Bir numaralı şüphelimin gitmesine izin mi vereyim?"

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi Stan.

"Bunu nereden bilebilirim?" diye çıkıştı Kimberly Green.

"Tek çare bu," dedi Stan. "Siz oraya silahlarla girecek-siniz ve birinin canı yanacak."

"Biz profesyoneliz," dedi Green. "Ateş açarak girmiyoruz."

"Babam dengesizdir. Eğer o kadar çok polisi bir arada görürse, kan akacağını size garanti ederim."

"Bu şekilde olmak zorunda değil," dedi Green. "Bu ona bağlı."

"Öyle," dedi Stan. "Ben babamın hayatını tehlikeye atma riskini alamam. Bizi bırakın, gidelim. Takip de etmeyin. Onun size teslim olmasını sağlayacağım. Myron hep benim yanımda olacak. Silahlı ve cep telefonu var."

"Haydi," dedi Myron. "Burada zaman kaybediyoruz."

Kimberly Green alt dudağını yiyordu. "Ben izin vermiyorum."

"Unut onu," dedi Clara Steinberg.

"Pardon?"

Clara etli parmağını Kimberly'e uzatıp, "Beni dinle tatlım, Bay Gibbs'i tutuklamadın, değil mi?" diye sordu.

Green tereddüt etti. "Bu doğru."

Clara, Stan ve Myron'a dönüp elinin tersiyle, "O zaman gidin, güle güle," dedi. "Burada saçma bir tartışma yapıyoruz. Acele edin. Haydi."

Stan ve Myron yavaşça kalktı.

"Haydi."

Stan, Kimberly'e döndü. "Eğer takip edildiğimizi fark edersem her şey biter. Anladın mı?"

Sesini çıkarmadı.

"Zaten beni üç haftadır takip ediyorsunuz. Takip edilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"Takip etmeyecek."

Konuşan Greg Downing'di. O ve Stan yine göz göze geldi. Greg ayağa kalktı. "Ben de sizinle gelmek istiyorum," dedi Greg. "Babanı canlı bulmayı en çok isteyenlerden biri de benimdir herhalde."

"Nedenmiş o?"

"Babanın kemik iliği benim oğlumun hayatını kurtarabilir. Eğer o ölürse, benim oğlum da ölür. Eğer Jeremy'ye bir şey olursa... neyse, onun için orada olmak istiyorum."

Stan bunu fazla düşünmedi. "Acele edelim."

35

Arabayı Stan kullanıyordu. Yan koltukta Greg, arkada da Myron oturdu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Myron.

"Bernardsville," dedi Stan. "Morris County'de."

Myron orayı biliyordu.

"Büyükannem üç yıl önce öldü," dedi Stan. "Evi henüz satmadık. Babam bazen orada kalıyor."

"Onun dışında nerede kalıyor?"

"Waterbury, Connecticut."

Greg, Myron'a döndü. Yaşlı adam, sarı peruk. İkisinin aklına da aynı anda aynı şey gelmişti.

"O Nathan Mostoni mi?"

Stan başını salladı. "Asıl takma adıdır. Gerçek Nathan Mostoni Pine Hills'teki başka bir hasta. Oraya bunaklar evi deme sebebimiz de buydu. Mostoni, dolap çevirebilmek için sahte kimlik fikrini ortaya atan ilk kişiydi. O ve babam yakın

arkadaş oldular. Nathan tamamen aklını yitirince de babam onun kimliğini aldı."

Greg başını salladı, iki elini de yumruk yaptı. "O deliyi içeri tıktırmalıydın."

"Oğlunuzu seviyorsunuz, değil mi Bay Downing?"

Greg, Stan'e titanyumu bile delebilecek güçte bir bakış attı. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Bir gün oğlunuzun sizi ele vermesini ister miydiniz?"

"Bana bununla gelme. Eğer ben psikopat bir manyaksam, evet, oğlum beni ele verebilir. Hatta daha iyisi, beynime bir kurşun sıkabilir. O ihtiyar adamın hasta olduğunu biliyordun, değil mi? En azından ona yardım edebilirdin."

"Denedik," dedi Stan. "Yetişkinliğinin büyük bir kısmını enstitülerde geçirdi. Hiçbir işe yaramadı. Sekiz yıldır onu görmüyorum. Bunu bir düşünün. Sonra beni arayıp benimle bir gazeteci olarak konuşmak istediğini söyledi. Bunu açıkça söyledi. Gazeteci olarak. Bana ne anlatırsa anlatsın, kaynağımı açıklayamayacaktım. Bana söz verdirdi. Allak bullak olmuştum. Ama kabul ettim. Sonra bana hikâyesini anlattı. Neler yaptığını. Nefes alamaz olmuştum. Ölmek istedim. Ölüp yok olmak istedim."

Greg parmaklarını ağzına soktu. Stan yola konsantre olmuştu. Myron pencereden dışarı bakıyordu. Kırk bir yaşındaki üç çocuklu adamı, yirmi yedi ve yirmi sekiz yaşındaki yeni evlileri düşündü. Jeremy'nin telefondaki çığlığını düşündü. Evde bekleyen Emily'yi düşündü; zihni tohumları ekiyordu.

Route 78'e çıktılar ve 287 kuzeye yöneldiler. Virajlı yol-

lara girdiler. Bernardsville'in eskiden kalma bir zenginliği vardı; dönüştürülmüş değirmenler ve taş evlerle dolu bir şehirdi. Ölmekte olan uzun, kahverengi çimlerle dolu tarlalar vardı; her şey çok eski ve çok büyümüştü.

"Bu yolun üstünde," dedi Stan.

Myron dışarı baktı. Ağzı kurumuştu. Midesinde bir şeylerin hareket ettiğini hissediyordu. Yol bir viraja daha geldi ve çakıl taşları tekerleğin altında tıkırdamaya başladı. Önlerinde standart verandaları olan, ahşap evler gördü. Çoğunun verandası, tezgâhın üzerinde kalmış süt gibi eskimişti. Çocukların oyun alanı olduğunu belirten sarı bir tabela vardı, ama Myron hiçbirini görmüyordu.

Toprak bir yola girdiler. Yolu neredeyse yabani otlar kapatacaktı. Myron pencereyi açtı. Etrafta çok fazla yanmış ot vardı, ama yine de zambakların tatlı yaz kokusu hissediliyordu. Cırcırböcekleri ötüyordu. Kır çiçekleri açmıştı. Tehlikeye dair hiçbir şey hissedilmiyordu.

Myron ileride çiftlik evine benzeyen bir ev gördü. Beyaz ahşabın üstündeki siyah panjurlar dikkatini çekti. İçeriden gelen ışık, evi büyük ve tuhaf şekilde davetkâr gösteriyordu. Ön veranda sallanan sandalye konulan ve içinde limonata içilen türdendi.

Araba evin önüne geldiğinde Stan park yerine geçip kontağı kapattı. Cırcırböcekleri susmuştu. Myron birinin "Burası çok sessiz," demesini, sonra diğerinin de "Evet, çok sessiz," diye onaylamasını bekledi.

Stan onlara döndü. "Sanırım önce ben girmeliyim," dedi.

İkisi de karşı çıkmadı. Greg arabanın camından eve baktı; muhtemelen ağza dahi alınmayacak korkularını canlandırıyordu gözünde. Myron'un sol bacağı sallanmaya başlamıştı. Gergin olduğunda hep böyle olurdu. Stan kapının koluna uzandı.

Tam o anda yolcu kapısının camına bir kurşun geldi.

Cam patladı ve Myron, Greg'in akıl bile edemeyeceği bir hızda kafasını geri çektiğini gördü. Myron'ın yanağına büyük bir parça kan geldi.

"Greg!"

Zaman yoktu. İçgüdüler devreye girdi. Myron, Greg'i yakaladı, yere attı. Kendi başını da aşağıda tutmaya çalışıyordu. Kan. Çok fazla kan. Greg'ten. Çok kan kaybediyordu, ama Myron neresinin kanadığını anlayamamıştı. Bir mermi daha geldi. Bir pencere daha patladı ve tuzla buz olan cam Myron'ın başından aşağı düştü. Greg'i korumak için elini onun başında tutuyordu. Greg'in eli, kurşun deliğini bulmak için göğsünde ve yüzünde geziniyordu. Kan akmaya devam ediyordu. Boynundan. Greg'in boynundan. Ya da köprücük kemiğinden. Her neyse. Kandan hiçbir şey göremiyordu. Myron eliyle bir yandan bastırıyor, diğer yandan da yapışkan sıvıyı kenara itip, avcuyla baskı uygulayabilmek için kurşun deliğini arıyordu. Ama kan parmaklarının arasından sızıyordu. Greg kocaman gözlerle ona baktı.

Stan Gibbs ellerini başının üzerine koymuş, alarm pozisyonunda bekliyordu. "Dur!" diye bağırdı neredeyse küçük bir çocuk gibi. "Baba!"

Bir mermi daha. Biraz daha cam şangırtısı. Myron cebine ulaşıp silahını çıkardı. Greg onun elini tutup aşağı çekti. Myron ona baktı.

"Onun öldüremezsin," dedi Greg, Myron'a. Artık ağzında da kan vardı. "Eğer o ölürse... Jeremy'nin tek umudu..."

Myron başını salladı, ama silahı bırakmadı. Stan'e baktı. Uzakta bir yerden helikopter sesi duyuldu. Sonra da sirenler. Federaller yoldaydı. Hiç de sürpriz olmadı. Takip etmemeleri söz konusu bile olamazdı. En azından havadan.

Greg'in nefesleri sıklaşmıştı. Gözleri donuk bir griye dönüyordu.

"Bir şeyler yapmalıyız Stan," dedi Myron.

"Yerde kal," dedi Stan. Sonra arabanın kapısını açıp "Baba!" diye bağırdı.

Cevap gelmedi.

Stan arabadan çıktı. Ellerini kaldırdı ve öylece durdu. "Lütfen," diye bağırdı. "Birazdan burada olurlar. Seni öldürecekler."

Hiç ses gelmedi. Hava o kadar sakindi, Myron hâlâ silah seslerini duyabiliyordu sanki.

"Baba?"

Myron kafasını hafifçe kaldırıp bakmak istedi. Evin arkasından bir adam çıktı. Edwin Gibbs, postallar dahil tüm savaş kıyafetini giymişti. Omzundan bir de fişeklik sarkıyordu. Tüfeği yere bakıyordu. Myron, yirmi yaş daha genç görünse de, onun Nathan Mostoni olduğunu görebiliyordu. Başı dimdikti. Sırtı da öyle.

Greg'den hırıltılı bir ses geldi. Myron gömleğini yırtıp yarasına bastırdı. Ama Greg'in gözleri kapanıyordu. "Benimle kal," dedi Myron. "Haydi Greg, kendini kaybetme."

Greg cevap vermedi. Gözlerini kırpıştırdı, ardından da kapattı. Myron kalbini boğazında attığını hissetti. "Greg?"

Nabzına baktı. Atıyordu. Myron doktor değildi, ama nabzının yavaşladığını anladı. Lanet olsun. Yapma lütfen.

Arabanın dışında, Stan babasına biraz daha yaklaşmıştı. "Lütfen," dedi Stan, "Tüfeği yere bırak."

Federallerin arabaları evin önüne geldi. Fren sesleri duyuldu. Hepsi arabalardan inip, kapıları kendilerine siper yaparak pozisyon aldılar. Edwin Gibbs şaşkındı, paniklemişti, Frankenstein canavarının etrafı bir anda öfkeli köylüler tarafından çevrilmişti. Stan ona doğru koştu.

Hava tehlike kokusuyla ağırlaşmıştı. Hareket etmek de, nefes almak da çok zordu. Myron aynı zamanda polis memurlarının gerginliğini, tetiklerin soğuk metalinde duran parmaklarını hissedebiliyordu. Bir an Greg'i bıraktı ve "Onu vuramazsınız!" diye bağırdı.

Federallerden biri megafona bağırdı. "Tüfeğini bırak! Hemen!"

"Ateş etmeyin!" diye bağırdı Myron.

Bir an hiçbir şey olmadı. Bir federal polis arabası daha yanaştı. Bir haber minibüsü de peşinden yanaşır yanaşmaz kapılarını açtı. Stan hâlâ babasına doğru yürüyordu.

"Etrafın sarıldı," dedi megafondaki ses. "Tüfeğini bırak ve ellerini başının arkasına koy. Dizlerinin üzerine çök."

Edwin Gibbs önce soluna, sonra da sağına baktı. Sonra gülümsedi. Myron'ın yüreği ağzına geldi. Gibbs tüfeğini havaya kaldırdı.

Myron arabadan fırladı. "Hayır!"

Stan Gibbs hızla koştu. Babası onu fark etti; yüzü sakindi. Tüfeğini kendisine yaklaşan oğluna doğrulttu. Stan koşmaya devam etti. O an zaman durmuş, tüfeğin patlama sesini bekliyordu. Ama ses gelmedi. Stan onun yanına çok daha çabuk varmıştı. Edwin Gibbs gözlerini kapattı ve oğlunun onu yere yatırmasına izin verdi. İkisi beraber yere düştü. Stan, boş yer bırakmayacak şekilde babasının üstünü örtmüştü kendi bedeniyle.

"Onu vurmayın," diye bağırdı Stan. Sesi yine çocuksuydu, iç acıtan cinsten. "Lütfen onu vurmayın."

Edwin Gibbs sırtüstü yatıyordu. Tüfeği elinden bıraktı. Tüfek çimlere düştü. Stan hâlâ babasının üzerindeyken, ona bir şey olmasın diye tüfeği daha da ileri itti. Polisler gelip Stan'i yavaşça babasının üzerinden kaldırdı ve Edwin Gibbs'i de yüzüstü çevirip ellerini arkadan kelepçeledi. Haber kamerası her şeyi çekmişti.

Myron arabaya döndü. Greg'in gözleri hâlâ kapalıydı. Hareket etmiyordu. İki polis memuru arabaya doğru koşarken telsizlerinden de ambulans anonsu yaptılar. Myron, Greg için hiçbir şey yapamıyordu. Çiftlik evine dönüp baktı; yüreği hâlâ ağzındaydı. Eve koşup kapının kolunu çevirdi. Kapı kilitliydi. Omzunu kullandı. Kapı kırıldı. Myron hole girdi.

"Jeremy?" diye bağırdı.

Ama hiç cevap gelmedi.

36

Jeremy Downing'i bulamadılar.

Myron her odayı, her dolabı, her katı ve garajı tek tek aradı. Hiçbir yerde yoktu. Federaller de onunla beraber arıyordu. Duvarlara vurmaya başladılar. Yerin altında gizli bölmeler olabileceği düşüncesiyle termal sensör kullandılar. Hiçbir şey çıkmadı. Garajda beyaz bir minibüs buldular. Arkasında Jeremy'nin kırmızı spor ayakkabılarından birini buldular.

Ama hepsi buydu.

Bir sürü haber minibüsü kapıda toplanmıştı. Jeremy'nin kaçırılması, ünlü babasının vurulması ve durumunun kritik olması, potansiyel bir seri katilin yakalanması, katilin Stan Gibbs'le bağlantısı ve meşhur hırsızlık suçlamaları düşünülünce, haber kanallarında, altına yerleştirilen müzikle beraber, Diana'nın ölümü tadında bir yansıma elde edilmesi kaçınılmazdı. Haber başlıkları da "gece nöbeti devam ediyor", "aramanın

bilmem kaçıncı saatindeyiz", "sapık şu an arkamda gördüğünüz evde saklanıyor" ve "bir sonuç alıncaya kadar buradayız" olacaktı.

Jeremy'nin son fotoğraflarından biri, hızla tüm karakollara dağıtıldı. Brokaw, Jennings ve Rather programlarını yarıda kesti. İzleyiciler telefonla yayına bağlanıp gördüklerini anlattılar, ama henüz bir gelişme olmadı.

Saatler geçti.

Emily televizyona çıktı. Hemen hemen her kanalda, tutuklanmış biri gibi arabaya koşarken görülüyordu ve etrafındaki flaşlar onu iyice ürkütüyordu. Kameramanlar bitkin annenin arabanın içindeki görüntüsünü alabilmek için birbirlerini eziyordu. Yolcu koltuğunda ağlarken bile görüntüsünü alabilmişlerdi. Muhteşem TV.

Gecenin karanlığını, arama ışıkları bölüyordu. Gönüllüler ve hukukçular da işe dahil olmuş, civardaki yeni kazılmış mezarları araştırıyorlardı. Hiçbir şey bulamadılar. Köpekler devreye girdi. Bir şey olmadı. Komşularla konuştular, bir kısmı "o aileye hiç güvenmemiştim" derken, diğerleri de "iyi birilerini benziyorlardı, sessizlerdi" dedi.

Edwin Gibbs tutuklandı. Onu Bernardsville Polis Karakolu'nda sorgulamak istediler, ama konuşmadı. Clara Steinberg onun avukatı oldu. Onun yanında kaldı. Stan de aynı şekilde. Edwin'e yalvardılar, ama Myron'ın tahmin ettiği gibi, yine konuşmadı.

Çiftlik evinin arka tarafında rüzgar başlamıştı. Myron'ın sakat dizi ağrıyor, attığı her adım ona acı veriyordu. Acı

tahmin edilemez haldeydi, beklenmedik misafir gibi nereden geleceği belli olmuyordu. Sakat bir dize sahip olmanın iyi tarafı, hava durumuna bakmaya hiç ihtiyaç duymamaktı. Bazı günler sadece ağrırdı. Yapacak bir şey yoktu. Emily'ye yaklaşıp kolunu omzuna doladı.

"Hâlâ orada bir yerlerde," dedi Emily karanlıkta.

Myron hiçbir şey söylemedi.

"Tek başına. Gecenin karanlığında. Çok da korkmuş olmalı."

"Onu bulacağız Em."

"Myron?"

"Hmm."

"O gecenin bedeli bu mu?"

Arama ekiplerinden biri daha döndü, yenilmemişlerdi, ama yorgunlardı. Tuhaftı şu arama ekipleri. Hem bir şey bulmak istersiniz, hem de istemezsiniz.

"Hayır," dedi Myron. "Sen haklıydın. Bizim hatamız, olabilecek en iyi sonucu verdi. Belki de işlerin yoluna gitmesi için bu bedeli ödememiz gerekiyordu."

Gözlerini kapattı, ama ağlamadı. Myron yanında kaldı. Rüzgâr, ölü yaprakları sürüklerken hışırtıyla karışık bir ses çıkıyordu ve insanın kulağına, ürkütücü bir sevgili gibi fısıldıyordu.

37

Myron ve Win, Clara Steinberg'in arkasındaki tek taraflı camdan Stan ve Edwin Gibbs'in yüzüne bakıyordu. Kimberly Green de başlarında dikiliyordu. Eric Ford da. Emily, Greg ameliyattayken hastaneye, refakatçi kalmaya gitmişti. Kimse hayatta kalmayı başarıp başaramayacağını bilmiyordu.

"Neden içeriyi dinlemiyorsun?" diye sordu Myron.

"Dinleyemem," dedi Ford. "Avukat-müvekkil ilişkisi."

"Ne kadar zamandır içerideler?"

"Aralıklarla, onu tutukladığımızdan beri."

Myron başının arkasındaki saate baktı. Neredeyse sabahın üçüydü. Delil toplama ekipleri evin altını sütüne getirmişti, ama Jeremy'nin nerede olduğuna dair hiçbir ipucu bulamamışlardı. Win hariç herkesin yüzünden yorgunluk akıyordu. Yorgunluk asla onun yüzünden okunmazdı. Win onu gizlemeliydi. Belki de bu onun biraz da vicdansız yapısıyla alakalıydı.

"Buna zaman yok," dedi Myron.

"Biliyorum," dedi Eric Ford. "Hepimiz için uzun bir gece oldu."

"Bir şeyler yapın."

"Ne gibi?" dedi Ford. "Ne yapmamı istiyorsun tam olarak?"

Win söze girdi. "Belki de Bayan Steinberg'le özel olarak konuşmalısınız."

Bu Ford'un dikkatini çekmişti. "Ne?"

"Onu başka bir odaya alın," dedi Win. "Beni de şüphelinizle yalnız bırakın."

Eric Ford ona baktı. "Sizin burada bile olmamanız lazım. O..." Myron'a dönerek, "...Downing ailesini temsil ediyor, her ne kadar bundan hoşlanmasam da. Ama sizin burada olmanızın hiçbir sebebi yok."

"Sebep yarat o zaman," dedi Win.

Eric Ford, bunun zamanını harcamaya değmeyeceği düşünerek elini salladı.

Win ses tonunu daha sakin, yumuşak bir hale getirdi. "Bunun parçası olmak zorunda değilsiniz. Siz sadece avukatıyla konuşun. Gibbs'i odada yalnız bırakın. Hepsi bu. Bunda etik olmayan bir şey yok."

Ford başını salladı. "Sen delisin."

"Cevapları bulmamız gerek," dedi Win.

"Sen de o cevapları ondan döverek alabileceğini düşünüyorsun."

"Döversem iz kalır," dedi Win. "Ben asla iz bırakmam."

"Bu iş şöyle olur dostum. Hiç Birleşik Devleter Anayasası diye bir şey duydun mu?"

"O bir doküman," dedi Win, "koz değil. Elinizde bir seçenek var. O hayvanın mı," camın diğer tarafını işaret etti Win, "yoksa bir çocuğun yaşama hakkı mı?"

Ford alnını cama dayadı.

"Eğer biz burada beklerken o çocuk ölürse," dedi Win. "O zaman kendinizi nasıl hissedeceksiniz?"

Ford gözlerini kapattı. Bekleme odasında, Clara Steinberg sandalyesinden kalktı. Döndü ve Myron ilk kez onun yüzünü gördü. Myron onun daha önce de kötü, çok kötü insanların avukatlığını yaptığını görmüştü, ama o konuşma sırasında her ne duyduysa, beti benzi atmıştı. Tek taraflı cama yaklaşıp camı çaldı. Ford camı diğer haline getiren düğmeye bastı.

"Konuşmamız lazım," dedi. "Beni dışarı çıkarın."

Eric Ford, Clara ve Stan'i kapıda karşıladı. "Buradan gidelim."

"Hayır," dedi Clara.

"Anlayamadım?"

"Burada konuşacağız," dedi. "Gözüm müvekkilimin üzerinde olmalı. Onun başına bir kaza gelmesini istemem, anlaşıldı mı?"

Sandalye olmadığı için hepsi ayakta kalmıştı: Kimberly Green, Eric Ford, Clara Steinberg, Stan Gibbs, Myron ve Win. Stan'in başı eğikti ve parmaklarıyla alt dudağını çekiştiriyordu. Myron onunla göz göze gelmeye çalıştı. Stan ona bakmadı bile.

"Tamam," dedi Clara. "Öncelikle bir bölge savcısına ihtiyacımız var."

"Ne için?" diye sordu Eric Ford.

"Çünkü bir anlaşma yapacağız."

Ford kendini zor tuttu. "Aklınızı mı kaçırdınız siz?"

"Hayır. Müvekkilim size Jeremy Downing'in nerede olduğunu söyleyebilecek tek kişi. Bunu da bazı özel şartlar sağlandığında yapacak."

"Ne gibi şartlar?"

"Bölge savcısına bunun için ihtiyacımız var."

"Bölge savcısı da benim dediklerimin arkasında duracaktır," dedi Eric Ford.

"Ben yine de yazılı istiyorum."

"Ben de ne aradığınızı bilmek istiyorum."

"Tamam," dedi Clara. "Anlaşma şu: Sizin Jeremy Downing'i bulmanıza yardım edeceğiz. Karşılığında da, kimsenin Edwin Gibbs'in idam cezasına çarptırılmayacağını garanti edeceksiniz. Psikiyatri testini de kabul edeceksiniz. Sonra da eğer gerekiyorsa, onun özel bir ruh ve sinir hastalıkları merkezine yatırılmasını sağlayacaksınız. Hapishaneye değil.

"Dalga geçiyor olmalısın."

"Dahası var," dedi Clara.

"Dahası mı?"

"Bay Edwin Gibbs, ihtiyaç halinde Jeremy Downing için kemik iliği vermeyi kabul edecek. Bay Bolitar'ın burada aileyi temsilen bulunduğunu biliyorum. Bilmenizi isterim ki, o da bu anlaşmanın tanığıdır."

Kimse hiçbir şey demedi.

"Anlaştık mı?" diye sordu Clara.

"Hayır," dedi Ford. "Anlaşmadık."

Clara gözlüklerini düzeltti. "Bu anlaşma üzerinde konuşulamaz bile." Odadan çıkmak üzere döndü, gözü Myron'ın üzerindeydi. Myron başını salladı.

"Ben onun avukatıyım," dedi Clara.

"Bir çocuğun ölmesine izin mi vereceksiniz?" diye sordu Myron.

"Sen karışma," dedi Clara, ama ses tonu yumuşaktı.

Myron onun yüzüne baktı. Hiçbir şey demedi. Tekrar Ford'a döndü. "Kabul edin," dedi.

"Kafayı mı yedin sen?"

"Aile ceza almasını önemsiyor. Ama oğullarını bulmak onlar için daha önemli. İsteklerini kabul edin."

"Emirlerimi senden mi alıyorum?"

Myron'ın ses tonu sakindi. "Haydi Eric."

Ford kaşlarını çattı. Elleriyle yüzünü ovuşturdu ve sonra ellerini iki yana bıraktı. "Bu anlaşma, elbette ki, çocuğun hayatta olması halinde geçerli."

"Hayır," "dedi Clara Steinberg.

"Ne?"

"Çocuğun sağ olup olmaması Edwin Gibbs'in ruh sağlığının durumunu değiştirmez."

"Yani sağ olup olmadığını..."

"Biliyor olsak bile bu avukat-müvekkil gizliliğinde kalacak."

Myron ona dehşet içinde baktı. Onun gözüne baktı, ama gözünü kırpmıyordu. Stan'e bakmayı denedi, onun da kafası öne eğikti. Her zaman tepkisizlik abidesi olan Win'in yüzü bile gergindi. Win birilerinin canını yakmak istiyordu. Birini çok fena benzetmek istiyordu.

"Bunu kabul edemeyiz," dedi Ford.

"O zaman anlaşma filan yok," dedi Clara.

"Mantıklı davranmalısınız..."

"Anlaşmayı kabul ediyor musunuz, etmiyor musunuz?"

Eric Ford başını salladı. "Hayır."

"O zaman mahkemede görüşürüz."

Myron yolunu kesti.

"Kenara çekil Myron," dedi Clara.

Ona sadece baktı, gözlerini açarak.

"Sence annen de aynısını yapmaz mıydı?" diye sordu ona.

"Annemi bu işe karıştırma."

"Kenara çekil," dedi tekrar. Clara Teyze altmış altı yaşındaydı ve onu tanıdığı günden beri ilk kez bu kadar yaşlı görünüyordu.

Myron, Eric Ford'a döndü. "Kabul et," dedi.

Ford başını salladı. "Çocuk muhtemelen öldü."

"Muhtemelen," dedi Myron. "Ama kesin değil."

Bu kez Win konuştu. "Kabul et."

Ford ona baktı.

"Kolay kolay kurtulamayacak o adama bu işten," dedi Win.

Stan sonunda başını kaldırdı. "Bu da ne demek oluyor şimdi?"

Win ona anlamsızca baktı. "Hiçbir şey."

"Bu adamın babamdan uzak durmasını istiyorum."

Win ona gülümsedi.

"Anlamıyorsun, değil mi?" dedi Stan. "Hiçbiriniz anlamıyorsunuz. Babam hasta. Olanların sorumluluğu ona ait değil. Bunu uydurmuyoruz. Dünyadaki en beceriksiz psikiyatr bile bunu doğrulayacaktır. Onun yardıma ihtiyacı var."

"O ölmeli," dedi Win.

"O hasta."

"Hasta insanlar hep ölür," dedi Win.

"Benim demek istediğim o değil. Kalp rahatsızlığı olan biri gibi. Kanser gibi. Yardıma ihtiyacı var."

"İnsanları kaçırıyor ve muhtemelen de öldürüyor," dedi Win.

"Bunun neden yaptığının bir önemi yok mu?"

"Elbette ki yok," dedi Win. "Bunu yapıyor ya, bu yeter. Rahat edeceği bir akıl hastanesine yatırılmamalı. Harika bir filmin keyfini çıkarmamalı ya da güzel bir kitap okuyup kahkaha atmamalı tekrar. Güzel bir kadın görmemeli ya da Beethoven dinlememeli, sevgiyi hissetmemeli. Çünkü onun kurbanları bunları bir daha hiç yaşayamadı. Neresini anlamıyorsun bunun Gibbs?"

Stan titriyordu. "Kabul edin," dedi Ford'a. "Yoksa size yardım etmeyeceğiz."

"Bu anlaşma yüzünden o çocuk ölürse," dedi Win. "Sen de ölürsün."

Clara, Win'e çıkıştı. "Müvekkilimi tehdit mi ediyorsun?"

Win ona gülümsedi. "Ben asla tehdit etmem."

"Burada tanıklar var."

"Ücretinizi alamamaktan mı endişe ediyorsunuz, Danışman?" diye sordu Win.

"Bu kadar yeter." Konuşan Eric Ford'du. Myron'a döndü. Myron başını salladı. "Tamam," dedi Ford. "Kabul ediyoruz. Çocuk nerede?"

"Sizi götürmem lazım," dedi Stan.

"Yine mi?"

"Size yolu tarif edemem. Onca yıl sonra ben bile bulabileceğimden emin değilim."

"Ama biz de geliyoruz," dedi Kimberly Green.

"Evet."

Ortalıkta Myron'ın hiç hoşuna gitmeyen bir sessizlik vardı.

"Jeremy yaşıyor mu, yaşamıyor mu?" diye sordu Myron.

"Gerçeği mi istiyorsun?" dedi Stan. "Bilmiyorum."

38

Eric Ford, Kimberly Green'i yanına oturttu; Myron ve Stan de arka koltuğa geçti. Ajanlarla dolu birkaç araba da peşlerinden gidiyordu. Aynı şekilde basın da. Buna bir şey yapamazlardı.

"Annem 1977'de öldü," dedi Stan. "Kanserden. Babam zaten kötüleşmeye başlamıştı. Onun için hayattaki tek önemli şey annemdi. Onu çok seviyordu."

Arabanın saati 04.03'ü gösteriyordu. Stan, Route 15'e döneceklerini söyledi. Bir tabelada DINGSMAN KÖPRÜSÜ yazıyordu. Pennsylvania'ya doğru gidiyorlardı.

"Sağlığı ne kadar yerinde olursa olsun, annemin ölümü onu mahvetti. O, gözlerinin önünde acı çekiyordu. Doktorlar her şeyi denedi, bütün teknolojik gelişmeleri denediler, ama bu ona daha fazla acı vermekten başka bir işe yaramadı. Babamın aklını yitirmeye başlaması da o döneme denk gelir. Eğer annem teknolojiye güvenmeseydi, diye düşünmeye baş-

ladı. Eğer sadece kendi aklını kullansaydı. Eğer limitsiz potansiyelini görseydi. Onu teknoloji öldürdü, derdi. Ona yok yere umut vermişti. Teknoloji, onun beyninin sınırsız gücünü kullanmasına engel olmuştu."

Kimse hiçbir şey demedi.

"Burada bir yazlık evimiz vardı. Çok güzeldi. Dört dönüm arazisi vardı ve göle yürüme mesafesindeydi. Babam beni ava ve balık tutmaya götürürdü. Ama yıllardır buraya gelmedim. Aklıma bile gelmedi. Annemi ölmesi için buraya getirmişti. Sonra da onu ormanlık alana gömdü. Acısının sona erdiği yer burası olmuştu."

Zihinlerde aynı soru canlandı: *Başka kimlerin?*

Myron daha sonra bu yolla ilgili hiçbir şey hatırlamayacaktı. Hiçbir bina, hiçbir işaret, hiçbir ağaç. Penceresinden gördüğü tek şey geceydi, kat kat siyah, en karanlık odadan bile siyah gece. Arkasına yaslanıp bekledi.

Stan ağaçlık bir alanda durmamızı istedi. Cırcırböcekleri ötüyordu. Diğer arabalar da durdu. Federaller inip etrafı taramaya başladı. El fenerlerinden çıkan ışık gözlerini alıyordu. Myron önemsemedi. Yutkundu ve koşmaya başladı. Stan de onunla beraber koştu.

Gün ışımadan, federaller mezarları bulacaktı. Üç çocuğun babasını, üniversite öğrencisi kızı ve yeni evli çifti.

Ama şimdi, Myron ve Stan koşuyordu. Dallar Myron'ın yüzünü çiziyordu. Bir ağaç köküne takılıp yuvarlandı, ama sonra hemen ayağa kalkıp koşmaya devam etti. Küçük evi gördü, belli belirsiz ay ışığında güçlükle görünüyordu. Hiç

ışık, yaşam belirtisi yoktu evde. Myron bu kez kapının kolunu denemedi bile. Tüm gücüyle kapıya yüklendi. Çok karanlıktı. Bir çığlık duydu ve aceleyle ışığın düğmesini aradı. Işığı açtı.

Jeremy oradaydı.

Duvara zincirlenmişti. Üstü başı pisti, korkmuştu, ama hayattaydı.

Myron dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti, ama gücünü toplayıp dik durdu. Çocuğa koştu. Çocuğun kolları iki tarafa asılıydı. Myron ona sarıldığı anda kalbinin yere düşüp paramparça olduğunu hissetti. Jeremy ağlıyordu. Myron elini kaldırıp çocuğun saçını okşadı ve susturmaya çalıştı. Babası gibi. Babasının ona sayısız kez yaptığı gibi. Damarlarında ani bir sıcaklık hissetti, tüm vücudunu sardı bu his ve o an, Myron babasının ne hissettiğini anladı. Myron her zaman çocuk olan tarafta olmaktan büyük keyif almıştı, ama ilk kez, içinde daha güçlü bir duygu hissediyordu. Bu his onun tüm vücudunu sarsmıştı.

"Tamam," dedi Myron çocuğa, sarılarak. "Geçti artık."

Ama geçmemişti.

Bir ambulans geldi. Jeremy'yi ambulansa aldılar. Myron Dr. Karen Singh'i aradı. Sabahın beşinde uyandırılmış olmayı hiç önemsemedi. Ona her şeyi anlattı.

"Olamaz," dedi Karen Singh, Myron anlatmayı bitirdiğinde.

"Evet."

"Hemen kemik iliğini alması için birini göndereceğiz. Öğleden sonra da Jeremy'yi hazırlamaya başlarım."

"Kemoterapiden mi bahsediyorsunuz?"

"Evet," dedi. "İyi iş çıkardın Myron. Her iki şekilde de kendinle gurur duymalısın."

"Her iki şekilde mi?"

"Yarın öğleden sonra ofisime gel."

Myron yüreğinde bir şey hissetti. "Neler oluyor?"

"Babalık testi," dedi. "Sonuçlar da o zaman gelmiş olur."

Jeremy hastaneye gidiyordu. Myron da peşinden gidecekti. Federaller kazmaya devam ediyordu. Haber minibüsleri de oradaydı. Stan Gibbs olan biteni izliyordu yüzü tepkisizdi artık. Kürek hışırtısı dışında hiç ses yoktu, cırcırböcekleri de susmuştu. Myron'ın dizi yine ağrımaya başlamıştı. Kemiği kopuyordu sanki. Emily'yi bulmak istedi. Hastaneye gitmek istedi. Testin sonuçlarını öğrenmek ve sonrasında da ne yapacağını bilmek istedi.

Arabaya doğru koştu. Daha çok basın mensubu gördü. Görmezden geldi. Sessizlik içinde çalışan çok daha fazla federal polis vardı. Myron yanlarından geçti. Buldukları şeyleri yüreği kaldırmayacaktı. Henüz değil.

Arabanın yanına gelip de Kimberly Green'i o donuk yüz ifadesiyle gördüğünde, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

Bir adım daha attı. "Greg mi?"

Başını salladı, gözleri buğuluydu ve odaklanamıyordu. "Onu yalnız bırakmamalılardı," dedi. "Gözleri üzerinde olmalıydı. Üstünü dikkatlice aramış olsalar bile. Asla çok dikkatli aramış olamazsın çünkü."

"Kimi aramaktan bahsediyorsun?"

"Edwin Gibbs."

Myron yanlış duyduğundan emindi. "Ne olmuş ona?"

"Az önce bulmuşlar," dedi, kelimeler ağzından güçlükle çıkıyordu. "Hücresinde intihar etmiş."

39

Karen Singh onlar için durumu özetledi: Ölü bir adamdan kemik iliği alınmaz.

Emily bunu duyduğunda yıkılmadı. Gözünü dahi kırpmadan hemen ikinci ihtimal üzerinde yoğunlaştı. Panikten mi bilinmezi oldukça sakindi.

"Şu anda inanılmaz bir medya gücü var üzerimizde," dedi Emily. Karen Singh'in hastanedeki odasına oturuyorlardı. "Rica edeceğiz. Kemik iliği bağışları organize edeceğiz. NBA de yardım eder. Oyunculardan yanımızda yer almalarını isteyeceğiz."

Myron başını salladı, ama aynı coşku ondan yoktu. Dr. Singh de coşkuluymuş gibi yapıyordu.

"Babalık testi sonuçlarını ne zaman alacaksın?" diye sordu Emily.

"Ben de onları aramak üzereydim," Dr. Singh.

"Sizi yalnız bırakayım," dedi Emily. "Alt katta bir basın toplantım var."

Myron ona baktı. "Sonuçları beklemek istemiyor musun?"

"Sonucu zaten biliyorum."

Emily arkasına bakmadan çıktı odadan. Karen Singh Myron'a baktı. Myron ellerini birleştirip dizinin üstüne koydu.

"Hazır mısınız?" diye sordu.

Başını salladı.

Karen Singh telefonu eline alıp aradı. Diğer taraf cevap verdi. Karen referans numarasını okudu. Kalemini masaya bırakarak bekledi. Diğer taraftaki kişi bir şey söyledi. Karen teşekkür etti ve telefonu kapatıp Myron'a döndü.

"Babası sensin."

Myron, Emily'yi hastanenin lobisinde, basın toplantısı yaparken buldu. Hastane bir podyum kurdurmuştu ve hemen arkalarında, hastanenin logosu olduğu gibi görünüyordu. Her kamera görüntüsünde muhakkak çıkacaktı. Hastane logosu. McDonald's veya Toyota gibi onlar da bedava reklam peşindeydi. Emily'nin cümleleri çok net ve yürek burkan cinstendi. Oğlu ölüyordu. Yeni kemik iliğine ihtiyacı vardı. Yardım etmek isteyen herkes kan verecek ve kayıt olacaktı. Bu davranışıyla paylaşılan sosyal bir acı yaratacağından ve Prenses Diana'nın ya da John Kennedy Jr.'ın ölümünde hissedilen gibi, herkesin kendine pay çıkaracağından emindi. Ünlü olmanın gücü.

Konuşmasını bitirdiğinde, sorulara cevap vermeden çık-

tı. Myron onu asansörlere yakın bir yerde yakaladı. Ona baktı, başını salladı ve gülümsedi.

"Peki, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Onu kurtarmalıyız," dedi Myron.

"Evet."

Arkalarında gazeteciler hâlâ sorular yağdırıyordu. Ses geriden geliyordu. Biri, boş bir sedyeyle yanlarından koştu.

"En uygun gün Perşembe mi demiştin?" dedi Myron.

Gözleri umutla parlamıştı. "Evet."

"Tamam o zaman," dedi. "Perşembe günü deniyoruz."

Greg'e isabet eden kurşun, boynun alt tarafından girmiş, göğsüne doğru gitmişti. Kalbe çok yakın bir yerde de kalmıştı. Ama yine de yarattığı hasar büyüktü. Ameliyattan sağ çıkmıştı ama yine de durumu "kritikti". Myron ona baktı. Burnunda tüpler vardı ve Myron'ın daima ürkütücü bulduğu makinelere bağlıydı. Balmumuyla kaplanmış, gri-beyaz ve kanı çekilmiş bir ceset gibi görünüyordu. Myron birkaç dakika yanında oturdu. Çok değil.

Ertesi gün MB SportsReps'teki ofisine döndü.

"Lamar Richardson öğleden sonra geliyor," dedi Esperanza.

"Biliyorum."

"Sen iyi misin?"

"İdare ediyorum."

"Hayat devam ediyor, ha?"

"Sanırım öyle."

Birkaç dakika sonra Özel Ajan Kimberly Green neredeyse hoplayıp zıplayarak geldi. "Her şey ortaya çıkıyor," dedi ve Myron onu ilk kez gülümserken gördü.

Myron arkasına yaslandı. "Dinliyorum."

"Dennis Lex/Davis Taylor kimliklerini taşıyan Edwin Gibbs'in hâlâ işyerinde bir dolabı varmış. Kurbanlarından ikisinin, Robert ve Patricia Wilson'ın cüzdanlarını orada bulduk."

"Balayı çifti mi?"

"Evet."

Bir an ölenlere saygı duymak adına sessiz kaldıklarını düşündü Myron. Hayatlarının baharında, birkaç gösteri izlemek, biraz alışveriş yapmak, kalabalık caddelerde el ele yürümek için New York'a gelmiş gençlerin, onca umutla doluyken korkunç bir şeyle karşılaşmış olmalarını getirdi gözünün önüne. *El fin.*

Kimberly boğazını temizledi. "Gibbs aynı zamanda Davis Taylor kredi kartıyla beyaz bir Ford Windstar kiralamış. O otomatik rezervasyonlardan. Telefon açıyorsun, sonra kiralama merkezlerinden birine gidip arabayı alıyor ve çıkıyorsun. Kimse seni görmüyor."

"Minibüsü nereden almış?"

"Newark Havalimanı'ndan."

"Minibüsü Bernardsville'de bulduğumuzu sanıyordum," dedi Myron.

"Öyle."

"Ne hoş," dedi Win gibi konuşarak. "Başka?"

"İlk otopsiler gösteriyor ki, bütün kurbanlar otuz sekizlikle vurulmuş. Kafaya iki kurşun. Başka travma izi yok. Onlara işkence ettiğini düşünmüyoruz. Sadece ilk çığlığı attırıp sonra vurmuş olmalı."

"Onlar için tohum ekme işine son veriyor," dedi Myron, "ama aileler için devam ettiriyor."

"Doğru."

"Çünkü kurbanları için korku gerçekti. O zihinde olmasını istiyordu." Myron başını salladı. "Jeremy sana ne anlattı?"

"Onunla konuşmadın mı?"

Myron sandalyesini düzeltti. "Hayır."

"Edwin Gibbs çalışırken kullandığı kılıklaymış yine: uzun peruk, sakal ve gözlükler. Jeremy'yi gördüğü gibi gözlerini kapatıp minibüse atmış, sonra da doğru o kulübeye götürmüş. Edwin ona telefonda çığlık atmasını söylemiş, hatta doğru yaptığından emin olmak için birkaç kere de pratik yaptırmış. O telefon konuşmasından sonra da Edwin onu zincirleyip tek başına bırakmış. Gerisini zaten biliyorsun."

Myron başını salladı. Biliyordu.

"Peki ya bilgi hırsızlığı suçu?"

Omuzlarını silkti. "Sen ve Stan'in dediği gibi. Edwin o romanı okumuş ve muhtemelen de karısının kanserden ölmesinden hemen sonra. Kitaptan etkilenmiş."

Myron bir an ona baktı.

"Ne oldu?" dedi.

"Siz, kitabı ilk gördüğünüzde bunu anlamıştınız," dedi Myron. "Stan'in çalmadığını, katilin kitaptan etkilendiğini."

Başını salladı. "Hayır."

"Yapma. Kaçırma olaylarını biliyordunuz. Konuşsun diye Stan'e baskı yapmak istediniz. Biraz da utandırmak istediniz onu."

"Bu doğru değil," dedi Kimberly Green. "Birkaç ajanımızın kişisel olarak bunu düşünmediğini söylemiyorum, ama biz Tohumları Ek sapığının o olduğunu düşünüyorduk. Bunun sebebini de sana anlatmıştım zaten. Şimdi aynı kanıtların onun babası için de geçerli olduğunu biliyorum."

"Hangi aynı kanıtlar?"

Başını salladı. "Artık bir önemi yok. Stan'in sadece bir gazeteci olmadığını biliyoruz. Bu konuda haklıydık. Görevini kötüye kullandığını da düşünmüştük."

Söyledikleri gerçeği yansıtmıyordu, ama Myron tartışmaya girmedi. Gözünü Müşteri Duvarı'na çevirip, Lamar Richardson'ın ziyaretine odaklanmaya çalıştı. "O zaman dava kapandı."

Gülümsedi. "Rahibe manastırındaki bacaklar gibi hem de."

"Bu lafı sen mi uydurdun?"

"Evet."

"İyi ki silahın var," dedi Myron. "Terfi edecek misin bari?"

Ayağa kalktı. "Sanırım artık süper-gizli-özel-ajan olacağım."

Myron gülümsedi. El sıkıştılar. Ardından Kimberly gitti. Myron bir süre yalnız oturdu. Gözlerini ovuşturdu, onun söylediklerini ve söylemediklerini düşündü. Hâlâ yerine oturmayan bir şeyler vardı.

Lamar Richardson, bu inanılmaz kısa adam, tam zamanında geldi ve tek başınaydı. Olumlu şekilde şaşırtıcıydı. Toplantı güzel geçti. Myron ona standart sözlerini söyledi ve standart sözleri gayet iyiydi. Her iş adamının belli laflara ihtiyacı vardır. Esperanza da söz aldı. O da kendi laflarını oluşturmaya başlamıştı. İyi iş çıkardılar. Myron için kusursuz bir tamamlayıcıydı. Tam bir ortaklık oluyordu onlarınki.

Çok geçmeden, planladıkları şekilde Win geldi. Eğer iş anlaşması bir beyzbol maçıysa, Win de yıldız oyuncuydu. İnsanlar onun adını biliyordu. Ününü biliyorlardı, yani iş hayatındaki ününü. Kârlı müşteriler, kendi finans işleriyle III. Windsor Horne Lockwood'un ilgileneceğini, Win ve Myron'ın yılda beş kez toplantı için bir araya geleceğini öğrendiklerinde gülümsemeye başlıyorlardı. Küçük bir ajans için bulunmaz nimetti.

Lamar Richardson çok olumlu konuştu. Çoğu kez başını salladı. Sorular sordu, ama çok fazla değil. Gelişinden iki saat sonra el sıkıştılar ve görüşmek üzere ayrıldılar. Myron ve Esperanza onu asansöre kadar geçirdiler ve el salladılar.

Esperanza, Myron'a dönüp, "İyi miydi sence?" dedi.

"Aldık onu."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Ben her şeyi görürüm," dedi Myron. "Her şeyi bilirim."

Myron'ın ofisine dönüp yerlerine oturdular. "Eğer Lamar IMG ve TruPro yerine bizi seçerse," dedi Esperanza gülerek, "geri döndüğümüzün resmidir."

"Fazlasıyla."

"Bu Koca Cyndi de geri dönecek demek oluyor."

"Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Onu sevmeye başladın sen de."

"Evet, kurcalama."

Esperanza onun yüzüne baktı. Bunu çok sık yapardı. Myron insanların yüzünü okumaya inanmıyordu, ama Esperanza inanıyordu. "Hukuk ofisinde ne oldu?" diye sordu. "Chase Layton'la?"

"Kulağına bir şey söyledim, sonra da onu yedi kez yumrukladım."

Hâlâ ona bakıyordu.

"Ama 'Jeremy'nin hayatını kurtardın' demen gerekiyor," dedi Myron.

"Hayır, o Win'in repliği." Doğrulup onun yüzüne bakmaya devam etti. Üzerinde deniz yeşili, önü dekolteli ve bluz olmadan giydiği bir takım vardı ve Lamar'ın başka bir yere konsantre olması mucizeydi. Myron ona alışıktı, ama hâlâ baş döndürücü bir etki yaratabiliyordu. Bu kez de o baş döndürücülüğü başka bir açıdan görmüştü.

"Jeremy'ye gelelim," dedi.

"Evet."

"Hâlâ saklıyor musunuz?"

Myron o kulübeye girdiği anı düşündü, durdu. "Her zamankinden daha fazla," dedi.

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Kan testi sonuçlandı. Babası benim."

Esperanza'nın yüzüne pişmanlık gibi bir duygu yerleşti, ama fazla sürmedi. "Ona gerçeği söylemelisin."

"Şu an tek istediğim onun hayatını kurtarmak."

Yüzüne bakmaya devam etti. "Belki yakın zamanda," dedi.

"Belki yakın zamanda ne demek?"

"Gizlemekten vazgeçin," dedi Esperanza.

"Belki."

"Sonra konuşuruz. O sırada..."

"Bir aptallık yapma," diyerek onun yerine konuştu.

Sağlık kulübü, şehrin merkezindeki lüks otellerden birindeydi. Duvarlar tamamen aynayla kaplıydı. Tavanlar, yerler ve karşılama masası süt beyazıydı. Kişisel eğitmenlerin kıyafetleri de. Ağırlıklar ve spor aletlerinin metal parçaları öylesine parlaktı ki, dokunmaya kıyamazdı insan. Mekândaki her şey ışıldıyordu, neredeyse güneş gözlüğü gerekiyordu.

Myron onu ağırlık kaldırırken buldu. Myron onu bekledi ve ağırlıklarla cebelleşmesini izledi. Chase Layton'ın yüzü kıpkırmızıydı, dişlerini sıkmıştı ve alnındaki damarlar fırla-

mıştı. Biraz zaman aldı, ama sonunda zafer avukatındı. Ağırlığı standa bıraktı ve elleri, beyni fonksiyonunu yitirmiş gibi iki yana düştü.

"Nefesini tutmamalısın," dedi Myron.

Chase ona baktı. Şaşırmış ya da üzgün görünmüyordu. Doğruldu, nefes nefeseydi. Havluyla alnını sildi.

"Çok zamanını almayacağım," dedi Myron.

Chase havluyu bırakıp ona baktı. "Eğer bizim ceza almamızı istiyorsan, Win'le bir daha yoluna çıkmayacağımızı söylemek istiyorum."

Chase cevap vermedi.

"Ayrıca yaptığım şey için de çok üzgünüm," dedi Myron.

"Haberleri izledim," dedi Chase. "O şeyi, çocuğun hayatını kurtarmak için yaptın."

"Bu bir bahane değil."

"Belki." Ayağa kalkıp çubuğun iki yanına da birer ağırlık yerleştirdi. "Doğruyu söylemem gerekirse Bay Bolitar, ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum."

"Eğer ceza almamızı istersen..."

"İstemiyorum."

Myron ne diyeceğini bilmiyordu, "Teşekkür ederim," demekle yetindi.

Chase Layton başını salladı ve koltuğa yattı. Sonra da Myron'a baktı. "Bunun en kötü tarafı ne biliyor musun?"

Hayır, diye düşündü Myron. "Eğer söylerseniz."

"Utanç," dedi Chase.

Myron bir şey söyleyecek oldu, ama Chase onu el hareketiyle susturdu.

"Dövülmek ya da acı değil. Tamamen bir çaresizlik duygusu. İlkeldik. Erkek erkeğeydik. Bunu kabul etmekten başka yapacak bir şeyim yoktu. Bana bunu hissettirdin." Sonra Myron'a baktı, doğru sözcükleri aradı. "Bana gerçek bir erkek olmadığımı hissettirdin."

Kelimeler Myron'a iğne gibi saplandı.

"Bu seçilmiş mesleğimi yapmak için mükemmel okullara gittim, doğru kulüplere üye oldum ve bir servet elde ettim. Üç çocuğum oldu, onları en iyi şekilde büyüttüm ve olabildiğince sevdim. Sonra sen bir gelip beni yumrukladın ve ben de gerçek bir erkek olmadığımı fark ettim."

"Yanılıyorsun," dedi Myron.

"Bir erkeğin ölçütünün şiddet olmadığını söyleyeceksin. Bir yere kadar haklısın. Ama bir erkeği gerçek bir erkek yapmanın temelinde bu yatıyor. Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi yapma. Bu beni biraz daha aşağılamak olur."

Myron tüm klişeleri yuttu. Myron derin bir nefes alıp çubuğa uzandı.

"Yardımcı ister misin?" diye sordu Myron.

"Kimseye ihtiyacım yok," dedi Chase Layton.

Perşembe olmuştu. Karen Singh onu Dr. Barbara Dittrick adındaki bir doğum uzmanıyla tanıştırdı. Dr. Dittrick ona bir kap verdi ve kabın içine mastürbasyon yapmasını

söyledi. Myron çok fazla gerçeküstü ve utanç verici pozisyona girmişti, ama kapının önünde birileri beklerken, küçük bir odaya girip mastürbasyon yapmak bunlar içinde en üst sırayı alırdı.

"Buraya girin lütfen," dedi Dr. Dittrick.

Myron kabı görünce surat astı. "Her seferinde odamda çiçek ve film isterim."

"En azından film var," dedi televizyonu göstererek. "İçinde porno filmler var." Odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Myron filmlerinin adına baktı. *Sarışının Üstünde. Baba Memeden Anlıyor* (Robert Hung oynuyor). *Islak Rüyalar Tarlası* ("Eğer izlersen, gerçek olacaklar"). Kaşlarını çatıp filmleri bir kenara bıraktı. Söze ne hacet. Rahat, deri koltuğa baktı. Belki de yüzlerce adamın oturup... Koltuğu kâğıt havlularla kapattı, biraz zaman da alsa işini bitirdi. Hayal gücü aksi yönde çalışıyordu, ancak yaşlı bir adamın kıçındaki kıllar kadar erotik düşünceler geçiyordu zihninden. İşini bitirdiğinde kabı Dr. Dittrick'e uzattı ve gülümsemeye çalıştı. Dünyanın en büyük aptalı gibi hissediyordu. Örnek kabın içinde olsa dahi elinde plastik eldivenler vardı. Sanki üzerine sıçrayacakmış gibi. Onu, kendi tabirleriyle meniyi "yıkadıkları" laboratuvara getirdi. Spermleri "işe yarar, ama yavaş" olarak değerlendirildi. Cebirden sınıfta kalmış gibi.

"Komik," dedi Emily. "Ben Myron'ı hep işe yarar, ama hızlı bulmuşumdur."

"Ha-ha," dedi Myron.

Birkaç saat sonra Emily hastane yatağındaydı. Barbara

Dittrick, damlalığa benzeyen bir şeyi onun içine sokarken gülümsüyordu. Myron onun elini tuttu. Emily gülümsedi.

"Çok romantik," dedi.

Myron yüzünü buruşturdu.

"Ne?"

"İşe yarar ha?" dedi.

Kahkaha attı. "Ama hızlı."

Dr. Dittrick işini bitirdi. Emily bir saat daha o pozisyonda kaldı. Myron da yanında bekledi. Bunu Jeremy'nin hayatını kurtarmak için yapıyorlardı. Hepsi bu. Bunun gelecekte başka bir anlam ifade etmesini istemiyordu. Uzun süreli sonuçlarını ya da bir gün neye mal olacağını düşünmüyordu. Sorumsuzluktu elbette ki. Ama öncelikler vardı.

Jeremy'yi kurtarmak zorundalardı. Gerisinin canı cehenneme.

O öğleden sonra Atlanta'dan Terese Collins aradı. "Gelip seni görebilir miyim?" dedi.

"Kanal yine sana izin mi verdi?"

"Aslında yapımcım istiyor."

"Öyle mi?"

"Sen, benim çekici arkadaşım, büyük bir hikâyenin parçasısın," dedi Terese.

"Çekici ve büyük sözcüklerini aynı cümlede kullandın."

"Bu seni uyarıyor mu?"

"Sıradan birini belki."

"Sen de o sıradan adamsın."

"Teşekkür ederim," dedi.

"Ayrıca bu hikâyede basına konuşmayan tek kişisin," diye ekledi.

"Demek ki beni sadece zekâm için istiyorsun," dedi Myron. "Kendimi kullanılmış hissediyorum."

"Hayal kurmaya devam et. Ben senin bedenini istiyorum. Beynini isteyen yapımcım."

"Yapımcın güzel mi?"

"Hayır."

"Terese?"

"Evet."

"Olanlarla ilgili konuşmak istemiyorum."

"Güzel," dedi. "Çünkü ben de duymak istemiyorum."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Evet," dedi Myron. "Eğer gelirsen çok sevinirim."

On gün sonra Karen Singh onu evden aradı.

"Gebelik başarısız oldu."

Myron gözlerini kapattı.

"Bir dahaki ay yeniden deneyeceğiz," dedi.

"Aradığın için teşekkürler Karen."

"Ne demek."

Boşluktaydı. "Başka bir şey var mı?" diye sordu Myron.

"Çok fazla kemik iliği örneği aldık," dedi.

"Biliyorum."

"Maryland'deki bir AML hastası için donör bulduk. Genç bir anne. Eğer bu bağışlar olmasaydı muhtemelen ölecekti."

"İyi haber," dedi Myron.

"Ama Jeremy'ye uyan biri çıkmadı."

"Evet."

"Myron?"

"Efendim?"

"Sanırım çok fazla zamanımız kalmadı."

Terese o gün Atlanta'ya geri döndü. Win amaçsızca televizyon izlemek için Esperanza'yı davet etti o gece. Üçü birlikte boş boş televizyon izledi. Gecenin menüsü de Fritos ve dışarıdan sipariş ettikleri Hint yemeğiydi. Kumanda Myron'ın elindeydi. CNN'de tanıdık bir yüz görünce durdu. TC lakaplı, NBA'in en büyük yıldızlarından biri, Greg'in takım arkadaşı *Larry King Live*'a konuk olmuştu. Üzerinde "YARDIM EDİN, YOKSA JEREMY ÖLECEK" yazan bir tişört vardı. TC bir örnekti, ama Emily insanları örgütlemeyi başarmıştı.

Biraz daha kanallar arasında dolaştı. Stan Gibbs MSNBC'de bir programdaydı. Yeni bir şey yoktu. İnsanların bir insanın çöküşü kadar sevdiği diğer bir hikâye de kurtuluş hikâyeleriydi. Bruce Taylor söz verdiği gibi onunla özel bir görüşme ayarlamıştı. Halk Stan'in yaptıkları konusunda farklı düşüncelerdeydi, ama çoğunluk ona sempati duyuyordu. So-

nuçta Stan, seri katili yakalamak uğruna kendi hayatını riske atmış, Jeremy Downing'i olası bir ölümden kurtarmış ve medya tarafından yok yere suçlanmıştı. Stan'in babasını ele verip vermemek konusundaki ikilemleri işe yaramıştı ve medya, onun bilgi hırsızlığı ile ilgili suçlamalarını bir çırpıda silip atmıştı. Stan'e köşesi geri verildi. Söylentiye göre, TV şovu da geri gelecekti, hem de daha iyi bir zaman diliminde. Myron ne düşüneceğini bilmiyordu. Stan ona göre bir kahraman değildi. Ama çok azı öyleydi.

Stan de bu kemik iliği için örnek verme furyasına dahil olmuştu. Kameraya bakıp, "Bu çocuğun yardımımıza ihtiyacı var," dedi. "Lütfen gelin. Hepimiz bu akşam buradayız."

Sarışın bir spiker Stan'e bu dramdaki rolünü, babanın vuruluşunu ve o kulübeye gidiş anlarını sordu. Stan mütevazılık kartını oynuyordu. Zekice. Bu adam medyayı çok iyi tanıyordu.

"Çok sıkıcı," dedi Esperanza.

"Katılıyorum," dedi Win.

"TV Land'de *Partridge Family* maratonu yok mu?"

Myron birden durdu.

"Myron?" dedi Win.

Cevap vermedi.

"Dünyadan merhaba," dedi Esperanza parmaklarının yüzünün önünde şaklatarak. "Söylediğimiz bir şarkı var. Gel sen de katıl."

Myron televizyonu kapattı. Önce Win'e, sonra da Esperanza'ya baktı. "Oğlana elveda de."

Esperanza ve Win birbirlerine baktılar.
"Haklıydın Win."
"Hangi konuda?"
"İnsan doğası," dedi Myron.

40

Myron, Kimberly Green'i ofisinden aradı. Telefona "Green," diye cevap verdi.

"Senden bir iyilik isteyeceğim," dedi Myron.

"Lanet olsun, hayatımdan çıktığını sanıyordum."

"Ama fantezilerinden çıkmadım. Bana yardım etmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstemiyorum."

"İki şeye ihtiyacım var."

"Hayır dedim. Hayır."

"Eric Ford içinden alıntı yapıldığı söylenen kitabın doğrudan sana gönderildiğini söylemişti."

"Yani?"

"Kim gönderdi?"

"Onu duydun Myron. Gönderenin adı yoktu."

"Hiç mi fikrin yok?"

"Yok."

"Nerede şimdi?"

"Kitap mı?"

"Evet."

"Delil kasasında."

"Onunla bir şey yaptın mı hiç?"

"Ne gibi?"

Myron durdu.

"Myron?"

"Sizin bir şeyler gizlediğinizi biliyordum."

"Bir saniye beni dinle..."

"Kitabın yazarı. Edwin Gibbs'ti. Karısı öldükten sonra takma isimle yazdı. Artık her şey yerli yerine oturuyor. Baştan beri onu arıyordunuz. Hep biliyordunuz bunu, lanet olsun. Başından beri."

"Şüpheleniyorduk," dedi. "Bilmiyorduk."

"Onun Stan'in ilk kurbanı olma yalanı..."

"Tamamen yalan sayılmaz. Onlardan biri olduğunu biliyorduk. Hangisi olduğunu bilmiyorduk. Sen bize Waterbury'deki adresten bahsedene kadar Edwin Gibbs'i bulamadık. Oraya gittiğimizde o çoktan Jeremy Downing'i kaçırmak üzere yola çıkmıştı. Eğer biraz daha erken davransaydın..."

"Bana yalan söylediniz."

"Yalan söylemedik. Sadece her şeyi, anlatmadık."

"Tanrım, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?"

"Sana hiçbir şey borçlu değiliz Myron. Sen bu işte görevli bir federal ajan filan değilsin. Sadece sırtımızdaki kambursun."

"Davayı çözmenize yardım eden kambur."

"Onun için teşekkür ederim."

Myron'ın düşünceleri bir labirentin içinde gibiydi; sola dönüyordu, sağa dönüyordu, olduğu yerde çember çiziyordu.

"Basın neden kitabın yazarının Gibbs olduğunu bilmiyor?" diye sordu Myron.

"Öğrenecekler. Ford her şeyin sırayla olmasını istiyor. Bir büyük basın toplantısı daha yapıp yeni şeyler anlatacak."

"Bugün yapabilirdi bunu," dedi Myron.

"Yapabilirdi."

"Ama sonra hikâye biter. Şu an hâlâ söylentiler devam ediyor. Ford'un biraz daha zamana ihtiyacı var."

"İçinde bir politikacı yatıyor," dedi Green. "Ne olmuş?"

Myron'ın zihni bir süre daha labirentte dolandı, birkaç duvara daha çarptı. "Unut bunu," dedi.

"Güzel. Artık gidebilir miyim?"

"Önce ulusal kemik iliği merkezini aramanı istiyorum."

"Neden?"

"Donörle ilgili bilgi almanı istiyorum."

"Bu dava kapandı Myron."

"Biliyorum," dedi. "Ama yeni bir tanesi açılıyor olabilir."

Myron ve Win oraya vardığında, sunucu koltuğunda Stan Gibbs oturuyordu. Yeni şovu *Gibbs'le Buluşma* Fort Lee, New Jersey'de çekiliyordu ve stüdyo, Myron'ın şimdiye kadar gördüğü TV stüdyolarının aynısıydı; parçalanmış bir çatı katını andırıyordu. Her yerden kablolar ve ampuller sarkıyordu. Stüdyolar, özellikle de haber odaları, gerçekte televizyonda göründüğünden çok daha küçüktü. Masalar, san-

dalyeler, arkada dünya haritası. Her şey daha küçüktü. Televizyonun gücü işte. On dokuz inç ekrandaki bir oda gerçek hayatta elbette ki daha küçük görünecekti.

Stan'in üzerinde mavi ceket, beyaz gömlek, kırmızı kravat, kot pantolon ve spor ayakkabı vardı. Kot pantolon masanın altında kaldığı için asla kameraya yansımıyordu. Klasik sunucu kıyafeti. Onlar içeri girince Stan elini salladı. Myron da karşılık verdi. Win oralı olmadı.

"Konuşmamız gerek," dedi Myron ona.

Stan başını salladı. Prosedürleri atlayıp Win ve Myron'a "Oturun," dedi.

Stan sunucu koltuğuna geçti. Win ve Myron da konuk sandalyelerine geçti. Sanki ev gezmesine gelmişlerdi ve izleyiciler de bunu izleyecekti. Win kamera camında yansımasını kontrol etti ve gülümsedi. Gördüğü manzara hoşuna gitmişti.

"Donörle ilgili bir şey mi?" diye sordu Stan.

"Hayır."

"Bir şeyler açıklanacak o zaman."

"Evet," dedi Myron. "Bak Stan, yardımına ihtiyacım var."

Stan parmaklarını birbirine geçirip sunucu masasının üzerine koydu. "Ne istersen."

"Jeremy'nin kaçırılışıyla ilgili yerine oturmayan çok fazla parça var."

"Mesela?"

"Sence baban bu kez neden bir çocuk kaçırdı? Bunu daha önce hiç yapmamıştı, değil mi? Hep yetişkinlerdi. Neden bu kez çocuk?"

Stan biraz düşündü, kelimelerini özenle seçti. "Bilmiyorum. Yetişkinleri kaçırmak gibi bir kuralı olduğunu düşünmüyorum. Kurbanlarını rasgele seçiyor gibi görünüyor."

"Ama bu rasgele değildi," dedi Myron. "Jeremy'yi seçmiş olması tesadüf olamaz."

Stan bunu da düşündü. "O konuda sana katılıyorum."

"Benim araştırmamla bir ilgisi olduğu için onu seçti."

"Mantıklı."

"Peki babanın nasıl oluyor da Jeremy'den haberi olabiliyor?"

"Bilmiyorum," dedi Stan. "Seni takip etmiş olabilir."

"Sanmıyorum. Biliyorsun, Greg Downing biz Waterbury'ye gittikten sonra bir süre orada kaldı. Gözü Nathan Mostoni'nin üzerindeydi. Kaçırılmadan bir gün öncesine kadar şehirden ayrılmadığını biliyoruz."

Win tekrar kameraya baktı. Gülümsedi ve el salladı. Sırf olur da kayıttalarsa diye.

"Tuhaf," dedi Stan.

"Dahası var," dedi Myron. "Jeremy'nin çığlık attığı telefon konuşması gibi. Diğerlerinde baban ailelere polise gitmemelerini söylemiş. Ama bu kez öyle yapmadı. Neden? Jeremy'yi kaçırdığı zaman kılık değiştirmiş halde olduğunu biliyor musun?"

"Bunu duydum, evet."

"Neden? Eğer onu öldürmek isteseydi, neden kılık değiştirme gereği duysun ki?"

"Jeremy'yi sokaktan kaçırdı," dedi Stan. "Biri onu görüp tanıyabilirdi."

"Evet, tamam, bu mantıklı. Ama o zaman neden minibüse biner binmez Jeremy'nin gözlerini bağladı? Diğer herkesi öldürdü. Jeremy'yi de öldürebilirdi. Neden yüzünü görmesinden endişe etti?"

"Bilemiyorum," dedi Stan. "Bildiğimiz kadarıyla, her seferinde aynı şekilde yapmış olabilir."

"Olabilir," dedi Myron. "Ama sence de bu olan bitende bir tuhaflık yok mu?"

Stan yine düşündü. "Komik geliyor bana," dedi. "Bir yanlışlık var mı, emin değilim."

"İşte bu yüzden sana geldim. Kafamda bu sorular dolaşıp duruyor. Sonra Win'in inandığı şeyi düşündüm."

Stan Gibbs, Win'e döndü. Stan gözlerini kırpıp mütevazılıkla önüne eğdi. "Neymiş o?"

"İnsanlar kendilerini korumaya güdümlüdür," dedi Myron. "İnsan, her şeyden önce bencildir." Bir an durdu. "Buna katılıyor musun Stan?"

"Bir yere kadar, elbette. Hepimiz benciliz."

Myron başını salladı. "Sen bile."

"Evet, elbette. Sen de, eminim ki."

"Medya seni soylu biri olarak yüceltti," dedi Myron. "Ailesi ve mesleği arasında gidip gelen, ama sonra doğru şeyi, yapan adam. Ama belki de öyle değilsindir."

"Ne değilimdir?"

"Soylu."

"Değilim," dedi Stan. "Hatalar yaptım. Asla da aziz olduğumu iddia etmedim."

Myron, Win'e döndü. "Çok iyi," dedi.

"Hem de çok iyi," dedi Win.

Stan Gibbs kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsun sen Myron?"

"Beni dinle Stan. Win'in inandığı şeyi de aklından çıkarma. En baştan başlayalım. Babanın seninle ilk iletişime geçtiği zamandan. Onunla konuştun ve Tohumları Ek hikâyesini yazmaya karar verdin. En başta niyetin neydi? Korkun ve suçun için bir bahane bulmak mı? Tek derdin iyi bir gazeteci olmak mıydı? Yoksa, burada Win'in inancı devreye giriyor, bunun seni yıldız yapacağını düşünmen miydi?"

Myron ona baktı ve bekledi.

"Buna cevap vermek zorunda mıyım?"

"Lütfen."

Stan yukarı baktı ve parmaklarını ovuşturdu. "Her şeyden önce, evet, hikâye beni heyecanlandırmıştı. Büyük bir iş olacağından emindim. Eğer bu bencillikse, evet suçluyum."

Myron tekrar Win'e döndü. "İyi."

"Çok iyi."

"Devam edelim Stan, olur mu? Hikâye birden patladı. Sen de öyle. Ünlü oldun..."

"Bundan zaten bahsetmiştik Myron."

"Doğru. Çok haklısın. Federallerin seni suçladığı bölümü geçelim. Kaynağını bilmek istediler. Sen reddettin. Bunun da bazı sebepleri olabilir. Elbette ki sadakat bunların ilki olabilir. Babanı korumak da diğeri olabilir. İkisinin karışımı da olabilir. Ama, yine Win'in inancına gelirsek, bencilce olan seçim hangisiydi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bencilce düşünürsen tek bir seçeneğin kalıyor."

"Neymiş o?"

"Eğer federallere açıklama yapıp, pekâlâ, kaynak babamdı deseydin, bu nasıl görünürdü dışarıdan?"

"Kötü," dedi Win.

"Çok kötü. Babanı satsaydın kahraman olamayacaktın, yasal konularla uğraşmak zorunda kalacaktın," dedi Myron ve gülümsedi. "Win'in inancıyla neyi kastettiğimi anlıyor musun?"

"Yani bencilliğimden federallere konuşmadığımı düşünüyorsun, öyle mi?" dedi Stan.

"Bu mümkün."

"Bencil olanın doğru olan olması da mümkün."

"Bu da mümkün," dedi Myron.

"Bu hikâyede kahraman filan olmaya çalışmadım."

"Ama bunu inkâr da etmedin."

Stan gülümsedi. "Win'in inancına sahip olduğum için inkâr etmemiş de olabilirim."

"Nasıl yani?"

"İnkâr etmek bana zarar verirdi," dedi Stan. "Böbürlenmek gibi olurdu."

Myron, Win'e, "Çok iyi," demeden ona bakacak vakit bulamadı.

"Hâlâ nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum," dedi Stan.

"İyi dinle, anlayacaksın."

Stan omuz silkti.

"Nerede kalmıştık?" dedi Myron.

"Federaller onu mahkemeye çıkarmıştı," dedi Win.

"Doğru, teşekkürler, federaller seni mahkemeye çıkardı. Sen de savaştın. Sonra hiç beklemediğin bir şey oldu. Bilgi hırsızlığı suçu. Tartışmanın tam ortasında, bizim tahminimizce Lex ailesi federallere kitabı gönderdi. Yollarından çekilmeni istiyorlardı ve bunun için senin itibarını sarsmaktan daha iyi bir yol olamazdı. Peki sen ne yaptın? Hırsızlık suçuna karşı tepkin ne oldu?"

Stan sesini çıkarmadı. Win, "Ortadan kayboldu," dedi.

"Doğru cevap," dedi Myron.

Win gülümsedi ve teşekkür edercesine kameraya dönüp başını salladı.

"Ortadan kayboldun," dedi Myron, Stan'e. "Yine neden diye soruyorum. Aklıma birkaç şey geldi. Babanı korumak için olabilirdi. Lex ailesinden korktuğun için olabilirdi."

"Win'in inancına en çok uyan," dedi Stan. "Kendini korumak."

"Doğru. Sana zarar vermelerinden korktun."

"Evet."

Myron nazikçe devam etti. "Anlamıyor musun Stan? Biz de bencil davranmak zorundayız. Sen bilgi hırsızlığıyla suçlandın. Seçeneklerin neydi? İki taneydi aslında. Ya kaçacaktın ya da gerçeği anlatacaktın."

Stan, "Hâlâ nereye varmaya çalıştığını anlamıyorum," dedi.

"Beni dinle. Eğer gerçeği söyleseydin, yine işe yaramaz adam konumuna düşecektin. Sadık kalarak ve babanı ele vermeyerek başını belaya soktun ama onları başından savdın. Bu da işe yaramadı. Yine mahvoldun."

"Yapsan da mahvolacaktın," dedi Win, "yapmasan da."

"Doğru," dedi Myron. "Akıllıca olan, aynı zaman da bencil de olan, bir süre ortadan kaybolmaktı."

"Ama ortadan kaybolunca her şeyimi kaybettim."

"Hayır Stan, kaybetmedin."

"Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

Myron ellerini havaya kaldırdı. "Etrafına bak."

İlk kez Stan'in yüzünde bir karartı hissettiler. Myron da, Win de bunu görmüştü.

"Devam edelim, değil mi?"

Stan hiçbir şey demedi.

"Saklanmaya başladın ve sorunlarını saymaya başladın. Birincisi, baban bir katil. Bencilsin Stan, ama cani değilsin. Onun sokaklarda dolaşmasını istemiyorsun, ama onu ele de veremiyorsun. Belki de onu sevdiğin için. Belki de Win'in inancı yüzünden."

"Bu sefer değil," dedi Stan.

"Anlayamadım?"

"Win'in inancı burada işe yaramadı. Babamı sevdiğim ve kaynakları korumam gerektiği için sustum. Kanıtlayabilirim."

"Dinliyorum," dedi Myron.

"Eğer babamı ele vermek isteseydim, ki en çok istediğim şey olurdu bu, bunu isim vermeden de yapabilirdim." Stan arkasına yaslandı ve kollarını birleştirdi.

"Kanıtın bu mu?"

"Kesinlikle. Bencilce bir şey yapmadım."

Myron başını salladı. "Daha derine inmelisin."

"Nasıl daha derine?"

"Babanı ismini açıklamadan ele vermen senin işine yaramazdı Stan. Hiç yaramazdı hem de. Evet, babanın demir parmaklıkların ardına gitmesi gerekiyordu. Ama dahası, senin de aklanman gerekiyordu."

Sessizlik oldu.

"Buna ne diyeceksin? Babanı yakalatırken seni de zirveye taşıyacak şey ne olabilirdi? Öncelikle sabırlı olmalıydın. Bu da gizlenmek demekti. İkincisi, onu ele veren sen olmamalıydın. Ona tuzak kurdun."

"Babama tuzak mı kurdum?"

"Evet. Federallerin peşinden gidecekleri bir iz bıraktın. Çok açık, onları doğrudan babana götürecek ve senin de işine yarayacak bir iz. Aynı baban gibi bir sahte kimlik aldın Stan. Seni gördüklerinde baban zannedecekleri şekilde kılık değiştirdin, hatta babanın eski bağlantılarını kullanıp işe bile girdin."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Nereden anladım biliyor musun? Baban iz bırakmamak konusunda çok dikkatliydi. Şimdi nasıl olduysa ortalıktaki bir dolaba kanıt bırakıyordu. Çocuk kaçırdığı minibüsü kredi kartıyla kiralıyor, sonra da minibüste bir ayakkabı bırakıyordu. Bunların hiçbiri mantıklı değildi, tabii ki eğer bini ona tuzak kurmuyorsa."

Stan'in inanmıyormuş bakışları neredeyse gerçekti. "O insanları benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Myron. "Baban öldürdü."

"E o zaman?"

"Dennis Lex kimliğini kullanan sendin," dedi Myron. "Baban değil."

Stan şaşırmış gibi görünmeye çalıştı, ama yapamadı.

"Jeremy Downing'i sen kaçırdın. Tohumları Ek katili gibi görünmek için de beni aradın."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Bu kahramanca sona ulaşmak için. Babanı tutuklatmak için. Kendini aklamak için."

"Seni neden..."

"Beni bu işe çekmek için. Geçmişimi araştırdın. Dedektiflik yaptığımı biliyordun. Bir tanığa ihtiyacın vardı. Polis dışından birine. Ben de tam o kişiydim."

"Günün adamı," dedi Win.

Myron ona döndü. Win omuz silkti.

"Bu çok saçma."

"Hayır Stan, çok mantıklı. Bütün sorularımın cevabını karşılıyor. Adam kaçıran kişi neden Jeremy'yi seçiyor? Çünkü senin yanından ayrıldıktan sonra beni takip ettin. Federallerin beni aldığını gördün. Onlarla konuştuğumu da bu şekilde öğrendin. Beni Emily'nin evine kadar takip ettin. Onu görünce de, en eski habercinin bile anlayabileceği şekilde, sana hasta olduğunu söylediğim çocuğun o olduğunu anladın. Hastalığı sır değildi. Yani Jeremy'nin kaçırılması tesadüf değil, görüyorsun ya?"

Stan kollarını göğsünün üstünde birleştirdi. "Hiçbir şey anlamadım."

"Diğer sorular da cevap buldu artık. Neden Jeremy'yi kaçıran kişi kılık değiştirdi ve onun gözlerini bağladı? Çünkü

Jeremy'nin seni tanımasını istemiyordun. Neden kaçıran kişi Jeremy'yi hemen öldürmedi, diğerlerine yaptığı gibi? Kılık değiştirmenle aynı sebepten. Onu öldürmek değildi niyetin. Planın geçerli olması için Jeremy'nin hiç zarar görmeden kurtulması gerekiyordu. Yoksa kahraman olamayacaktın. Kaçıran kişi neden telefonda her zamanki polislere gitmeme uyarısında bulunmadı? Çünkü federallerin bu işe bulaşmasını istedin. Kahramanlığına tanık olmalarını istedin. Onlar olmasa işe yaramazdı. Basının da nasıl hep olması gerektiği olduğunu da merak ediyordum. Bernardsville'de, kulübede. Ama onu da sen ayarladın. Muhtemelen isimsiz ihbar. Böylelikle kameralar senin kahramanlığını, korkusuzca babanın üzerine gidişini, Jeremy Downing'in kurtuluşunu kaydedebilecekti. İyi işti. Tüm dünyanın gördüğü bu anların televizyon kamerasına kaydedilmesinin gücünü çok iyi biliyordun."

Stan bekledi. "Bitti mi?"

"Henüz değil. Bence çok ileri gittin. Minibüste o ayakkabıyı bırakmak, mesela. Bu son darbeydi. Çok açıktı. Nasıl buralara geldiğimizi düşünmeye başladım. Sonra da senin en büyük oyuncağının ben olduğumu fark ettim. Benimle Stradivarius gibi oynadın. Ama ben ortaya çıkmasaydım, yine de birini kaçıracaktın. Senin asıl hedefin federallerdi. Sesli düşünüyorum, evindeki tek fotoğraf babanla o heykelin önünde çektirdiğiniz fotoğraftı. Yüzü de pencereye dönüktü. Federallerin seni izlediğini biliyordun. Dennis Lex'le ilgili gerçeği onların yüzüne tuttun. Elbette ki sanatoryuma gidip bunu öğrendiler. Eğer öyle olmasaydı, seni çoktan tutuklamış olurlardı. Her şeyi ayarladın ve babana ne zaman geleceğimi

de söyledin. Ben, günün adamı, gerçeği sanatoryumda gördüm. Çok mutlu olmalısın."

"Bu çılgınlık."

"Bütün sorularım cevap buluyor."

"Bu doğru oldukları anlamına gelmez."

"İşte kullandığın Davis Taylor adresi. Babanın Waterbury'deki adresiyle aynı. Onu aradığımızda da Nathan Mostoni'yle karşılaştık. Bunu başka kim yapar ki?"

"Babam!"

"Neden? Baban neden kimlik değiştirip duruyordu? Baban yeni bir kimliğe ihtiyaç duyuyorsa, eskisini ortadan kaldırması gerekemez miydi? En azından adresini değiştirmez miydi? Bunu ancak sen yapabilirdin Stan. Yeni bir telefon hattı daha çektirirdin, hiç sorun olmazdı. Babanın aklı iyice gitmişti. Son zamanlarda iyice kendinde değildi. Jeremy'yi sen kaçırdın. Sonra da muhtemelen babana Bernardsville'deki evde buluşmayı teklif ettin. O da, seni sevdiği için mi yoksa bunaklıktan mı bilinmez, dediğini yaptı. Onun silahlı olacağını biliyor muydun? Bundan şüpheliyim. Eğer Greg ölseydi, muhtemelen daha kötü durumda olurdun. Ama bundan emin değilim. Belki de ateş etmiş olması seni sonunda daha büyük bir kahraman yapacaktı. Bencil düşün Stan. Anahtar cümle bu."

Stan başını salladı.

"Oğlana elveda de," dedi Myron.

"Ne?"

"Tohumları Ek katilinin bana telefonda söylediği cümle buydu. Erkek çocuğa. Beni aradığında bir hata yaptım. Ona

bir erkek çocuğun yardıma ihtiyacı olduğunu söyledim. Ondan sonra sadece çocuk diye bahsettim sonrasında. Susan Lex'e de böyle dedim, sana da. On üç yaşında bir çocuğun kemik iliği nakline ihtiyacı olduğunu söyledim."

"Yani?"

"O gece arabada konuştuğumuzda benim neyin peşinde olduğumu sormuştun. Hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Ben de sana zaten anlattığımı söylemiştim."

"Doğru."

"Sen de bir oğlanın kemik iliği nakline ihtiyacı olduğu demiştin. Oğlan diyen sendin. Erkek olduğunu nereden biliyordun Stan?"

Win, Stan'e baktı. Stan de Win'e.

"Kanıtın bu mu?" diye karşılık verdi Stan. "Bunun Perry Manson gibi bir an mı olması gerekiyor? Belki de sen ağzından kaçırdın Myron? Belki de ben erkek olduğunu düşündüm. Ya da yanlış duydum. Bu kanıt olamaz."

"Haklısın. Olamaz. Sadece beni düşündürdü."

"Düşünceler kanıt değildir."

"Vay canına," dedi Win. "Düşünceler kanıt değilmiş. Bunu hep aklıma getireceğim."

"Ama bir kanıt var," dedi Myron. "Çok belirgin bir kanıt."

"İmkânsız," dedi Stan, ama artık sesi çatallanmaya başlamıştı. "Neymiş o?"

"Birazdan oraya geleceğim. Öncesinde öfkemi biraz yatıştırmama izin ver."

"Anlamıyorum."

"Günün sonunda, yaptığın berbat bir şey, bunu tartışmaya bile gerek yok. Ama kendi içinde de etik. Win'le bunu hep tartışırız. Burada da aynı şey söz konusu. Baban tekrar harekete geçmeden onu tutuklattın. Bunu kimseye bir şey olmasın diye yaptın. Jeremy aslında tehlikede değildi. Greg'in vurulacağını bilemezdin. Sonuçta sadece bir çocuğu korkuttun, ama sonra? Cinayetin yanında, babanın ele geçirilmesinin bir önemi yoktu. Sen de iyi bir şeyler yaptın. Bu son da seni haklı çıkarıyor. Bir şey dışında."

Stan kıpırdamıyordu.

"Jeremy'nin kemik iliği nakli. Yaşamak için buna ihtiyacı var Stan. Bunu biliyorsun. Uyumlu olanın da baban değil, sen olduğunu da biliyorsun. Ona siyanür tableti vermiş olmanın sebebi de bu. Çünkü babanı hastaneye götürdüğümüzde ve onun kemik iliğinin uyumlu olmadığını gördüğümüzde, araştırmaya devam edecektik. O an Edwin Gibbs'in Dennis Lex olarak doğmuş olan Davis Taylor olmadığını anlayacaktık. O nedenle onu kendi ellerinle öldürüp bu işten sıyrılacaktın. Olması gerektiği kadar sert ya da soğuk anlatamıyor olabilirim. Onu sen öldürmedin. O hapı kendisi aldı. Hasta bir adamdı. Ölmek istiyordu. Yine gidiş yolunu sorgulamamak lazım."

Myron durup Stan'in gözlerine baktı. Stan gözlerini kaçırmadı. Bir şekilde bu da menajerliğe benziyordu. Myron anlaşma yapmaya çalışıyordu; hayatının en önemli anlaşmasını. Rakibini köşeye sıkıştırmıştı. Hem onu köşede tutmalı hem de ona ulaşmalıydı.

"Sen canavar değilsin," dedi Myron. "Sadece kemik

iliği konusunu hesaba katmamışsın. Jeremy için doğru olanı yapmak istiyorsun. Kemik iliği konusunda bu kadar canla başla çalışmanın sebebi de bu. Eğer başka bir donör bulunursa, kimse senin peşine de düşmeyecekti. Bu yalana boyuna kadar batmış durumdasın. Gerçeği kabul edemiyorsun; senin donör olduğun gerçeğini. Bu seni mahvedecek. Bunu anlıyorum."

Stan'in gözleri büyümüş ve dolmuştu.

"Sana kanıtım olduğunu söylemeden önce," dedi Myron, "kemik iliği merkezini kontrol ettik. Ne bulduk dersin?"

Stan yine cevap vermedi.

"Kayıtlı değilsin ," dedi Myron. "Televizyona çıkıp herkese kaydolmasını söylerken, sen orada kayıtlı değilsin. Üçümüz de neden olduğunu biliyoruz. Çünkü iliği uyumlu olan sensin. Eğer donör sensen o zaman aynı sorular yine sorulacaktı."

Stan son bir atış daha yaptı. "Bu kanıt değil."

"Kayıtlı olmamanı nasıl açıklayacaksın?"

"Hiçbir şey açıklamak zorunda değilim."

"Kan testiyle ortaya çıkacak. Kayıtlarda hâlâ Davis Taylor olarak kan örneğin duruyor. Seninkiyle karşılaştırmak için DNA testi yaptırırız ve sonucu görürüz."

"Eğer test yaptırmayı kabul etmezsem?"

Win aldı sözü. "Kan vereceksin," dedi Win, "öyle ya da böyle."

Stan'in yüzünde bir kırılma oldu o an. Başını öne eğdi. Savunması çökmüştü. Köşeye sıkışmıştı artık. Kaçacak yeri yoktu. Bir müttefik aramaya başlayacaktı. Anlaşmalarda hep böyle olurdu. Kaybolduğunuzda, bir çıkış yolu ararsınız. My-

ron çıkışı daha önce de bulmuştu. Yine bulacaktı.

"Anlamıyorsun," dedi Stan.

"Tuhaf gelebilir, ama anlıyorum." Myron, Stan'e biraz daha yaklaştı. Ses tonu yumuşaktı, ama boyun eğer gibi değil. Emir verir gibi biraz. "Şimdi şöyle yapacağız Stan. Sen ve ben bir anlaşma yapacağız."

Stan başını kaldırdı, şaşkındı, ama bir yandan da umutlanmıştı. "Nedir?"

"Jeremy'nin hayatını kurtarmak için kemik iliği vermeyi kabul edeceksin. Bunu isim vermeden yapacaksın. Win ve ben bunu hallederiz. Kimse donörün kim olduğunu bilmeyecek. Sen bunu yap, Jeremy'nin hayatını kurtar, biz de geri kalanını unutalım."

"Sana nasıl inanacağım?"

"İki sebebin var," dedi Myron. "Birincisi, Jeremy'nin hayatını kurtarmakla ilgileniyorum, seninkini mahvetmekle değil. İkincisi," iki elini de tavana doğru kaldırdı, "ben de senden daha iyi değilim. Kuralları çiğnedim. Seni yargılamıyorum. Bir adamı aşağıladım. Bir kadını kaçırdım."

Win başını salladı. "Bir fark var. Onun gerekçesi bencillikti. Sen, öte taraftan, bir çocuğun hayatını kurtarmaya çalışıyordun."

Myron arkadaşına döndü. "Filmlerin gereksiz olduğunu söyleyen sen değil miydin? Bu bir film değil de nedir?"

"Doğru," dedi Win. "Ama bunu onun için söyledim, senin için değil."

Myron gülümseyip tekrar Stan'e döndü. "Senin ahlak bekçin değilim. İkimiz de hata yaptık. İkimiz de yaptıkları-

mızla devam edeceğiz hayatımıza. Ama eğer çocuğun ölmesine izin verirsen, o zaman çizgiyi aşarsın Stan. Bir daha eve dönüşün olmaz."

Stan gözlerini kapattı. "Bir yolunu bulacaktım," dedi. "Bir sahte kimlik daha bulur, sahte isimle kan verirdim. Ben sadece..."

"Biliyorum," dedi Myron. "Hepsini biliyorum."

Myron, Dr. Karen Singh'i aradı. "Uyumlu bir donör buldum."

"Ne?"

"Açıklayamam. Ama adının gizli kalması lazım."

"Sana bütün donörlerin isimlerinin gizli kaldığını söylemiştim."

"Hayır. Kemik iliği merkezine de isimsiz kayıt yaptırmalı. Donörden kimlik istemeden ondan iliğini alabilecek bir yer bulmalıyız."

"Bu mümkün değil."

"Mümkün."

"Hiçbir doktor buna..."

"Bu oyunları oynayamayız Karen. Bir donör var. Kim olduğunu kimsenin öğrenmemesi gerek. Bunu hallet."

Onun nefesini duyabiliyordu.

"Testin yeniden yapılması gerekecek," dedi.

"Sorun değil."

"Fiziksel test de var."

"Tamam."

"O zaman tamam. Haydi başlayalım."

Emily donörü duyunca merakla Myron'a baktı ve bir cevap bekledi. Myron anlatmadı. O da bir daha sormadı.

Myron kemik iliği naklinden bir gün önce hastaneye gitti. Kafasını kapıdan uzattı; çocuk uyuyordu. Jeremy kemoterapi yüzünden kel kalmıştı. Cildi güneş ışığından mahrum kalmış gibi bir renkteydi. Myron oğlunu uyurken izledi. Sonra da dönüp eve gitti. Bir daha da gelmedi.

MB SportsReps'teki işinin başına geçti ve hayatına devam etti. Anne ve babasını ziyaret etti. Win ve Esperanza'yla vakit geçirdi. Yeni müşteriler bulup yeni anlaşmalar yaptı. Koca Cyndi güreş liginden ayrılıp masadaki yerini aldı. Hayatı çalkantılı olmuştu, ama artık eski düzenine dönmüştü.

Seksen dört gün sonra, Myron hesabını tutmuştu, Karen Singh'ten bir telefon aldı. Myron'dan ofisine gelmesini istedi. Geldiğinde de hiç oyalanmadı.

"İşe yaradı," dedi Karen. "Jeremy bugün eve döndü.

Myron ağlamaya başladı. Karen Singh masanın diğer tarafına geçti. Koltuğun kenarına oturup onun sırtını sıvazladı.

Myron yarı açık kapıyı çaldı.

"Girin," dedi Greg.

Myron da girdi. Greg Downing sandalyede oturuyordu. Uzun hastane sürecinde sakalları uzamıştı.

Myron'a gülümsedi. "Seni görmek güzel."

"Seni de. Sakalını beğendim."

"Paul Bunyan'a benzemişim, değil mi?"

"Bay French rolündeki Sebastian Cabot gibi geldi bana daha çok," dedi Myron.

Greg kahkaha attı. "Cuma günü eve dönüyorum."

"Harika."

Sessizlik oldu.

"Pek ziyarete gelmedin," dedi Greg.

"İyileşmen için zaman vermek istedim. Tabii bir de sakalın tamamen uzasın diye bekledim."

Greg yine kahkaha attı, ama güçlükle. "Basketbol kariyerim bitti, biliyorsun."

"Bunu atlatacaksın."

"O kadar kolay mı?"

Myron gülümsedi. "Kolay olduğunu kim söyledi?"

"Evet."

"Ama hayatta basketboldan daha önemli şeyler var," dedi Myron. "Zaman zaman unutsak da."

Greg yine başını salladı. Sonra yere bakıp, "Donörü senin bulduğunu duydum. Nasıl yaptığını bilmiyorum, ama..."

"Önemli değil."

Başını kaldırdı. "Teşekkür ederim."

Myron buna ne karşılık vereceğini bilemedi. Sessiz kaldı. O an Greg onu şoka soktu.

"Biliyorsun, değil mi?"

Myron'ın kalbi duracaktı.

"O yüzden yardım ettin," dedi Greg. Ses tonu son derece

sakindi. "Emily sana gerçeği söyledi."

Myron'ın boğazındaki kaslar gerildi. Kafasının içinde bir sürü ses dolanıyordu.

"Kan testi yaptırdın mı?" diye sordu Greg.

Myron güçlükle başını salladı. Greg gözlerini kapattı. Myron yutkundu ve şöyle dedi: "Ne kadar zamandır...?"

"Artık emin değilim," dedi. "Sanırım başından beri."

Biliyormuş. Bu sözcük hızla düşen yağmur damlaları gibi Myron'ın tüm vücuduna çarpıyordu. *Başından beri biliyormuş...*

"Bir süre bunun doğru olmadığını düşünerek kendimi avuttum," dedi Greg. "Bazen zihnimizin neler yapabileceğine inanamazsın. Ama Jeremy altı yaşına geldiğinde, doğum kayıtları çıktı ortaya. Tabloda kan grubunu gördüm. Onca zamandır bildiğim şey doğrulanmıştı."

Myron ne diyeceğini bilmiyordu. Aylarca üzerinde çalışılmış bir oyuncak gibi üst üste dizilen bloklar gibi üstüne geliyordu gerçek. İnsan zihni zaman zaman böyle inanılmaz şeyler yapardı. Greg'e baktı ve bir şeyi gün ışığında ilk kez görmek gibiydi hissettiği; her şey değişmişti. Tekrar babaları düşündü. Gerçek özveriyi düşündü. Kahramanları düşündü.

"Jeremy iyi bir çocuk," dedi Greg.

"Biliyorum," dedi Myron.

"Babamı hatırlıyor musun? Tribünden çılgın gibi bağırırdı hani?"

"Evet."

"Gittikçe ona benzedim. O ihtiyar adamın bir kopyası gibiyim. Onun kanındanım. Dünyada tanıdığım en acımasız

herifti," dedi Greg. Sonra da ekledi, "Kan bağı benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Odada tuhaf bir yankılanma oldu. Sanki etraftaki bütün sesler gitmişti ve yalnızca birbirine bakan bu iki adam kalmıştı.

Greg yatağına geri döndü. "Yorgunum Myron," dedi.

"Sence bunu tekrar konuşmalı mıyız?"

"Evet," dedi Greg. Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. "Belki daha sonra, ama şu an gerçekten çok yorgunum."

Günün sonunda, Esperanza, Myron'ın ofisine gelip oturdu ve "Aile değerleri konusunda pek bir bilgim yok, iyi aile nasıl olur, onu da bilmem," dedi. "Çocuk büyütmenin en iyi yolu hangisidir onu da bilmem. Tek çocuk olmak mı, çok kardeşe sahip olmak mı, anne ve babaya sahip olmak mı, yoksa bekâr bir ebeveyn tarafından ya da gay veya aşırı kilolu albino bir çift tarafından büyütülmek mi daha iyi, bilmiyorum. Ama bildiğim tek bir şey var."

Myron ona baktı ve bekledi.

"Ama o çocuğun hayatında sen varsan, o çocuğa hiçbir şey olmaz."

Esperanza ayağa kalktı ve evine gitti.

Myron ve Win arabayı park ettiği sırada, Stan Gibbs bahçede çocuklarıyla oynuyordu. Karısı da –en azından Myron karısı olduğunu düşünmüştü– veranda da bir sallanan

sandalyeye oturmuş, onları izliyordu. Küçük çocuk Stan'i at yapıp üstüne binmişti. Diğer çocuk da yere yatmış gülüyordu.

Win kaşlarını çattı. "Ne kadar da Norman Rockwell'i andırıyor."

Myron ve Win arabadan indi. Stan de başını kaldırdı. Gülümsemesi donup kaldı, ama dudak kenarlarında gerginliği hissediliyordu. Stan çocuğu üstünden indirdi ve ona Myron'ın duyamadığı bir şey söyledi. Çocuk da, "Aaa, baba," diye karşılık verdi. Stan ayağa kalkıp çocuğun saçını okşadı. Stan onlara doğru yürürken, gülümsemesi de bir şarkının sonu gibi azalarak bitiyordu.

"Burada ne işiniz var?"

Win, "Karımızla barışmışız, öyle mi?" dedi.

"Bir şans daha verdik."

"Ne kadar dokunaklı."

Stan, Myron'a döndü. "Neler oluyor?"

"Çocuklara içeri girmelerini söyle Stan."

"Ne?"

Evin önüne bir araba daha geldi. Arabayı Rick Peck kullanıyordu. Kimberly Green de yan koltuktaydı. Stan'in beti benzi attı. Myron'a sert bir bakış attı.

"Anlaşma yapmıştık," dedi.

"Roman ortaya çıktığında sana iki seçeneğin olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Şimdi bunları..."

"Kaçacaktın ya da doğruyu söyleyecektin. Hatırladın mı?"

Stan'in yüzü kızardı ve ilk kez Myron onun yüzünde öfke gördü.

"Üçüncü bir seçenek vardı. Bana ilk tanıştığımızda sunduğun seçenek. Tohumları Ek katilinin romanı taklit ettiğini söyleyebilirdin, kitabı okuyanın o olduğunu. Bu sana yardımcı olabilirdi. Üzerinden şüpheleri, alabilirdi."

"Yapamadım."

"Çünkü bu babana götürüyordu."

"Evet.

"Ama o kitabı babanın yazdığını bilmiyordun. Değil mi Stan? Kitaptan haberin olmadığını söylemiştin. İlk konuştuğumuz zamandan hatırlıyorum bunu. Aynı şeyi televizyonda da söyledin. Babanın yazdığından haberin yokmuş gibi davrandın."

"Doğru," dedi Stan, yüzünün rengi toparlanmıştı. "Ama, belki de bilinçaltımla, bir şekilde bir şeylerden şüphelendim. Açıklayamıyorum."

"İyi," dedi Myron.

"Çok iyi," diye ekledi Win.

"Sorun," dedi Myron, "onu okumadığını söylemiş olman. Çünkü eğer okumuş olsaydın, o zaman bilgi hırsızlığı yapıyor olacaktın. Tüm bu planlar, itibarını geri kazanmak için yapacağın her şey anlamını yitirecekti. Mahvolacaktın."

"Bunu daha önce konuşmuştuk."

"Hayır Stan, konuşmadık. En azından bu kısmını." Myron elindeki, içinde bir parça kâğıt bulunan delil torbasını gösterdi.

Stan'in ağzı açık kaldı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun Stan?"

Hiçbir şey demedi.

"Bunu Melina Garston'un evinde buldum. Üzerinde 'Sevgiler, baban' yazıyor."

Stan yutkundu. "Yani?"

"Bu baştan beri beni rahatsız ediyordu. Başta 'baban' sözcüğü."

"Anlayamadım."

"Elbette ki anladın, dedi Stan. Melina'nın erkek kardeşinin eşi George Garston'dan papa diye bahsediyordu. Onunla konuşurken hep böyle dedi. O zaman nota neden Baban yazsın ki?"

"Bu hiçbir anlama gelmez."

"Belki gelir, belki gelmez. Beni rahatsız eden ikinci şey: İkiye katlanmış bir kartın içine, üst tarafa öyle bir notu kim yazar ki? insanlar imzalamak için alt yarısını kullanır, değil mi? Ama görüyorsun ya Stan, bu bir kart değil. İkiye katlanmış bir kâğıt parçası. Kilit nokta da bu. Sol üst köşesinde de yırtıklar var. Görüyor musun Stan? Sanki biri bir şeyi koparıp almış gibi."

Win, Myron'a, Kimberly Green'e gönderilen notu verdi. Myron da kitabı açıp kâğıdı içine yerleştirdi.

"Kitap gibi."

Tam oturmuştu.

"Bu notu baban yazdı," dedi Myron. "Sana. Yıllar önce. Onca zaman kitaptan haberin vardı."

"Bunu kanıtlayamazsın."

"Yapma Stan, el yazısı uzmanları için çocuk oyuncağı bu. Kitabı bulanlar da Lexler değildi. Melina Garston buldu. Ondan mahkemede senin için yalan söylemesini istedin. O

da söyledi. Ama sonra şüphelendi. Evini arayıp bu kitabı buldu. Kitabı Kimberly Green'e gönderen oydu."

"Elinizde kanıt yok."

"İsimsiz gönderdi, çünkü sana hâlâ değer veriyordu. Kitabın nereden geldiği anlaşılmasın diye notu bile yırttı. Çok düşmanın vardı. Susan Lex gibi. Federaller gibi. Onların yaptığını düşünmeni istemiş olabilir. En azından bir süre. Ama sen Melina olduğunu hemen anladın. Bunu hesaba katmamıştı. Senin tepkini de."

Stan'in elleri yumruk oldu. Titremeye başlamıştı.

"Kurbanların aileleri seninle konuşmayacaktı Stan. Yazın için buna ihtiyacın vardı. Sen de kitabı kullanmaya karar verdin, gerçekmiş gibi. Federaller bunu onları yanıltmak için yaptığını düşündü. Belki baban sana katil olduğunu söyledi, ama başka bir şey söylemedi. Belki de hikâye aslında o kadar enteresan değildi ve sen süsledin. Belki de o kadar iyi bir yazar değildin ve o nedenle o aile konuşmalarına ihtiyacın vardı. Bilmiyorum. Ama bilgi çaldın. Bu kitapla tek bağın da Melina Garston'du. Sen de onu öldürdün."

"Bunu asla kanıtlayamazsınız," dedi Stan.

"Federaller şimdi didik didik ediyor. Lexler de yardım edecek. Win ve ben de. Elbette bulacağız. Hiçbir şey bulamasak bile, jüri bu yaptıklarını duyduğu zaman zaten seni suçlayacak."

Stan, "Seni orospu çocuğu," diyerek yumruğunu Myron'a salladı. Anlık bir refleksle Win, Stan'in bacağına vurdu ve Stan yere düştü. Win ona bakıp kahkaha attı. Stan'in çocukları olan biteni izliyordu.

Kimberly Green ve Rick Peck arabadan indi. Myron onlara beklemelerini işaret etti, ama Kimberly başını salladı. Stan'i kelepçeleyip götürdüler. Çocukları hâlâ izliyordu. Myron, Melina Garston'u ve onun sessiz çığlığını düşündü. Sonra Win'le birlikte arabaya geri döndüler.

"Onu içeri tıkmaya hep niyetliydin," dedi Win.

"Evet. Ama önce kemik iliği vereceğinden emin olmalıydım."

"Jeremy'nin iyi olduğunu öğrenir öğrenmez de..."

"Green'e söyledim, evet."

Win arabayı çalıştırdı. "Kanıt hâlâ çok küçük. İyi bir avukat açıklarını rahatlıkla bulabilir."

"Sorun değil," dedi Myron.

"Kurtulmasına izin mi vereceksin?"

"Evet," dedi Myron. "Ama Melina'nın babasının salyaları akıyor. O izin vermeyecek."

"Ona kendi elleri yerine adalete güvenmesi gerektiğini söylediğini sanıyordum."

Myron omuz silkti. "Kimse asla beni dinlemez."

"Bu doğru," dedi Win.

Win gaza bastı.

"Merak ediyorum," dedi Myron.

"Neyi?"

"Buradaki seri katil kim? Gerçekten babası mı yaptı bunları? Yoksa Stan miydi?"

"Sanırım hiçbir zaman bilemeyeceğiz," dedi Win.

"Galiba."

"Sorun değil," dedi Win. "Melina Garston yüzünden

onu hapse atacaklar."

"Sanırım," dedi Myron kaşlarını çatarak.

Win omuz silkti. "Sonunda bitti, değil mi dostum?"

Myron yine bacağını sallamaya başlamıştı. "Jeremy."

"Ona anlatacak mısın?" dedi Win.

Myron pencereden dışarı bakıp hiçbir şey demedi. "Win'in bencillik inancı evet derdi."

"Peki Myron'ın inancı?"

"Onun da çok farklı olduğunu sanmıyorum," dedi Myron.

Jeremy spor salonunda basketbol oynuyordu. Myron banklara geçip seyirci gibi oturdu. Jeremy'nin rengi hâlâ solgundu. Myron'ın onu son gördüğü halinden biraz daha zayıftı, ama aradan geçen birkaç ayda biraz daha büyümüştü. Myron çocukların ne hızlı büyüdüğünü düşündü ve bu içini acıttı.

Bir süre oğlunu izleyip, onu tarafsız şekilde değerlendirmeye çalıştı. Jeremy'nin yeteneği vardı, ama biraz paslanmıştı. Ama bu çok sorun değildi. Ne de olsa gençti. Paslanmanın bir önemi yoktu.

Myron onun idmanını izlerken gözleri büyüdü. İçinde bir şeylerin acıdığını hissetti. Az sonra yapmayı düşündüğü şeyi aklına getirdikçe içinde dalgalar kabarıyor ve onu içine çekiyordu.

Jeremy, Myron'ı görünce gülümsedi. Bu gülümseme Myron'ın kalbini iki parçaya ayırmıştı. Win'in gerçek baba olmakla ilgili söylediği şeyleri hatırladı ve Esperanza'nın de-

diklerini düşündü. Greg ve Emily'yi düşündü. Eğer kendi babasına bundan bahsetseydi, ona bunun varsayım olmadığını söyleseydi, o bomba gerçekten de düşseydi, onun yardımına ihtiyacı olabilirdi.

Jeremy oynamaya devam etti, ama Myron çocuğun onun varlığından rahatsız olduğunu hissetti. Jeremy hâlâ atışlarını yapıyordu, ama daha sert oynuyordu. Myron da aynı böyleydi. Etkileme isteği. Bu Myron'ı en az kazanmak kadar motive ederdi. Sığ bir düşünce, ama doğru.

Koçları onlara birkaç atış daha yaptırdıktan sonra sıraya dizdi ve sonra da "intihar" denen setlerle bitirdi. Myron basketbolla ilgili pek çok şeyi nostaljik buluyordu. İntihar onlardan biri değildi.

On dakika sonra, çocukların hepsi nefes nefeseyken koç hepsini etrafına topladı ve bir sonraki haftanın programını verdikten sonra el çırparak dağılmalarını sağladı. Çoğu çantalarını omuzlarına atarak kapıya yöneldi. Bir kısmı soyunma odasına gitti. Jeremy de yavaşça Myron'ın yanına geldi.

"Merhaba," dedi Jeremy.

"Merhaba."

Jeremy'nin saçı terden ıslaktı ve yüzü kıpkırmızıydı. "Duş alacağım," dedi. "Beklemek ister misin?"

"Elbette," dedi Myron.

"Güzel, hemen gelirim."

Spor salonu boşaldı. Myron ayağa kalkıp boşta duran toplardan birini aldı. Elleri hemen topa alıştı. Birkaç atış yaptı ve topun fileden içeri girişini izledi. Gülümseyip yerine döndü; top hâlâ elindeydi. Görevlilerden biri gelip sahayı te-

mizlemeye başladı. Anahtarları şakırdıyordu. Birisi tepe lambalarını söndürdü. Çok geçmeden Jeremy geldi. Saçı hâlâ ıslaktı. Onunda omzunda çantası asılıydı.

Win olsaydı şöyle derdi: "Şov zamanı."

Myron topu biraz daha sıkı tuttu. "Otur Jeremy. Konuşmamız lazım."

Çocuğun yüzü huzurlu ve bir o kadar da güzeldi. Çantasını omzundan indirip oturdu. Myron bunun alıştırmasını yapmıştı. Eksilerini ve artılarını düşünmüştü. Defalarca da fikrini değiştirmişti. Win'in deyimiyle, kendine işkence ediyordu.

Ama sonunda, genel geçer bir gerçek vardı: Yalanlar ortaya çıkar. Onları gizlemeye çalışırsın. Bir kutuya koyup toprağa gömersin. Ama yine de bir yolunu bulup çıkarlar. Mezarlardan bile çıkarlar. Yıllarca uyurlar belki. Ama elbet uyanırlar. Uyudukları sürece de güçlenirler.

Yalanlar öldürür.

"Bunu anlaman biraz zor," dedi ve durdu. O anda bunun "kimsenin hatası değil", "büyükler bazen hata yapar", "bu ailenin seni daha az sevdiği anlamına gelmez" gibi klişe konuşmalara doğru gittiğini hissetti. Çok aptalca geldi.

"Bay Bolitar?"

Myron çocuğa baktı.

"Annem ve babam bana söyledi," dedi Jeremy. "İki gün önce."

Kalbi yerinden çıkacaktı. "Neyi?"

"Benim biyolojik babam olduğunuzu biliyorum."

Myron şaşırmamalıydı, ama şaşırdı. Buna avukat misali,

Emily ve Greg'in erken atağı denebilirdi. Patlamanın şiddetini azaltırdı bu durum. Ama Emily ve Greg de yalanların elbet bir gün ortaya çıkacağına dair Myron'la aynı dersi almış olabilirlerdi. Belki de yine oğulları için en iyisini düşünmüşlerdi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Myron.

"Tuhaf galiba," dedi Jeremy. "Yani annemle babam hayal kırıklığına uğrayacağımı düşünmüş. Ama bunun neden bu kadar büyük bir sorun olduğunu anlamadım."

"Sence değil mi?"

"Elbette ki anlıyorum bu durumu, ama," durup omuz silkti, "ama dünya başıma yıkılmadı. Ne dediğimi anlıyor musunuz?"

Myron başını salladı. "Belki de zaten bir kere dünyan altüst olduğu içindir."

"Hastalığımı mı kastediyorsunuz?"

"Evet."

"Evet, olabilir," dedi bunu düşünerek. "Sizin için de tuhaf olmalı."

"Bunu bir süredir düşünüyorum," dedi Jeremy. "Ne sonuca vardım, bilmek ister misiniz?"

Myron yutkundu. Çocuğun yüzüne, o huzurlu haline baktı. "Çok."

"Siz benim babam değilsiniz," dedi. "Yani, biyolojik olarak babam olabilirsiniz, ama babam değilsiniz. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

Myron güçlükle başını salladı.

"Ama," dedi on üç yıllık bir omuz silkmeyle. "Yine de

yanımda olabilirisiniz."

"Yanında mı?"

"Evet," dedi Jeremy. Yine Myron'ın kalbini parçalayan gülümsemesiyle, "Yanımda işte. Bilirsiniz."

"Evet," dedi Myron. "Bliyorum."

"Bu hoşuma gider."

"Benim de," dedi Myron.

Jeremy başını salladı. "Güzel."

"Evet."

Jeremy'nin gözü spor salonunun saatine takıldı. "Annem dışarıda bekliyordur. Genelde eve giderken yolda süpermarkete gidiyoruz. Gelmek ister misiniz?"

Myron başını salladı. "Bugün değil, teşekkürler."

"Tamam," dedi Jeremy ayağa kalkarken, "iyi misiniz?"

Myron gülümsemeye çalıştı. "Nasıl bu kadar zeki bir çocuk oldun sen?"

"Annem ve babam sayesinde," diye cevap verdi Jeremy, "tabii iyi genlerle beraber."

Myron kahkaha attı. "İleride politikaya atılmayı düşünmelisin."

"Evet," dedi Jeremy. "Boş ver Myron."

"Sen de Jeremy."

Çocuğun kapıdan çıkışını izledi, aynı hisle. Jeremy arkasına bakmadı. Kapının kapanma sesinin yankısıyla Myron tek başına kalmıştı. Bakışlarını potaya çevirdi ve görüntü bulanıklaşıncaya kadar oraya baktı. Onun ilk adımını gördü, ilk kelimesini duydu, pijamaları içinde tatlı kokusunu duydu. İlk top atışını, ev ödevine gömülmüş halini, virüs yüzünden gece

uyuyamayışını, tıpkı babası gibi gözünün önüne getirdi. Çocuğun kararan kapısında, kendi gençliğini gördü ve kalbinin geri kalanın ateşler içinde yandığını hissetti.

Gözünü kırptıkça gözünün önündeki resimler değişiyordu. Kalbi yeniden atmaya başladı. Yine potaya bakıp bekledi. Bu kez hiçbir şey bulanmadı. Hiçbir şey olmadı.

TEŞEKKÜR

Tıbbi konulardaki muhteşem destekleri ve sonrasında cüretimi sakince izleyişleri için New York'taki Bebek ve Çocuk Hastanesi Pediatri Bölümü Doktoru Sujit Sheth'e, Bebek ve Çocuk Hastanesi Pediatri Bölümü Doktoru (ve benim aşk maymunum) Anne Armstrong-Cohen'e, Fanconi Anemisi Araştırma Fonu Yönetici Müdürü Joachim Schulz'a; iki dost yazar, arkadaş ve alanlarında uzman Linda Fairstein ve Laura Lippman'a; ilham veren Larry Gerson'a; son engeli aşmama yardım ettiği için Nils Lofgren'e; kitabı ilk okuyan ve eski dostum Maggie Griffin'e; başarıyla çıkarılmış yeni bir iş için daha Lisa Erbach Vance ve Aaron Priest'e; FBI Özel Ajanı (hiç de fena bir yurt rehberi değildir) Jeffrey Bedford'a; her zamanki gibi Dave Bolt'a ve en çok da bütün Myron Bolitar kitaplarımın editörü ve artık bir baba olan Jacob Hoyle'a teşekkür ederim.

Kemik iliği donörü olmak ve belki de bir hayat kurtarmak isteyenlere www.marrow.org adresinden ya da 1-800-

MARROW2 numaralı hattan Ulusal Kemik İliği Donör Programı'yla iletişime geçmelerini öneriyorum. Fanconi anemisiyle ilgili daha detaylı bilgi için www.fanconi.org adresini ziyaret edebilirsiniz.

Bu kitap bir kurgu ürünüdür. Bu da her şeyi uydurduğum anlamına gelir.

HARLAN COBEN

ZAMAN TÜKENİYOR

Zaman en ümitsiz, en karanlık anları aydınlatan bir mucizeydi...

Bazen geçmişte bıraktığımız olayların hiç beklemediğimiz bir anda karşımıza çıkışı, bizleri ya yepyeni bir yaşama ya da aklımızdan dahi geçirmek istemeyeceğimiz seçimlere götürür. İşte, en zor soruşturmaların üstesinden gelmeyi başaran dedektif Myron Bolitar, yıllar sonra eski aşkı Emily tarafından böyle bir seçimle baş başa bırakılır. Bir çocuğun yaşama şansının kendisine bağlı olduğunu öğrendiğinde içinden çıkılması güç bir soruşturmanın ortasına düşen Myron, bir seri katilin, bir medya kurdunun ve sıra dışı bir baba-oğul ilişkisinin detaylarını aralamaya çalışır. Fakat bu zorlu süreçte ona engel olan tek şey, karşı koymakta zorlandığı zamandır.

ISBN 978-605-348-207-9
MARTI
/martiyayinlari
internetten sipariş: kitapsepeti.com